

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed¹

(Gennemførelse af solvens II- og omnibus II-direktivet)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 911 af 4. august 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel udgår »Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13,«, »Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21,«, »Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1,«, »dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1990, nr. L 330, side 44,«, »Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1192, nr. L 228, side 1,«, »Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, EF-Tidende, nr. L 209, side 46, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppedirektivet), EF-tidende 1998, nr. L 330, side 1,«, »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28,«, »og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1,« samt »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1,«, og efter »EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32,« indsættes: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I), EU-Tidende 2013 nr. L 341, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2993/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1.

genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1,« og efter »EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338« indsættes: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens II), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) (Omnibus II), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1.«

2. I § 1, stk. 1, ændres »samt virksomhed omfattet af stk. 2-14 og 17« til: »og virksomhed omfattet af stk. 2-14 samt 17«.

3. I § 1, stk. 2, sidste pkt., ændres »§§ 126 og 170 a« til: »§§ 175 b og 175 c«.

4. I § 1 indsættes efter stk. 13 som nyt stykke:

»Stk. 14. Kapitel 20 g finder anvendelse på ISPV'er.«

Stk. 14-16 bliver herefter stk. 15-17.

5. I § 1, stk. 16, der bliver stk. 17, ændres »nr. 27 og 28« til: »nr. 30 og 31«.

6. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 23, som nye numre:

»24) Gruppe 1-forsikringsselskab:

Et forsikringsselskab, der opfylder mindst én af følgende betingelser:

- a) Forsikringsselskabets årlige bruttopræmie har oversteget 5 mio. euro i tre på hinanden følgende år.
- b) Forsikringsselskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusiv genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år.
- c) Forsikringsselskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år.
- d) Forsikringsselskabet udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af én eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici.
- e) Forsikringsselskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som i tre på hinanden følgende år har oversteget 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusiv genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier, eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusiv genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.
- f) Forsikringsselskabet udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 og 39.

25) Gruppe 2-forsikringsselskab:

Et forsikringselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringselskab, og som ikke forventer at overskride én af grænserne i nr. 24, litra a-c og e, de næste 5 år.

26) *Accessoriske risici:*

Forsikringsrisici, som er omfattet af en forsikringsklasse i bilag 7, og som ikke kræver særskilt tilladelse efter § 11, stk. 1, fordi risiciene indgår i den primære risiko, som forsikringselskabet har fået tilladelse til, og fordi risiciene angår et forhold, der er dækket af den kontrakt, der dækker den primære risiko. Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 kan ikke være accessoriske risici til andre forsikringsklasser.«

Nr. 24-42 bliver herefter nr. 27-45.

7. I § 5, stk. 1, nr. 33, ændres »nr. 34« til: »nr. 37«, »nr. 35« til: »nr. 38«, »nr. 38« til: »nr. 41«, og »nr. 40« til: »nr. 43«.

8. I § 5, stk. 1, indsættes efter nr. 42, der bliver nr. 45, som nye numre:

»46) *Solvencertifikat:*

Et certifikat, hvoraf det fremgår, at forsikringselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til §§ 126 c og 126 d.

47) *Insurance Special Purpose Vehicle (ISPV):*

En juridisk person, som afdækker risici for forsikringselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af en aftale indgået mellem den juridiske person og forsikringselskabet.

48) *Intern audit:*

En betegnelse for en funktion i et gruppe 1-forsikringselskab, der skal foretage vurderinger af, om det interne kontrolsystem og andre dele af virksomhedsstyringen er hensigtsmæssig og effektiv.

49) *Standardformlen:*

En matematisk formel til opgørelse af et gruppe 1-forsikringselskabs solvenskapitalkrav, der fastlægges af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

50) *Matchtilpasning:*

En tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringselskabet har investeret i aktiver, der udvikler sig i takt med forsikringsforpligtelserne.

51) *Volatilitetsjustering:*

En justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget.«

9. I § 5, stk. 6, nr. 1, udgår »§ 126, stk. 3 og 9,«.

10. I § 5, stk. 6, indsættes efter nr. 1, som nyt nummer:

»2) Solvenskapitalkrav i overensstemmelse med § 126 c.«

Nr. 2-16 bliver herefter nr. 3-17.

11. I § 5, stk. 6, nr. 3, der bliver nr. 4, ændres »126 og 126 a« til: »126 a og 126 d«.

12. I § 5, stk. 6, indsættes efter nr. 4, der bliver nr. 5, som nyt nummer:

»6) Minimumsbasiskapital i overensstemmelse med § 126.«

Nr. 6-17 bliver herefter nr. 7-18.

13. I § 5, stk. 6, nr. 6, der bliver nr. 8, indsættes efter »§ 126 a, stk. 9,«: »§ 126 b, stk. 1,«, og efter »og regler fastsat i medfør af« indsættes: »126 b, stk. 5, og«.

14. I § 5, stk. 6, indsættes efter nr. 6, der bliver nr. 8, som nye numre:

»9) Basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 2, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.

10) Supplerende kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b, stk. 3, og regler fastsat i medfør af § 126 b, stk. 5.«

Nr. 9-18 bliver herefter nr. 11-20.

15. § 11, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. En virksomhed, der søger om tilladelse efter stk. 1, skal:

- 1) Opfylde kapitalkravene i §§ 126 c og 126 d, såfremt virksomheden forventes at blive et gruppe 1-forsikringsselskab.
- 2) Opfylde kapitalkravene § 126, samt at virksomheden ikke inden for de næste 5 år opfylder ét af kriterierne i § 5, stk. 1, nr. 24, litra a-c og e, såfremt virksomheden forventes at blive et gruppe 2-forsikringsselskab.«

16. I § 11 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Et gruppe 2-forsikringsselskab kan søge om at blive omfattet af reglerne i denne lov for gruppe 1-forsikringsselskaber. Hvis Finanstilsynet vurderer, at gruppe 2-forsikringsselskabet opfylder kravene i § 11, stk. 5, nr. 1, kan selskabet opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab.«

17. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2, som nyt nummer:

»3) de ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71, opfylder kravene i § 64,«.

Nr. 3-8 bliver herefter nr. 4-9.

18. I § 20, stk. 1, nr. 7, udgår »eller en pensionskasse«.

19. I § 30, stk. 9, 3. pkt., ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

20. I § 37 a, stk. 2, ændres »Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 og Rådets direktiv 2002/83/EF af 10. november 1992« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«.

21. § 38, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Har Finanstilsynet påbudt et gruppe 1-forsikringsselskab at udarbejde en plan for genopretelse, jf. § 248 a, eller en finansieringsplan, jf. § 248 b, skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet.«

22. § 39, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Finanstilsynet skal ikke videregive solvenscertifikatet, hvis gruppe 1-forsikringsselskabet ikke overholder solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d.«

23. I § 64 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71.«

24. I § 75, stk. 3, ændres »kapitalkravet efter § 126, kapitalkravene efter § 126 a, stk. 2-6, kapitalgrundlagskravet efter artikel 92, stk. 1, minimumskapitalkravet i artikel 93 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 125, stk. 4, § 126, stk. 8« til: »kapitalkravene efter § 126 a, stk. 2-6, kapitalgrundlagskravet efter artikel 92, stk. 1, solvenskapitalkravet efter § 126 c, minimumskapitalkravet efter artikel 93 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, minimumskapitalkravet efter § 126 d, minimumsbasiskapitalen efter § 126, stk. 2 og 3, eller solvensbehovet efter § 124, stk. 2, § 125, stk. 4, § 126, stk. 4«.

25. I § 77 a, stk. 1, nr. 6, ændres »og §§ 127, 170 og 170 a« til: »§ 170«, og efter »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« indsættes: »eller solvenskapitalkravet i § 126 c, stk. 1-4, og § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

26. I § 77 a, stk. 6, ændres »nr. 42« til: »nr. 45«.

27. I § 118, stk. 3, udgår »og pensionskasser« og »eller pensionskassen«.

28. § 126 affattes således:

»§ 126. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at virksomheden har en tilstrækkelig basiskapital til at dække virksomhedens risici.

Stk. 2. Minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber udgør:

- 1) 3,7 mio. euro for gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.

- 2) 2,5 mio. euro for gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 3) 3,6 mio. euro for gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 4) 1,2 mio. euro for gruppe 2-captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 3. For gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber omfattet af stk. 2, nr. 2, hvor vedtægterne giver selskabet mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, udgør minimumsbasiskapitalen:

- 1) 0,225 mio. euro for gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18, jf. bilag 7.
- 2) 0,15 mio. euro for gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 9 og 17, jf. bilag 7.

Stk. 4. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal på baggrund af stk. 1 opgøre virksomhedens individuelle solvensbehov.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet opgjorte individuelle solvensbehov.«

29. Efter § 126 a indsættes:

»§ 126 b. Gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og supplerende kapitalgrundlag. Anvendelse af supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget kræver Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 2. Basiskapitalgrundlaget udgør det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser. Beløbet reduceres med værdien af egne aktier, der ejes af forsikringsselskabet. Herudover udgøres basiskapitalgrundlaget af efterstillet gæld.

Stk. 3. Det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab.

Stk. 4. Europa-Kommissionen fastsætter, hvilken kapital, der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om forudgående godkendelse fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

§ 126 c. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav.

Stk. 2. Solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af en standardformel fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, kan anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, såfremt Finanstilsynet godkender dette.

Stk. 4. Afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal hvert år opgøre solvenskapitalkravet pr. 31. december og senest 4 uger herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal ved ændringer af betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse af en intern model.

§ 126 d. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Stk. 2. Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbene i stk. 3 og 5.

Stk. 3. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 126 c og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 350 b. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct., vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct., vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal indsende en begrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:

- 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8,
- 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7,
- 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7,
- 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, og
- 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre minimumskapitalkravet pr. udgangen af hvert kvartal og senest 4 uger herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal ved ændringer af betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvende en risikofri rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA).

Stk. 2. Gruppe 1-forsikringsselskaber kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsmæssige hensættelser.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringselskaber kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor gruppe 1-forsikringselskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringselskaber, der anvender en matchtilpasning efter stk. 2 eller en volatilitetsjustering efter stk. 3, skal i den rapport om solvens og finansiell situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 143, stk. 1, nr. 8, angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende stk. 2 eller stk. 3 på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, samt på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen, jf. stk. 2 og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3, samt om forudsætningerne for at opnå tilladelse efter disse bestemmelser.

§ 126 f. Finanstilsynet kan kræve, at gruppe 2-forsikringselskaber anvender den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1.«

30. § 127 ophæves.

31. I § 128, *stk. 1*, ændres »forsikringselskaber og forsikringsholdingvirksomheder« til: »gruppe 2-forsikringselskaber«.

32. I § 128, *stk. 2*, ændres »forsikringselskaber og forsikringsholdingvirksomheder« til: »gruppe 2-forsikringselskaber«.

33. I § 142, *stk. 2*, udgår »og tværgående pensionskasser«.

34. I § 143, *stk. 1, nr. 2*, ændres »§ 126, stk. 1 og 8,« til: »§ 126, stk. 1 og 4,«.

35. § 143, *stk. 1, nr. 6*, ophæves.

Nr. 7 og 8 bliver herefter nr. 6 og 7.

36. I § 143, *stk. 1, nr. 8*, der bliver nr. 7, ændres ».« til: ».«.

37. I § 143, *stk. 1*, indsættes efter nr. 8, der bliver nr. 7, som nyt nummer:

»8) den information om selskabernes solvens og finansielle situation, som gruppe 1-forsikringselskaberne skal indsende til Finanstilsynet, samt den information, som selskaberne skal offentliggøre.«

38. I *overskriften* efter § 157 udgår »og pensionskasser«.

39. §§ 158-166 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 158. Forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om hvorledes forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.«

40. § 167 affattes således:

»§ 167. Forsikringsselskaber skal føre et register over aktiver og kontrakter, der udelukkende tjener til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de begunstige. Følgende skal registreres:

- 1) Aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser.
- 2) Værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser.

Stk. 2. Forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, skal endvidere føre et register over aktiver, der modsvarer indgåede præmier, hvor forsikringsperioden først påbegyndes efter regnskabsårets afslutning.

Stk. 3. Kravet om registrering finder ikke anvendelse for lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi.

Stk. 4. Indgår der fast ejendom blandt aktiverne, registreres de tinglyste adkomstdokumenter.

Stk. 5. Forsikringsselskabet indberetter til Finanstilsynet, hvilke aktiver der indgår i registeret.

Stk. 6. Finanstilsynet kan kræve aktiverne i registeret deponeret, hvis tilsynet efter § 251 beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver. Ved deponering af registeret skal Finanstilsynet registreres som berettiget i en værdipapircentral med hensyn til værdipapirer. Med hensyn til de øvrige aktiver, der tjener til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal disse håndpantsettes til fordel for Finanstilsynet.

Stk. 7. Enhver ændring i et deponeret register skal godkendes af Finanstilsynet og noteres i registeret.

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indhold, opgørelse, indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne indført i registre.«

41. §§ 168 og 169 ophæves.

42. § 170 a ophæves.

43. I § 175 a udgår »henholdsvis basiskapital«.

44. Efter § 175 a indsættes før overskriften før § 176:

»Særlige regler for gruppe 1-forsikringsselskaber om koncernsolvens og koncerntilsyn

§ 175 b. Den øverste modervirksomhed i en koncern skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen, når den øverste modervirksomhed i koncernen,

- 1) er beliggende i Danmark, og

- 2) er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Stk. 2. Kapitalgrundlaget for den øverste modervirksomhed, jf. stk. 1, skal opgøres i overensstemmelse med § 126 b, regler udstedt i medfør af stk. 9 og regler fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 92, stk. 1, 1 a og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Stk. 3. Solvenskapitalkravet for koncernen opgøres på baggrund af de konsoliderede regnskaber, jf. dog stk. 4, og enten ved anvendelse af standardformlen for gruppe 1-forsikringsselskaber efter § 126 c, stk. 2, 3 og 6, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen ikke skal opgøres på baggrund af de konsoliderede regnskaber efter stk. 3, eller at opgørelsen på baggrund af de konsoliderede regnskaber efter stk. 3 skal kombineres med en anden opgørelsesmetode.

Stk. 5. Opfylder den øverste modervirksomhed, jf. stk. 1, ikke solvenskapitalkravet for koncernen finder § 248 a anvendelse.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for koncernen i overensstemmelse med § 350 b og regler fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6-8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Stk. 7. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen.

Stk. 8. Den øverste modervirksomhed skal hvert år opgøre solvenskapitalkravet for koncernen pr. 31. december og senest 4 uger herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Den øverste modervirksomhed skal ved ændringer af betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for den øverste modervirksomhed, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen efter stk. 3 og 4, om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen samt om den information om koncernens solvens og finansielle situation, som skal indsende til Finanstilsynet og den information, som den øverste modervirksomhed skal offentliggøre.

§ 175 c. I koncerner, hvori der indgår et gruppe 1-forsikringsselskab, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at § 175 b eller dele heraf finder anvendelse på den danske delkoncern. Det øverste forsikringsselskab, forsikringsholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed i delkoncernen påser overholdelsen af disse bestemmelser.«

45. I § 179, stk. 1, nr. 1, udgår », § 170 a«, og efter: »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,« indsættes: »eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

46. I § 180, stk. 1, nr. 1, udgår », § 170 a«, og efter: »krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, « indsættes: »eller solvenskapitalkravet for koncernen i § 175 b, stk. 1, 3 og 4,«.

47. § 224, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Har et gruppe 2-forsikringsselskab ikke udarbejdet en plan for genoprettelse og gennemført foranstaltningerne til opfyldelse af minimumsbasiskapitalen inden for fristerne i § 248, skal tilladelsen som forsikringsselskab inddrages.«

48. I § 224 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Har et gruppe 1-forsikringsselskab ikke udarbejdet en plan for genoprettelse og gennemført foranstaltningerne til opfyldelse af solvenskapitalkravet inden for fristerne i § 248 a kan tilladelsen som forsikringsselskab inddrages. Har et gruppe 1-forsikringsselskab ikke udarbejdet en finansieringsplan og gennemført foranstaltningerne til opfyldelse af minimumskapitalkravet inden for fristerne i § 248 b skal tilladelsen som forsikringsselskab inddrages.«

49. § 248 affattes således:

»§ 248. Et gruppe 2-forsikringsselskab, som ikke opfylder minimumsbasiskapitalkravet, jf. § 126, stk. 2 og 3, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige, for at selskabet atter kan opfylde minimumsbasiskapitalen. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse inden for en af Finanstilsynet fastsat tidsfrist.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde, og om perioden, for hvilken planen skal udarbejdes.«

50. Efter § 248 indsættes:

»§ 248 a. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, skal udarbejde en plan for genoprettelse, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for at selskabet atter kan opfylde solvenskapitalkravet. Planen for genoprettelse skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest to måneder efter at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet.

Stk. 2. Planen for genoprettelse skal føre til, at solvenskapitalkravet opfyldes senest seks måneder efter selskabet konstaterede den manglende opfyldelse heraf. Finanstilsynet kan forlænge denne frist med tre måneder én gang, hvis selskabet kan sandsynliggøre, at det vil blive i stand til at opfylde solvenskapitalkravet, såfremt fristen forlænges.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 2. Fristforlængelse kan meddeles ad flere omgange, men den samlede fristforlængelse må ikke overstige 7 år.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået forlænget fristen efter stk. 3, skal hver tredje måned indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af at opfylde solvenskapitalkravet, kan Finanstilsynet tilbagekalde forlængelsen af fristen.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde.

§ 248 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke opfylder minimumskapitalkravet, jf. § 126 d, skal udarbejde en finansieringsplan, der beskriver de foranstaltninger, der er nødvendige for at selskabet

atter kan opfylde minimumskapitalkravet. Finansieringsplanen skal forelægges Finanstilsynet til godkendelse senest én måned efter, at selskabet har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet.

Stk. 2. Finansieringsplanen skal føre til, at minimumskapitalkravet opfyldes senest tre måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse heraf.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde.«

51. I § 251 ændres »§ 248, stk. 3« til: »§ 248, § 248 a, stk. 2, og § 248 b, stk. 2«.

52. § 255, 2. pkt., ophæves.

53. I § 291 indsættes efter »lov«: », eller for gruppe 1-forsikringsselskaber, at selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet i medfør af denne lov,«.

54. § 334, stk. 1, nr. 2 og 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»2) omfattet af § 8, stk. 1, eller«.

Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

55. I § 337, stk. 2, ændres »nr. 24 og 26-28« til: »nr. 27 og 29-31«.

56. I § 343 c, stk. 1, nr. 6, ændres »nr. 4 og 5« til: »nr. 5 og 6«.

57. Efter afsnit X f indsættes:

»Afsnit X g

ISPV'er (Insurance Special Purpose Vehicles)

Kapitel 20 g

ISPV

§ 343 ø. Juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, jf. § 5, stk. 1, nr. 47, skal have tilladelse som ISPV.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om ISPV'er, herunder om muligheden for at inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som ISPV.«

58. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber«: », forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«.

59. I § 344, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »markeder«: », samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser.«

60. Efter § 350 a indsættes:

»§ 350 b. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for et gruppe 1-forsikringssselskab, såfremt Finanstilsynet vurderer, at

- 1) et forsikringssselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i den anvendte model til opgørelse af solvenskapitalkravet,
- 2) et forsikringssselskabs virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 71, eller
- 3) et forsikringssselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne for anvendelsen af en matchtilpasning, jf. § 126 e, stk. 2, eller en volatilitetsjustering, jf. § 126 e, stk. 3.

Stk. 2. Såfremt betingelsen i stk. 1, nr. 1, er opfyldt, opgøres kapitaltillægget i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. § 126 c.

Stk. 3. Finanstilsynet tager kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet har rettet op på de forhold, der har foranlediget det.

Stk. 4. Fastsætter Finanstilsynet et kapitaltillæg efter stk. 1, udgør solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, sammen med kapitaltillægget det nye solvenskapitalkrav.

Stk. 5. Opfylder gruppe 1-forsikringssselskabet ikke det nye solvenskapitalkrav efter stk. 4 finder § 248 a tilsvarende anvendelse.«

61. I § 351 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringssselskab at afsætte en ansat, der er udpeget som nøgleperson ifølge regler udstedt i medfør af § 71, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 2 eller 3, ikke kan bestride stillingen.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

62. I § 351, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »en direktør,«: »eller et gruppe 1-forsikringssselskab at afsætte en ansat, der er udpeget som nøgleperson ifølge regler udstedt i medfør af § 71,« og »direktøren« ændres til: »den pågældende«.

63. I § 351, stk. 6, 1. pkt., der bliver stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-5«.

64. I § 351, stk. 7, 1. pkt., der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »stk. 4, 3. pkt.« til: »stk. 5, 3. pkt.«.

65. I § 351, stk. 8, der bliver stk. 9, indsættes efter »direktøren«: », eller har gruppe 1-forsikringssselskabet ikke afsat en ansat, der er udpeget som nøgleperson ifølge regler udstedt i medfør af § 71,« og »stk. 2-4« ændres til: »stk. 2, 3 og 5«.

66. I § 355, stk. 1, indsættes efter »forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

67. I § 355, stk. 2, nr. 9, ændres »nr. 1-3« til: »nr. 1, 2 og 4«.

68. I § 355, stk. 2, nr. 10, ændres »nr. 4 og 5« til: »nr. 5 og 6«.

69. I § 359 ændres », filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet, og de af denne lov omfattede pensionskasser« til: »og filialer af udenlandske selskaber, som har fået tilladelse af Finanstilsynet,«.

70. I § 361, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »collateralized mortgage obligations«: », ISPV-obligationer«.

71. I § 365, stk. 1, udgår », tværgående pensionskasser«.

72. I § 372, stk. 1, indsættes efter »forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

73. Efter § 372 a indsættes:

»§ 372 b. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).«

74. I § 373, stk. 1, ændres »§ 126, stk. 1, 2 og 8« til: »§ 126, stk. 1, 2 og 4«, efter »§ 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9,« indsættes: »§ 126 c, stk. 1-3 og 5, § 126 d, stk. 1 og 3-5, § 126 e, stk. 1«, og »§§ 227 og« ændres til: »§ 227, §§ 248 a og 248 b,«, og efter »§ 343 v, stk. 1,« indsættes: »§ 343 ø, stk. 1,«.

75. I § 373, stk. 2, ændres »§§ 158, 159 og 167« til: », § 167«.

76. I § 373 indsættes som stk. 11:

»Stk. 11. Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).«

77. I § 374, stk. 3, ændres »stk. 1 og stk. 4, 1. pkt.« til: »stk. 1, 4 og stk. 5, 1. pkt.«

78. § 408 ophæves.

79. Efter § 417 indsættes:

»§ **417 a.** Gruppe 1-forsikringsselskaber, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 3 i perioden fra 1. januar 2016 til 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b.

Stk. 2. Den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år, som en andel af forskellen mellem renten som fastsat efter diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015, og den årlige effektive rente, som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og stk. 3. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i overensstemmelse med § 350 b, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve, har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra forudsætningerne, der ligger til grund for anvendelsen heraf.

Stk. 4. Forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om solvens og finansiel situation som selskabet skal offentliggøre, jf. § 143, stk. 1, nr. 8, oplyse om at selskabet anvender en justeret rentekurve, samt angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ **417 b.** Gruppe 1-forsikringsselskaber kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag opgjort efter stk. 4 i de forsikringsmæssige hensættelser, i perioden fra 1. januar 2016 til 1. januar 2032. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.

Stk. 2. Opfylder et gruppe 1-forsikringsselskab, der har fået tilladelse efter stk. 1, ikke solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende fradraget skal selskabet straks indsende en redegørelse til Finanstilsynet. Redegørelsen skal beskrive de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 3. Fradraget opgøres ved udgangen af hvert år, jf. dog stk. 4, som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

- 1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 1. januar 2016, og
- 2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Stk. 4. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at et gruppe 1-forsikringsselskabs forsikringsmæssige hensættelser, herunder volatilitetsjusteringen, jf. § 126 e, stk. 3, anvendt til at opgøre fradraget efter stk. 3, skal opgøres mindst hver 24. måned.

Stk. 5. Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 3, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af beløbene i nr. 6-10:

- 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko,
- 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år,
- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år,
- 4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti,
- 5) det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
 - a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og
 - b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.
- 6) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed,
- 7) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 1-9 og 16-18,
- 8) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 10-15,
- 9) 3,9 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, og

10) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringselskaber.

Stk. 7. Et gruppe 1-forsikringselskab, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 143, stk. 1, nr. 8, oplyse om at selskabet anvender fradraget og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 417 c. Forsikringselskaber, der anvender den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende den justerede rentekurve eller fradraget.

Stk. 2. Senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal forsikringselskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Ændrer forsikringselskabet de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden, skal forsikringselskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Stk. 3. Forsikringselskabet skal hvert år ved udgangen af første kvartal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 4. Forsikringselskabet skal den 1. januar 2032 opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter 417 b.

Stk. 5. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 417 a eller § 417 b, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er realistisk, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2016, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fra den 1. april 2015 forhåndsgodkende:

- 1) Anvendelsen af supplerende kapitalgrundlag og anden kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget, jf. § 126 b, stk. 1 og 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 29.
- 2) Anvendelsen af selskabsspecifikke parametre og interne modeller, jf. § 126 c, stk. 2-4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 29.
- 3) Anvendelsen af en matchtilpasning eller volatilitetsjustering, jf. § 126 e, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 29.
- 4) Anvendelsen af en koncernintern model, jf. § 175 b, stk. 3 og 7, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 44.
- 5) Etableringen af et ISPV, jf. § 343 ø, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 57.
- 6) Anvendelsen af en justeret rentekurve, jf. § 417 a, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 79.
- 7) Anvendelsen af et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser, jf. § 417 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 79.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fra den 1. juli 2015 træffe afgørelse efter § 175 b, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 44, samt træffe afgørelse om anvendelse af overgangsbestemmelsen om forsikringsselskaber under afvikling efter denne lovs § 4.

Stk. 4. Finanstilsynets beslutninger om forhåndsgodkendelse efter stk. 2 og afgørelser efter stk. 3 har virkning fra den 1. januar 2016.

Overgangsbestemmelser

Forsikringsselskaber under afvikling

§ 3

Stk. 1. Forsikringsselskaber, der efter den 31. december 2015 ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler, og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at ophøre med at drive forsikringsvirksomhed, er et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. dog stk. 2-4, hvis:

- 1) forsikringsselskabet erklærer over for Finanstilsynet, at det vil afslutte sin virksomhed inden den 1. januar 2019, eller
- 2) forsikringsselskabet er omfattet af regler fastsat i overensstemmelse med § 242 i lov om finansiel virksomhed, og en administrator er udpeget.

Stk. 2. Et forsikringsselskab skal opfylde følgende betingelser for at blive omfattet af stk. 1:

- 1) forsikringsselskabet er ikke del af en koncern, eller forsikringsselskabet er del af en koncern, hvor samtlige forsikringsselskaber ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler efter den 31. december 2015,
- 2) forsikringsselskabet indsender, senest 4 uger efter den 31. december 2015, en redegørelse til Finanstilsynet om, hvilke tiltag selskabet har foretaget i forbindelse med afviklingen af dets aktiviteter, og
- 3) forsikringsselskabet har meddelt Finanstilsynet, at det omfattes af stk. 1.

Stk. 3. Et forsikringsselskab, hvis aktiviteter ikke er afviklet inden den 1. januar 2019, jf. stk. 1, nr. 1, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab fra denne dato. Vurderer Finanstilsynet, at en afvikling af forsikringsselskabets aktiviteter inden den 1. januar 2019 ikke er realistisk, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at selskabet, fra en dato fastsat af Finanstilsynet, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab.

Stk. 4. Et forsikringsselskab omfattet af stk. 1, nr. 2, hvis aktiviteter ikke er afviklet inden den 1. januar 2021 bliver et gruppe 1-forsikringsselskab fra denne dato. Vurderer Finanstilsynet, at en afvikling af forsikringsselskabets aktiviteter inden den 1. januar 2021 ikke er realistisk, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at selskabet, fra en dato fastsat af Finanstilsynet, bliver et gruppe 1-forsikringsselskab.

Manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet

§ 4

Stk. 1. Et forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder solvenskravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, og som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter § 126 c, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 29, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet efter § 126 c, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 29.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 1 i overensstemmelse med § 248 a, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 50.

Stk. 3. Et forsikringsselskab, der er omfattet af stk. 1, skal hver tredje måned indsende en redegørelse til Finanstilsynet i overensstemmelse med § 248 a, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 50.

Manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet for koncerner

§ 5

Stk. 1. Koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark og den øverste modervirksomhed er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab, og den øverste modervirksomhed den 31. december 2015 opfylder det for den øverste modervirksomhed gældende solvenskrav, som beskrevet i lov om finansiel virksomhed, men som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav efter § 175 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 44, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet efter § 175 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 44.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 1 i overensstemmelse med § 248 a, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 50.

Stk. 3. Den øverste modervirksomhed i koncernen, der er omfattet af stk. 1, skal hver tredje måned indsende en redegørelse til Finanstilsynet i overensstemmelse med § 248 a, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 50.

Manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet

§ 6

Stk. 1. Et forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder minimumskapitalkravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed skal senest den 31. december 2016 være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet efter § 126 d, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 29.

Stk. 2. Et forsikringsselskab omfattet af stk. 1 vil i perioden indtil den 31. december 2016 ikke skulle udarbejde en finansieringsplan efter § 248 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 50, og vil ikke i perioden kunne få inddraget dets tilladelse efter § 1, nr. 48.

Stk. 3. Er forsikringsselskabet ikke i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet den 31. december 2016, inddrager Finanstilsynet selskabets tilladelse i overensstemmelse med kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed.

Krav om anvendelse af standardformlen

§ 7

Stk. 1. Indtil den 31. december 2017 skal gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en af Finanstilsynet godkendt model ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, anvende solvenskapitalkravet som opgjort efter standardformlen i forhold til procentsatserne, der følger af § 126 d, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 29.

§ 8

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Solvens II-direktivet og ændringsdirektiver
3. Lovforslagets indhold
 - 3.1. Opdeling i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber
 - 3.2. Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet
 - 3.3. Opgørelse af kapitalgrundlaget
 - 3.4. Anvendelse af en risikofri rentekurve
 - 3.5. Investeringsregler
 - 3.6. Kapitaltillæg
 - 3.7. Indberetning og offentliggørelse
 - 3.8. Egnethed og hæderlighed
 - 3.9. Koncerner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
 - 4.1. Implementering i dansk lovgivning og ekspertgruppedeltagelse
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), herefter benævnt solvens II-direktivet, samt de ændringer af solvens II-direktivet, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 (herefter benævnt QuickFix 2) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 (herefter benævnt omnibus II-direktivet).

Formålet med solvens II-direktivet er at gennemføre en række initiativer på forsikringsområdet for at sikre en endnu bedre beskyttelse af forsikringstagerne, give forsikringsselskaberne ensartede regler inden for det indre marked, øge europæiske forsikringsselskabers konkurrenceevne internationalt og understøtte den finansielle stabilitet. Med dette lovforslag gennemføres disse initiativer i Danmark.

Udviklingen i det finansielle marked gennem de seneste år med stor volatilitet på aktiemarkedet, lave renter samt stigende levetid medfører, at der er behov for en effektiv kapitalstyring af forsikringsselskaber i hele Den Europæiske Union. Beskyttelsen af forsikringstagerne forudsætter, at forsikringsselskaberne er underlagt effektive kapitalregler, og der er derfor behov for at indføre risikobaserede kapitalregler for forsikringsselskaberne i hele Den Europæiske Union. Forsikringsselskaberne skal således fremadrettet opføre et solvenskapitalkrav under hensyntagen til den konkrete sammensætning af risici, det enkelte forsikringsselskab har påtaget sig. I Danmark har det siden 2014 været et krav, at forsikringsselskaberne tager hensyn til sammensætningen af risici ved deres opførelse af det individuelle solvensbehov. Dette er dog ikke generelt tilfældet i Den Europæiske Union.

Alle selskaber, der har tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed efter de nugældende regler, vil fortsat have tilladelse efter lovforslagets vedtagelse. Forsikringsselskaber, der opfylder nærmere fastsatte kriterier, vil ikke blive belastet af kravene, der følger af gennemførelsen af solvens II-direktivet. Lovforslaget indeholder på denne baggrund en opdeling af forsikringsselskaber, så det klart fremgår, hvilke krav, de enkelte selskaber skal efterleve. For forsikringsselskaber, der ikke bliver omfattet af de nye krav, indeholder lovforslaget forenklede nationale solvensregler og ændrede investeringsregler, der er baseret på direktivets investeringsregler.

De forsikringsselskaber, der er omfattet af de nye EU-retlige krav, skal efter lovforslaget opfylde to forskellige kapitalkrav; et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav. Til opførelse af solvenskapitalkravet kan selskaberne vælge at anvende en af Kommissionen fastsat standardformel eller en af Finanstilsynet godkendt intern model. Minimumskapitalkravet er derimod det største af et beløb opgjort på baggrund af en formel fastsat af Kommissionen henholdsvis en nærmere fastsat nedre grænse.

Efter de gældende regler skal forsikringsselskaberne opføre et solvenskrav, der opgøres som en procentdel af et nærmere fastsat beløb på baggrund af den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Herudover er forsikringsselskaberne i dag omfattet af et minimumskapitalkrav, som er et beløb, der afhænger af den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Endvidere skal forsikringsselskaberne opføre et individuelt solvensbehov, der er inspireret af solvenskapitalkravet i solvens II-direktivet.

Hvis et forsikringsselskab ikke opfylder solvenskapitalkravet, skal selskabet efter lovforslaget udarbejde og efterleve en plan for genoprettelse. Hvis et forsikringsselskab ikke opfylder minimumskapitalkravet, skal selskabet efter lovforslaget udarbejde og efterleve en finansieringsplan. Fristen for opfyldelse af finansieringsplanen er kortere end fristen for opfyldelse af planen for genoprettelse, da en manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet betyder, at forsikringsselskabet med større sandsynlighed ikke kan opfylde sine forpligtelser overfor forsikringstagerne, og at der derfor hurtigt skal rettes op på forholdet.

I lovforslaget gøres op med den gældende opdeling af basiskapitalen i kernekapital og supplerende kapital, idet den gældende definition af basiskapital ikke stemmer overens med kapitalbegreberne i solvens II-direktivet.

Lovforslaget indeholder et krav om, at forsikringsselskaber skal anvende en risikofri rentekurve, der er fastlagt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (herefter benævnt EIOPA), til at opgøre deres forpligtelser. Den risikofrie rentekurve er et beregningsprincip, der anvendes til at fastsætte nutidsværdien af de forpligtelser, som et forsikringsselskab har. Lovforslaget giver mulighed for, at det enkelte forsikringsselskab kan anvende en rentekurve, der er justeret i forhold til de investeringer, som selskabet har foretaget eller tilpasset, så der tages hensyn til, at aktiverne udvikler sig i takt med forsikringsforpligtelserne i udvalgte bestande. Finanstilsynet bemyndiges med lovforslaget til at fastsætte nærmere regler om forudsætningerne for opgørelsen af justeringen og tilpasningen af den risikofrie rentekurve, og om Finanstilsynets godkendelse heraf.

Lovforslaget indeholder endvidere et krav om, at forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Med henblik på at opnå dette skal investeringernes løbetid være tilpasset selskabets forpligtelser, og selskabet skal være i stand til at identificere, forvalte, overvåge, kontrollere og rapportere om risiciene ved investeringerne samt tage hensyn til disse i den samlede vurdering af selskabets egen risiko og solvens. Det betyder, at selskabet skal have en passende forståelse for de aktiver, som det investerer i og til enhver tid være opmærksom på de risici, som det påtager sig ved investeringerne. Selskabets investeringer vil blive afspejlet direkte i solvenskapitalkravet, der for eksempel ved meget risikable investeringer vil blive øget. Forslaget ændrer væsentligt på de nuværende investeringsregler, der i høj grad er baseret på kvantitative begrænsninger i form af en række placerings- og spredningsregler.

Når et forsikringsselskabs solvenskapitalkrav ikke afspejler de faktiske risici, indeholder lovforslaget, i overensstemmelse med solvens II-direktivet, en bestemmelse, der giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et kapitaltillæg. Da solvenskapitalkravet som udgangspunkt antages at afspejle de faktiske risici vil kravet om et kapitaltillæg anvendes som den sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

Lovforslaget indeholder derudover en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om den information om selskabernes solvens og finansielle situation, som forsikringsselskaberne skal indberette og indsende til Finanstilsynet, og om den information, selskaberne skal offentliggøre. Informationer om forsikringsselskabets solvens og finansielle situation omfatter de oplysninger, der er nødvendige for, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med selskabernes virksomhedsstyring, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning. Kravet om offentliggørelse vedrørende forsikringsselskabers solvens og finansielle situation er harmoniseret i EU, og alle europæiske forsikringsselskaber skal derfor offentliggøre de samme oplysninger.

ger. På denne måde sikres en øget gennemsigtighed med hensyn til de enkelte selskabers solvens og finansielle situation. Kravene til såvel indberetning som offentliggørelse er omfattende og vil medføre en udvidelse i forhold til de gældende krav til indberetning og til offentliggørelse i forhold til regnskabsaflæggelsen og efter inspektioner.

Lovforslaget udvider desuden den personkreds i forsikringsselskaber, der skal leve op til egnetheds- og hæderlighedskravene, således at ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner, altid skal leve op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Lovforslaget indeholder endelig en række overgangsbestemmelser, der skal sikre en smidig indfasning af den nye regulering.

2. Solvens II-direktivet og ændringsdirektiver

Solvens II-direktivet består af en revision af de gældende regler for opgørelse af kapitalkrav i forsikringsselskaber og en sammenskrivning af 13 direktiver på forsikringsområdet.

Formålet med solvens II-direktivet er at give forsikringstagerne betryggende beskyttelse via risikobaserede kapitalkrav, at give forsikringsselskaber ensartede regler inden for det indre marked, at øge europæiske forsikringsselskabers konkurrenceevne internationalt og at understøtte finansiell stabilitet. Med solvens II-direktivet sættes der endvidere øget fokus på blandt andet stresstests og god selskabsledelse på forsikringsområdet.

De forsikringsselskaber, der ifølge lovforslaget skal leve op til de nye krav, som solvens II-direktivet indeholder, bliver reguleret på flere forskellige niveauer. På niveau 1 er solvens II-direktivet, der er et principbaseret rammedirektiv. Direktivet indeholder en række bemyndigelser til Kommissionen, som på niveau 2 vedtager forordninger eller direktiver med udfyldende bestemmelser til solvens II-direktivet. På niveau 3 udarbejder EIOPA de retningslinjer, der skal understøtte brugen og fortolkningen af niveau 1- og niveau 2-reguleringen. Til sidst påser Kommissionen og EU-Domstolen på niveau 4, at medlemslandenes lovgivning lever op til EU-reguleringen.

Den nationale frist for gennemførelse af solvens II-direktivet var oprindeligt fastsat til den 31. oktober 2012. Det har dog været nødvendigt at rykke ikrafttrædelsestidspunktet for solvens II-direktivet i lyset af den finansielle krise, der startede i 2008, og som havde stor indflydelse på dele af den europæiske forsikringssektor.

Den 1. januar 2011 trådte en ny europæisk tilsynsstruktur i kraft med etablering af en ny europæisk banktilsynsmyndighed (herefter EBA), en ny europæisk tilsynsmyndighed for forsikrings- og arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) og en ny europæisk værdipapirtilsynsmyndighed (herefter ESMA). Det skete med Europa-Parlamentets og Rådets forordninger (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010/EU og (EU) nr. 1095/2010/EU af 24. november 2010. For at den nye europæiske tilsynsstruktur kan fungere i praksis, har der været – og er fortsat – behov for at justere EU-lovgivningen på en række områder, hvilket de såkaldte omnibusdirektiver medvirker til (Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2010/78/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 98/26/EF, 2002/87/EF, 2003/6/EF, 2003/41/EF, 2003/71/EF, 2004/39/EF, 2004/109/EF, 2005/60/EF, 2006/48/EF, 2006/49/EF og 2009/65/EF for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (herefter benævnt omnibus I-direktivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) (omnibus II-direktivet)). Blandt andet specificeres EIOPAs beføjelser, herunder på hvilke områder EIOPA kan fastlægge bindende tekniske standarder. På grund af politisk uenighed blev processen omkring vedtagelsen af omnibus II-direktivet langtrukket. Dette medførte, at ikrafttrædelsesdatoen for solvens II-direktivet i første omgang blev rykket til den 1. januar 2014 med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU af 12. september 2012 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoen for dets gennemførelse, datoen for dets anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver, herefter benævnt QuickFix 1. Der blev dog først i efteråret 2013 opnået enighed om en kompromistekst til omnibus II-direktivet, og med QuickFix 2 blev ikrafttrædelsesdatoen fastsat til den 1. januar 2016. Direktivet fastsætter endvidere den nationale frist for gennemførelsen til den 31. marts 2015, så forsikringsselskaberne har en rimelig periode til at indstille sig på de nye regler.

For yderligere at sikre en smidig indfasning af solvens II-reguleringen indeholder omnibus II-direktivet desuden bestemmelser om, at de nationale tilsynsmyndigheder fra den 1. april 2015 skal have beføjelse til at godkende en lang række forhold, herunder blandt andet interne modeller. Desuden indeholder omnibus II-direktivet en række overgangsbestemmelser, således at forsikringsselskaberne har tid til at omstille sig til de nye kapitalregler.

Forsikringsselskaberne skal fremover efterleve en omfattende regulering på flere niveauer. Selskaberne skal ikke blot efterleve reglerne i lov om finansiel virksomhed og relevante bekendtgørelser udstedt i medfør heraf (niveau 1), men også efterleve den omfattende regulering på forordningsniveau i form af udfyldende bestemmelser og bindende tekniske standarder (niveau 2). Forsikringsselskaberne skal endvidere forholde sig til retningslinjer på niveau 3, der understøtter brugen og fortolkningen af niveau 1- og 2-reguleringen.

Ud over de dele af direktivet, der gennemføres med lovforslaget, indeholder direktivet en række bestemmelser om virksomhedsstyring i forsikringsselskaber. Dette er ikke medtaget i lovforslaget, da reglerne om virksomhedsstyring vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau. Finanstilsynet har allerede hjemmel i §§ 70 og 71 i lov om finansiel virksomhed til at udstede nærmere regler for at styrke god selskabsledelse, og reglerne i den nugældende regulering afspejler i høj grad solvens II-reguleringen.

Solvens II-direktivets ledelseskrav sigter mod effektiv virksomhedsstyring, der skal sikre en sund og forsigtig ledelse af det enkelte forsikringsselskab. Solvens II-direktivet udvider kravene til organisationen, således at den tillige omfatter en risikostyringsfunktion, en compliance-funktion, en intern auditfunktion og en aktuarfunktion. I overensstemmelse med de såkaldte forberedende retningslinjer fra EIOPA og Finanstilsynet i starten af 2014 initiativ til at tilpasse reglerne i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, så kravet om de fire funktioner klart fremgår heraf. Bekendtgørelsen forventes at blive udstedt i efteråret 2014.

Som en del af virksomhedsstyringen stilles med solvens II-direktivet desuden krav om, at forsikringsselskaber skal vurdere deres egen risiko og solvens. Vurderingen er en integreret del af selskabets forretningsstrategi, og selskabet skal regelmæssigt vurdere sit samlede solvensbehov med sin specifikke risikoprofil for øje. Vurderingen svarer til det krav, der i dag stilles til selskaberne, i forbindelse med en kortlægning af risici til brug for opgørelsen af det individuelle solvensbehov. Til forskel fra det individuelle solvensbehov, er formålet med vurderingen af selskabets egen risiko og solvens ikke, at der fastsættes et nyt kapitalkrav, men at selskabet skal forbedre sin risikostyring ved aktivt at forholde sig til egen risiko og solvens.

3. Lovforslagets indhold

3.1. Opdeling i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber

3.1.1. Gældende ret

I den gældende finansielle lovgivning er alle forsikringsselskaber omfattet af den samme regulering med enkelte undtagelser på baggrund af konkrete hensyn til forsikringsselskabernes art, omfang eller kompleksitet. Eksempelvis gælder der nedsatte kapitalkrav for gensidige forsikringsselskaber, såfremt selskaberne opfylder nærmere fastsatte regler, ligesom der for både gensidige forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser findes særlige regler for medlemmerne og deres hæftelse for forsikringsselskabets forpligtelser.

Pr. 1. januar 2014 trådte nye regler om forsikringsselskabernes opgørelse af det individuelle solvensbehov i kraft for at sikre ensartet beskyttelse af forsikringstagerne. Reglerne fremgår af bekendtgørelse nr. 1343 af 27. november 2013 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber og er inspireret af solvens II-reguleringen, hvorfor der er taget højde for, at selskaber, der fra 2016 ikke skal være omfattet af solvens II-direktivet, heller ikke skal omfattes af de nye krav til opgørelsen af det individuelle solvensbehov.

3.1.2. Baggrunden for forslaget

Solvens II-direktivet finder ikke anvendelse på forsikringsselskaber, der opfylder en række nærmere fastsatte kriterier, herunder blandt andet, at selskabets årlige bruttopræmie er under 5 mio. euro, at selskabet ikke har tilladelse til at tegne ansvarsforsikringer, og at selskabet ikke udøver grænseoverskridende virksomhed.

Selskaber, der falder uden for solvens II-direktivets anvendelsesområde, vil ikke fremover være underlagt EU-retlig regulering, da de nugældende forsikringsdirektiver ophæves med solvens II-direktivet. Det er dog muligt at lade disse selskaber være omfattet. Det fremgår af direktivets præambel, at medlemslandene har mulighed for at kræve, at selskaber, der udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed registrerer sig, og at medlemslandene kan lade selskaberne blive omfattet af et finansielt og lovpligtigt tilsyn.

På trods af selskabernes begrænsede størrelse og aktivitetsområde vil det ikke være hensigtsmæssigt, at ophæve tilsynet med disse selskaber i Danmark. Omvendt synes det ikke nødvendigt, at disse mindre selskaber skal leve op til alle de skærpede krav, der stilles som følge af solvens II-direktivet. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at der i loven differentieres mellem selskaber, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde (gruppe 1-forsikringsselskaber), og selskaber, der ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde (gruppe 2-forsikringsselskaber).

3.1.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at der i lov om finansiell virksomhed indsættes en definition af henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber, og at det i lovens bestemmelser klart anføres, hvilken regulering henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaberne skal efterleve. De steder, hvor der henvises til forsikringsselskaber uden anførelse af gruppe 1- eller gruppe 2-forsikringsselskaber, finder reglerne anvendelse for begge typer selskaber. Dette gør sig blandt andet gældende i forhold til investeringsreglerne og i forhold til kravet om registrering af aktiver.

De efterfølgende afsnit vil indeholde en nærmere beskrivelse af, hvilke konsekvenser denne opdeling konkret vil have.

3.2. Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet

3.2.1. Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed §§ 126 og 127 indeholder regler om solvens- og minimumskapitalkrav til forsikringsselskaber. Reglerne har til formål at sikre, at forsikringsselskaberne har kapital til at opfylde forsikringstagernes krav. Den kapital, som forsikringsselskaberne kan anvende til at dække sine risici, kaldes basiskapitalen.

Kravet til størrelsen af basiskapitalen til dækning af et forsikringsselskabs risici kaldes for kapitalkravet og er det største af enten solvenskravet eller minimumskapitalkravet. Solvenskravet opgøres som en procentdel af et nærmere fastsat beløb på baggrund af den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver, mens minimumskapitalkravet er et fast beløb.

Ifølge reglerne skal bestyrelsen og direktionen endvidere opgøre forsikringsselskabets individuelle solvensbehov. Det individuelle solvensbehov kan beskrives som den basiskapital, der er nødvendig for at sikre, at der kun er en meget lille sandsynlighed for, at forsikringstagerne lider tab som følge

af forsikringsselskabets insolvens. I tillæg hertil skal bestyrelsen mindst én gang om året foretage en risikovurdering af alle væsentlige risici, som forsikringsselskabet er eller kan blive mødt med i dets strategiske planlægningsperiode og herudover foretage en vurdering af, om det opgjorte individuelle solvensbehov har taget tilstrækkelig højde for virkningen af alle væsentlige risici indenfor de kommende 12 måneder.

Solvensreglerne bygger således på to dele: En del, der omhandler forsikringsselskabernes opgørelse af solvenskravet, og en anden del, der vedrører forsikringsselskabernes opgørelse af det individuelle solvensbehov og forpligtigelse til at vurdere, om det opgjorte individuelle solvensbehov tager højde for de forhold, der er særegne for netop deres virksomhed.

Såfremt et forsikringsselskabs basiskapital er mindre end kapitalkravet, skal Finanstilsynet kræve, at selskabet udarbejder en plan for genoprettelse. Det fremgår af § 248 a i lov om finansiel virksomhed. Endvidere har Finanstilsynet en række muligheder for at gribe ind, når der er risiko for, at forsikringstagernes interesser ikke kan varetages, eksempelvis ved fortsatte tab på aktiver i et vigende marked og lignende, hvorved selskabets økonomiske situation forringes væsentligt. Finanstilsynet har endvidere mulighed for at forbyde selskabet at råde over dets aktiver, jf. lov om finansiel virksomhed § 251, og i yderste konsekvens kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at selskabet skal træde i likvidation eller for livsforsikringsselskaber, at bestanden tages under administration.

3.2.2. Baggrunden for forslaget

Solvens II-direktivet fastlægger dels et risikofølsomhedskrav, der bygger på en fremadrettet opgørelse for at sikre, at tilsynsmyndighederne kan foretage et præcist og rettidigt indgreb overfor forsikringsselskaber, der ikke har kapital til at dække de risici, selskabet er eller kan blive mødt med (solvenskapitalkravet), dels et sikkerhedsmæssigt minimumsniveau, som forsikringsselskaberne som minimum skal have kapital til at dække (minimumskapitalkravet). De overordnede rammer for begge kapitalkrav fremgår af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og gennemføres ved dette lovforslag samt på bekendtgørelsesniveau. For at opnå et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere i Den Europæiske Union reguleres opgørelsen af de to kapitalkrav i niveau 2-regulering, der forventes at blive gennemført som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i medlemslandene og derfor ikke vil skulle gennemføres i national ret.

Solvenskapitalkravet skal medvirke til at sikre, at forsikringsselskaber er i stand til at dække betydelige tab, og dermed give forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser.

For at sikre at forsikringsselskaber har et kapitalgrundlag, som dækker solvenskapitalkravet, skal selskaberne mindst én gang årligt opgøre solvenskapitalkravet samt løbende kontrollere det og opgøre det på ny, hvis risikoprofilen ændres væsentligt.

Det fremgår af præambelen til solvens II-direktivet, at for at fremme god risikostyring og bringe de lovregulerede kapitalkrav i overensstemmelse med erhvervslivets praksis, skal solvenskapitalkravet

fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikringsselskaber skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde. Dette svarer til, at selskabet med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. skal kunne leve op til deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstige i de følgende 12 måneder. Solvenskapitalkravet opgøres på grundlag af forsikringsselskabernes risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker såsom genforsikring samt diversifikationseffekter, som eksempelvis at opgørelsen indeholder antagelser om, at risikoen for længere levetid ikke hænger sammen med risikoen for aktiekursfald.

Minimumskapitalkravet sikrer, at selskaberne som minimum opfylder et vist krav til kapitalens størrelse. Såfremt selskabet ikke kan opfylde minimumskapitalkravet vil forsikringstagerne og de begunstige være udsat for en høj risiko for ikke at blive fyldestgjort, hvis forsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed.

Kommissionen fastsætter delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Kommissionen vedtager endvidere gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende godkendelse af en intern model, jf. artikel 114 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Der henvises til punkt 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

3.2.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes nye bestemmelser, som introducerer nye risikobaserede kapitalkrav for gruppe 1-forsikringsselskaber. Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal herefter opføre to kapitalkrav; et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav. Den 1. januar 2014 trådte bekendtgørelse om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber i kraft, hvormed indførtes en ny opgørelsesmetode for det individuelle solvensbehov. Finanstilsynet har hermed taget det første skridt til at stille klare krav til forsikringsselskabernes risikobaserede solvensopgørelse og med lovforslaget skal forsikringsselskaberne således primært tilpasse opgørelsen til de endeligt fastsatte tekniske specifikationer, der bliver fastsat af Kommissionen.

Forslaget indebærer endvidere, at selskaberne enten skal anvende standardformlen eller udvikle fulde eller partielle interne modeller til at opgøre deres solvenskapitalkrav. De nærmere krav i forbindelse hermed vil blive fastsat på bekendtgørelsesniveau, idet forslaget indeholder en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af solvenskapitalkravet og om kriterierne for godkendelse af en intern model. Af omnibus II-direktivet fremgår det, at Finanstilsynet pr. 1. april 2015 skal have mulighed for at godkende et selskabs anvendelse af en fuld eller partiel intern model, således at selskabet pr. 1. januar 2016, når direktivet i sin helhed træder i kraft, kan anvende modellen til at opgøre solvenskapitalkravet. Forslaget indeholder derfor en bestemmelse, der muliggør en sådan godkendelse.

For at afspejle de små og mindre komplekse forsikringsselskabers særlige situation er der mulighed for at anvende forenklede metoder til opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen.

Minimumskapitalkravet afspejler et minimumskrav til kapitalens størrelse, som, hvis det ikke er opfyldt, betyder, at der er risiko for, at forsikringstagernes interesser ikke kan varetages. Minimumskravet udgør det største af henholdsvis beløbet for det opgjorte minimumskapitalkrav og beløbet for den nedre grænse for minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav opgøres ud fra selskabets risikoprofil, som et beløb, der udgør mellem 25 pct. og 45 pct. af virksomhedens solvenskapitalkrav, hvorimod den nedre grænse for minimumskapitalkravet er fastsat som en beløbsmæssig størrelse, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver.

Opgørelsen af minimumskapitalkravet er væsentlig mindre omfattende end opgørelsen af solvenskapitalkravet og sker ud fra selskabets forsikringsmæssige hensættelser, bruttopræmier og risikosummer, der måles netto i forhold til genforsikring.

Såfremt selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, stilles der i forslaget krav om, at selskabet udarbejder henholdsvis en plan for genoprettelse eller en finansieringsplan. Der stilles i forslaget endvidere krav om, at Finanstilsynet skal godkende planerne. Solvenskapitalkravet skal som udgangspunkt være opfyldt seks måneder efter den manglende opfyldelse blev konstateret, mens minimumskapitalkravet skal være opfyldt på ny inden for tre måneder.

Det foreslås endvidere, at gruppe 2-forsikringsselskaberne skal være omfattet af forenklede solvensregler i forhold til de solvensregler, der gælder i dag. Gruppe 2-forsikringsselskaberne vil således ikke være omfattet af de mere omfattende kapitalkrav, som med lovforslaget fastsættes for gruppe 1-forsikringsselskaberne. Dette skyldes, at gruppe 2-forsikringsselskaberne på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde ikke er omfattet af solvens II-direktivet, og at det af samme grund vurderes tilstrækkeligt med de enklere solvensregler. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal således fremover være i besiddelse af en minimumsbasis kapital, der svarer til det nugældende minimumskapitalkrav (med forenklinger i forhold til gensidige forsikringsselskaber), samt være omfattet af regler for opgørelsen af det individuelle solvensbehov. Selskaberne skal dermed ikke opgøre solvenskravet, som det kræves i dag efter § 126, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

3.3. Opgørelse af kapitalgrundlaget

3.3.1. Gældende ret

Det fremgår af § 128 i lov om finansiel virksomhed, at basiskapitalen for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder består af kernekapitalen tillagt den supplerende kapital med fradrag. Finanstilsynet er bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for opgørelsen af basiskapitalen, herunder kernekapital og supplerende kapital. Disse regler findes i dag i bekendtgørelse om opgørelse af basiskapital for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder, samt opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber.

3.3.2. Baggrunden for forslaget

Ved gennemførelsen af solvens II-direktivet gøres op med opdelingen af basiskapital i kernekapital og supplerende kapital. I stedet foreslås, at selskaberne skal opgøre et kapitalgrundlag, der består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Den kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget opdeles alt efter kapitalens kvalitet. Opdelingen sker blandt andet på baggrund af, at ikke al kapital effektivt kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern). Der er derfor behov for, at kapitalen klassificeres i tre klasser i overensstemmelse med nærmere fastsatte kvalitetskriterier.

Kommissionen vedtager bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA, der præciserer kriterierne og proceduren for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag, jf. artikel 92, stk. 1 og 3, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Bindende tekniske standarder er niveau 2-regulering, der forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Der henvises til punkt 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

3.3.3. Forslagets indhold

Lovforslaget indeholder en definition af kapitalgrundlaget, basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Endvidere indeholder lovforslaget en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse heraf.

Under de nye solvensregler opdeles kapitalen i tre klasser efter nærmere fastsatte kriterier. Klasserne afspejler kapitalens kvalitet, hvor klasse 1-kapital er af højeste kvalitet. Det er hensigtsmæssigt at have en opdeling i klasser og visse begrænsninger i forhold til den kapital, der kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet for at forhindre, at virksomheder bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet. Ved klassificeringen af kapitalen bliver det muligt at fastsætte rammer for kvaliteten af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Af omnibus II-direktivet fremgår, at tilsynsmyndighederne fra 1. april 2015 skal have hjemmel til at godkende det supplerende kapitalgrundlag, hvorfor lovforslaget muliggør dette.

Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal fortsat opgøre deres basiskapital i overensstemmelse med de nugældende regler herfor.

3.4. Anvendelse af en risikofri rentekurve

3.4.1. Gældende ret

Forsikringsselskaber skal i dag anvende en diskonteringsrentekurve til at værdiansætte forsikringsforpligtelserne. Diskonteringsrentekurven anvendes til at opgøre nutidsværdien af de fremtidige betalinger, som forsikringsforpligtelserne giver anledning til. Finanstilsynet har på baggrund af en aftale mellem Forsikring & Pension og Erhvervs- og Vækstministeriet fastsat regler om diskonteringsrentekurven i den gældende bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

3.4.2. Baggrunden for forslaget

Ifølge solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, fastlægger EIOPA en risikofri rentekurve, som selskaberne skal anvende ved opgørelsen af forpligtelserne. Den risikofrie rentekurve udtrykker prisen for at låne risikofrit og anvendes til at opgøre nutidsværdien af de forpligtelser, som et forsikringsselskab har.

Forsikringsselskaberne har mulighed for at anvende en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet giver tilladelse hertil. Volatilitetsjusteringen skal sikre, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget, og at forsikringsselskabet ikke kommer i en situation, hvor pludselige udsving på de finansielle markeder fører til u hensigtsmæssige frasalgs af visse aktiver som følge af en u hensigtsmæssig opgørelse af nutidsværdien.

Forsikringsselskaberne har endvidere mulighed for at anvende en såkaldt matchtilpasning af den risikofrie rentekurve, såfremt Finanstilsynet giver tilladelse hertil. Matchtilpasning er en mulighed for, at forsikringsselskaber kan opnå en tilpasning af de renter, som selskaberne diskonterer med, og dermed værdiansætter deres forpligtelser med. Anvendelse af matchtilpasningen medfører, at selskaberne skal diskontere deres forpligtelser med en højere rente. En højere diskonteringsrente nedbringer værdien af forpligtelserne og reducerer dermed behovet for hensættelser. Det skyldes, at en højere diskonteringsrente udtrykker en højere forventning til de fremtidige risikofrie afkast, hvorved hensættelsen til en fremtidig betaling vil blive mindre.

Matchtilpasning kan anvendes på forsikringsprodukter eller bestande, hvis selskabets aktiver allerede udvikler sig nogenlunde i takt med forpligtelserne, for eksempel som følge af, at aktiver og forpligtelser har ens betalingsstrømme og løbetid. Dette kan illustreres ved, at en given forpligtelse indebærer en betaling fra selskabet på 100 om et år og at selskabet har investeret i en obligation,

som ved udløb om et år indebærer en betaling til selskabet på 100. Når værdien af et selskabs aktiver og forpligtelser udvikler sig i takt med hinanden, betyder det mindre risiko for selskabets kapitalgrundlag, hvorfor der kan tages hensyn hertil ved opgørelsen af forpligtelserne.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der fastlægger de metoder og forudsætninger, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 75, stk. 2 og 3, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder er niveau 2-regulering, der forventes gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Der henvises til punkt 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

3.4.3. Forslagets indhold

Forslaget indeholder en bestemmelse, hvorefter forsikringsselskaber skal anvende den risikofrie rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af EIOPA, til at opgøre deres forpligtelser. Lovforslaget indeholder desuden en mulighed for at selskaberne kan anvende en volatilitetsjustering eller en matchtilpasning, hvis dette godkendes af Finanstilsynet. Finanstilsynet bemyndiges endvidere til at fastsætte regler om de mere tekniske betingelser for godkendelsen og kravene til opgørelsen af matchtilpasningen.

3.5. Investeringsregler

3.5.1. Gældende ret

De gældende investeringsregler i §§ 158-169 i lov om finansiel virksomhed, samt i bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, skal sikre, at forsikringsselskaberne placerer deres midler betryggende, og at midlerne er tilstrækkeligt likvide. Investeringsreglerne har deres baggrund i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF, EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1 (3. skadesforsikringsdirektiv), og Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF, EF-Tidende 1992, nr. L 360, side 1 (3. livsforsikringsdirektiv). Reglerne indeholder generelle principper om forsikringsselskabernes investeringspolitik, en udtømmende liste over tilladte aktiver samt minimumskrav til investeringernes spredning og diversificering.

Reglerne fastsætter både kvantitative og kvalitative begrænsninger. Af de kvantitative begrænsninger, der gælder den del af aktiverne, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, fremgår, at aktiverne til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser skal være udvalgt, således at de med hensyn til sikkerhed, afkast og likviditet er egnede til at sikre, at forsikringstagerne og de begunstigede kan fyldestgøres.

Af de kvalitative begrænsninger, der gælder for samtlige investeringer i forsikringsselskaber, herunder for investeringer, der modsvares af egenkapitalen, fremgår, at midlerne skal investeres på en hensigtsmæssig og på en for forsikringstagerne tjenlig måde, således at der er betryggende sikkerhed for, at selskaberne kan opfylde deres forpligtelser. Med andre ord, er der et grundlæggende sikkerhedshensyn ved udformningen af investeringsbeslutningerne i forsikringsselskaber, og ved fastsættelsen af sikkerhedshensynet er det forsikringstagerne, der skal være i centrum.

Det er bestyrelsens ansvar, at midlerne placeres med betryggende sikkerhed for, at selskabet kan opfylde sine forpligtelser. Bestyrelsen skal fastsætte konkrete grænser for direktionens adgang til at placere midler i investeringsaktiver og afledte finansielle instrumenter.

3.5.2. Baggrunden for forslaget

Med solvens II-direktivet ændres investeringsreglerne væsentligt. Placerings- og spredningsreglerne udgår og i stedet indføres prudent person-princippet fra solvens II-direktivets artikel 132, som er et overordnet princip for forsikringsselskabernes forvaltning af aktiver.

Baggrunden for ændringen af EU-reglerne er blandt andet, at kravet om, at forsikringsselskaber skal investere i bestemte kategorier af aktiver, kan være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde. Det følger af denne artikel, at alle restriktioner for kapitalbevægelser mellem medlemslandene indbyrdes og mellem medlemslande og tredjelande er forbudt.

EIOPA udarbejder retningslinjer på niveau 3, jf. herom de almindelige bemærkninger punkt 2, for at understøtte brugen og fortolkningen af prudent person-princippet.

3.5.3. Forslagets indhold

Det overordnede formål med investeringsreglerne er fortsat, at sikre forsikringstagerne og de begunstigedes interesser bedst muligt, dog skal dette ikke ske inden for de kvantitative grænser, som de gældende investeringsregler opstiller. Forslaget indeholder derfor en ophævelse af de eksisterende investeringsregler, og i stedet indføres en overordnet bestemmelse om, at forsikringsselskaber skal investere alle deres aktiver på en sådan måde, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Der er naturligvis stor forskel på hvilken aktivsammensætning, der medfører at forsikringstagernes interesser varetages bedst muligt, og selskabet skal tilpasse sine investeringer i forhold til forpligtelserne over for forsikringstagerne og dermed de produkter forsikringstagerne er omfattet af.

Reglerne indføres for både gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber. Gruppe 1-forsikringsselskabernes investeringspolitik vil blive afspejlet i solvenskapitalkravet, mens gruppe 2-forsikringsselskaberne skal tage hensyn til risikoprofilen i opgørelsen af deres individuelle solvensbehov, hvor investeringspolitikken vil blive afspejlet.

Med ophævelsen af de kvantitative investeringsgrænser vil der blive et øget fokus på selskabernes investeringspolitik, og Finanstilsynet vil føre tilsyn med, om selskabet anbringer sine aktiver i overensstemmelse med prudent person-princippet.

3.6. Kapitaltillæg

3.6.1. Gældende ret

Der findes i den gældende lovgivning ikke regler om fastsættelsen af et kapitaltillæg. I stedet findes der i lov om finansiel virksomhed en mulighed for at Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt solvenskrav til forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, hvis Finanstilsynet finder, at det af bestyrelsen og direktionen opgjorte individuelle solvensbehov ikke er tilstrækkeligt. Dette individuelle solvenskrav kan ikke være mindre end selskabets kapitalkrav.

De forhold, som Finanstilsynet vil lægge vægt på ved opgørelsen af det individuelle solvenskrav, vil være de samme forhold, som bestyrelsen og direktionen skal lægge til grund for vurderingen af selskabets individuelle solvensbehov efter den gældende § 126, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. I Finanstilsynets vurdering vil også kunne indgå en vurdering af ledelsen, herunder dens kompetencer og risikovillighed. Finder Finanstilsynet, at det opgjorte individuelle solvensbehov er for lavt, vil Finanstilsynet gå i dialog med den pågældende virksomhed, før Finanstilsynet eventuelt vil fastsætte et højere individuelt solvenskrav end kapitalkravet eller det individuelle solvensbehov. I dialogen vil elementerne i virksomhedens individuelt fastsatte solvensbehov være udgangspunktet.

Fastsætter Finanstilsynet et solvenskrav, der er højere end den basiskapital, som forsikringsselskabet har på tidspunktet for fastsættelsen af solvenskravet, vil selskabet få en frist til at opfylde solvenskravet. Fristen bliver fastsat efter en konkret vurdering.

3.6.2. Baggrunden for forslaget

Solvens II-direktivet indeholder mulighed for, at tilsynsmyndighederne kan fastsætte et kapitaltillæg, der minder om det individuelle solvenskrav, som Finanstilsynet i dag kan fastsætte. I solvens II-direktivet opstilles der en række kriterier for, hvornår der kan stilles krav om et kapitaltillæg, og på niveau 2 præciserer Kommissionen under hvilke omstændigheder, der kan stilles krav om et kapitaltillæg. Niveau 2-regulering forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Med de nye kapitalregler efter solvens II-direktivet indføres et solvenskapitalkrav, der som udgangspunkt opgøres ved anvendelse af standardformlen. Hensigten er, at standardformlen skal afspejle de fleste forsikringsselskabers risikoprofil, men i visse tilfælde vil dette ikke være tilfældet. I disse særlige tilfælde skal Finanstilsynet have beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg.

Kapitaltillægget skal kun anvendes, når Finanstilsynet vurderer, at alle andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

3.6.3. Forslagets indhold

Forslaget indeholder en bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet har mulighed for at fastsætte et kapitaltillæg, såfremt et gruppe 1-forsikringssselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne bag den anvendte model til opgørelse af solvenskapitalkravet, eller selskabets virksomhedsstyring afviger væsentligt fra § 71 i lov om finansiel virksomhed om effektive former for virksomhedsstyring.

I de tilfælde, hvor kravet om et kapitaltillæg bliver stillet på baggrund af ledelsesmæssige svigt eller fordi den interne model indeholder væsentlige mangler, skal selskabet gøre det nødvendige for at rette op på manglerne. Hvis standardformlen ikke i tilstrækkelig grad afspejler selskabets risici, kan kapitaltillægget opretholdes i de efterfølgende år og vil blive opretholdt så længe, der ikke er rettet op på forholdet.

For gruppe 2-forsikringssselskaber vil Finanstilsynet fortsat have mulighed for at fastsætte et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet opgjorte individuelle solvensbehov.

3.7. Indberetning og offentliggørelse

3.7.1. Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder et krav om, at finansielle virksomheder skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Endvidere fremgår det, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indberetning af de risikovægtede poster, kapitalkravet, solvensbehovet og basiskapitalen. Forsikringssselskaberne indberetter i dag en række oplysninger, og Finanstilsynet har udarbejdet nationale indberetningsskemaer, der ikke er harmoniseret i EU.

Lov om finansiel virksomhed indeholder ikke krav om, at selskaberne offentliggør oplysninger om selskabernes solvens og finansielle situation udover, hvad der skal offentliggøres i forhold til regnskabsaflæggelsen og efter inspektioner.

3.7.2. Baggrunden for forslaget

Det fremgår af solvens II-direktivet, at tilsynsmyndighederne skal kunne indhente de oplysninger fra forsikringssselskaber, der er nødvendige med henblik på tilsynet. Endvidere fremgår det, at forsikringssselskaber af hensyn til gennemsigtigheden mindst én gang årligt skal offentliggøre væsentlige oplysninger om deres solvens og finansielle situation.

Kommissionen fastsætter nærmere regler på niveau 2 om en række af de oplysninger, der skal indberettes til tilsynsmyndighederne. Niveau 2-regulering forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret. På denne måde sikres en harmonisering af tilsynspraksis i EU-medlemslandene, samt af hvilke oplysninger, der offentliggøres, og hvordan de offentliggøres.

Kommissionen vedtager herudover gennemførelsesmæssige tekniske standarder navnlig med hensyn til indberetningsskabelonerne og procedurerne for indberetning til tilsynsmyndighederne. Denne form for regulering er niveau 2-regulering og forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Der henvises til punkt 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

3.7.3. Forslagets indhold

Forslaget indeholder en bemyndigelse, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om den information om solvens og finansiell situation, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal indsende til Finanstilsynet, og om den information, som selskaberne skal offentliggøre. Kravene til indberetning og kravene til offentliggørelse er omfattende, og det bliver en større opgave for såvel forsikringsselskaber som Finanstilsynet at omstille sig. De nuværende indberetningsskemaer om selskabernes solvens vil blive erstattet af indberetningsskemaerne under solvens II, og gruppe 1-forsikringsselskaberne skal således kun udfylde disse skemaer fremadrettet.

Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal blandt andet udarbejde to rapporter årligt – en rapport om selskabets solvens og finansielle situation og en rapport til Finanstilsynet. Førstnævnte vil være tilgængelig for offentligheden. Rapporten til Finanstilsynet omfatter de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan føres tilsyn med selskabernes virksomhedsstyring, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning. Herudover skal selskaberne løbende indberette en række oplysninger, der hovedsageligt er baseret på indberetningsskabeloner, der er harmoniseret i EU.

Gruppe 2-forsikringsselskaberne omfattes ikke af de øgede krav til indberetning og vil fortsat være underlagt de gældende indberetningskrav.

3.8. Egnethed og hæderlighed

3.8.1. Gældende ret

Den finansielle lovgivning indeholder i dag regler, som stiller krav til medlemmer af bestyrelsen og direktionen i relation til egnethed og hæderlighed.

Ifølge de gældende regler skal medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en finansiell virksomhed til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at bestride stillingen eller hvervet. Et ledelsesmedlem skal derudover til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed i forbindelse med udførelsen af sit arbejde. Hertil kommer, at ledelsesmedlemmer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på betryggende vis. Ledelsesmedlemmer må heller ikke have indgivet begæring

om rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering eller være under rekonstruktionsbehandling, konkursbehandling eller gældssanering. Endvidere må ledelsesmedlemmer ikke have påført virksomheden tab eller risiko for tab eller have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage hvervet eller stillingen på betryggende vis.

Der findes endvidere regler om, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør eller et bestyrelsesmedlem at nedlægge sit hverv i en finansiel virksomhed, hvis den pågældende ikke længere lever op til hæderlighedskravene. Disse regler er underlagt særlige regler for prøvelse, der sikrer, at et ledelsesmedlem har adgang til at få en domstolsprøvelse af, om indgrebet er berettiget og proportionalt.

3.8.2. Baggrunden for forslaget

Efter de gældende regler er det alene medlemmer af bestyrelse og direktion i finansielle virksomheder, der skal vurderes af Finanstilsynet i henhold til reglerne om egnethed og hæderlighed (fit & proper-reglerne) i lov om finansiel virksomhed. Dette skyldes en betragtning om, at det er ledelsen i form af bestyrelse og direktion, der har ansvaret for strategien og ledelsen af virksomheden. Det er derfor afgørende, at denne personkreds er hæderlig og har tilstrækkelig viden, faglige kompetencer og erfaring til at bestride henholdsvis deres hverv og stillinger. De gældende regler indebærer også, at der kan gribes ind over for personer, der ikke længere lever op til kravene og medvirker til at forringe tilliden til den finansielle sektor.

Solvens II-direktivet udvider den personkreds, der skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes for at kunne varetage en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, til også at omfatte nøglepersoner i selskabet, herunder personer, der reelt driver gruppe 1-forsikringsselskabet. Herved sikres, at også disse personer er hæderlige og har tilstrækkelig viden, faglige kompetencer og erfaring til at varetage deres stillinger, samt at der kan gribes ind over for dem, som ikke længere lever op til kravene.

3.8.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at egnetheds- og hæderlighedsreglerne i lov om finansiel virksomhed § 64 udvides til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner. De personer, som vil skulle udpeges og registreres som nøglepersoner, vil dels være ansatte, der er en del af den faktiske ledelse af selskabet, og dels ansatte, der er øverst ansvarlige for en nøglefunktion i selskabet. Nøglefunktioner er funktioner, som er vigtige og afgørende for selskabets drift. Som nøglefunktioner anses altid selskabets risikostyringsfunktion, compliancefunktion, interne auditfunktion og aktuarfunktion. Derudover vil også andre funktioner kunne anses for nøglefunktioner. Det vil være det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab, som skal identificere selskabets nøglepersoner. Finanstilsynet vil på bekendtgørelsesniveau fastsætte nærmere regler om gruppe 1-forsikringsselskabers pligt til at udpege og registrere nøglepersoner.

Samtidig med at anvendelsesområdet for kravene til egnethed og hæderlighed udvides til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner, får Finanstilsynet mulig-

hed for at påbyde et selskab at afsætte en nøgleperson, hvis personen ikke længere lever op til disse krav.

Der stilles ikke samme krav til gruppe 2-forsikringsselskaber på grund af deres begrænsede størrelse og kompleksitet. Gruppe 2-forsikringsselskaber får således ikke pligt til at udpege og registrere nøglepersoner, og der er derfor heller ikke krav om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af ansatte, udover som hidtil medlemmer af direktionen. Medlemmer af gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse skal ligeledes som hidtil egnetheds- og hæderlighedsvurderes, jf. § 64, stk. 1-5.

3.9. Koncerner

3.9.1. Gældende ret

Med lov nr. 1613 af 26. december 2013 indførtes en definition af forsikringsholdingvirksomheder. Der blev derfor indsat en ny § 170 a i kapitel 12 om koncernregler i lov om finansiel virksomhed, således at der er parallellitet mellem reglerne for forsikringsholdingvirksomheder og for øvrige typer holdingvirksomhed i kapitel 12.

Ifølge § 170 a finder § 126 tilsvarende anvendelse i koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringsselskab. Koncerner skal dermed opfylde kravene til basiskapital, minimumskapital og individuelt solvensbehov som fastsat i § 126. Reglerne om opgørelse af det individuelle solvensbehov fremgår af bekendtgørelse nr. 1343 af 27. november 2013 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber, og indebærer, at forsikringsholdingvirksomheder til enhver tid skal have en basiskapital, der efter fradrag af summen af det største af datterselskabernes kapitalkrav, jf. § 127 i lov om finansiel virksomhed, og det individuelle solvensbehov er positiv.

Da en koncern alene er en regnskabsmæssig sammenlægning af to eller flere selvstændige juridiske enheder, er det i § 170 a, stk. 1, 2. pkt., præciseret, at det er modervirksomhedens, altså forsikringsholdingvirksomhedens henholdsvis forsikringsselskabets, bestyrelse, der har ansvaret for opfyldelsen af kravene i § 126 på koncernbasis.

3.9.2. Baggrunden for forslaget

Solvens II-direktivet indeholder en lang række bestemmelser om tilsynet på koncernniveau. Bestemmelserne skal sikre, at der i hele Den Europæiske Union anvendes ens regler for at beskytte forsikringstagerne og skabe gennemsigtighed i forhold til koncernernes risikoopgørelser og kapitalisering.

3.9.3. Lovforslagets indhold

De foreslåede regler indebærer, at det øverste moderselskab i koncernen skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen.

Solvenskapitalkravet for koncernen skal som udgangspunkt opgøres efter de konsoliderede regnskaber, men i visse tilfælde kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen skal opgøres efter en anden metode.

Lovforslaget indeholder endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg på koncernniveau.

Finanstilsynet får med forslaget hjemmel til at fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, der kan anvendes til dækning af solvenskapitalkravet for den øverste modervirksomhed i koncernen, opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen, og den information om koncernens solvens og finansielle situation, som skal offentliggøres.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Forslaget indebærer nye opgaver i forbindelse med implementering af de europæiske regler i dansk ret og dermed øgede omkostninger for Finanstilsynet. Da Finanstilsynets virksomhed er finansieret af virksomheder under tilsyn, sker finansieringen via en forøgelse af den årlige afgift, som virksomhederne betaler til tilsynet.

Regeringens Økonomiudvalg godkendte i juni 2010 en forøgelse på baggrund af de ekstra omkostninger gennemførelsen af solvens II-direktivet på daværende tidspunkt vurderedes at medføre for Finanstilsynet. Finanstilsynet har efterfølgende vurderet, at der er et yderligere behov for tilførelse af ressourcer som følge af implementeringen af omnibus II-direktivets bestemmelser. Der er således behov for øgede ressourcer til at forhåndsgodkende forsikringssekskabernes anvendelse af volatilitetsjustering, matchtilpasning og overgangsforanstaltninger, samt føre løbende tilsyn med de selskaber, der har fået tilladelse til en sådan anvendelse.

4.1. Implementering i dansk lovgivning og ekspertgruppedeltagelse

Solvens II- og omnibus II-direktivet bemyndiger Kommissionen til at vedtage ca. 75 niveau 2-retsakter i form af delegerede retsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Niveau 2-regulering forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Niveau 2-reguleringen skal udarbejdes i 2014 og vedtages i 2015. For Finanstilsynet vil der særligt være fokus på de standarder, som er specielt interessante for Danmark. Det kræver en øget deltagelse i det internationale arbejde. I forbindelse med det internationale arbejde må der desuden påregnes en særlig indsats fra Finanstilsynets side. Dette gælder både i forhold til deltagelse i arbejdsgruppemøder og i forbindelse med gennemgang af og bidrag til gennemførelse af ny niveau 2-regulering. Derudover er det vurderingen, at selve opstartsfasen vil medføre en række opgaver for Finanstilsynet i forbindelse med at få hele regelsættet med tilhørende niveau 2-regulering samt bekendtgørelser, vejledninger m.v. på plads og implementeret i tilsynsarbejdet. I den forbindelse forventes blandt andet en væsentlig øget dialog med branchen i relation til forståelsen af de nye regler og anvendelsen heraf i praksis.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

På kort sigt vil de nye regler medføre implementeringsomkostninger for branchen. Bestemmelserne i lovforslaget er i vidt omfang overordnede bestemmelser og bemyndigelsesbestemmelser, hvorfor størrelsesordenen af de samlede økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet ikke kan fastlægges endeligt endnu. Detaljerne i reguleringen forventes at blive fastlagt i forordninger samt i bekendtgørelser, der vil blive selvstændigt vurderet med hensyn til eventuelle økonomiske og administrative konsekvenser.

Dog kan det overordnet vurderes, at de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af den samlede solvens II-regulering, der består af både dette lovforslag, kommende bekendtgørelser, der forventes udstedt i medfør heraf, og forordninger, vil være meget omfattende og må forventes på samfundsplan at ligge over 10.000 timer. Lovforslaget i sig selv vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser på samfundsplan på over 10.000 timer årligt.

De områder, der vurderes at medføre de største økonomiske og administrative konsekvenser, er de nye opgørelser af solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav, herunder den ændrede opgørelse af kapitalgrundlaget, de nye krav til indberetning og offentliggørelse, samt de nye krav til organisationen.

Der vil være en mindre administrativ lettelse for gruppe 2-forsikringsselskaber som følge af, at solvensreglerne for disse selskaber forenkles.

6. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.

8. Forholdet til EU-retten

Ved gennemførelsen af lovforslaget implementeres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU af 12. september 2012 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoen for dets gennemførelse, datoen for dets anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning

(EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Solvens II-direktivet blev vedtaget i foråret 2009 og er en sammenskrivning af 13 gældende direktiver på følgende områder: Skadesforsikring, livsforsikring, genforsikring, forsikringsgrupper og ophør af forsikringsvirksomhed. Den nationale frist for gennemførelse af solvens II-direktivet var oprindeligt fastsat til den 31. oktober 2012. Det har dog været nødvendigt at rykke ikrafttrædelsestidspunktet for solvens II-direktivet i lyset af den finansielle krise, der havde stor indflydelse på dele af den europæiske forsikringssektor.

En af konklusionerne ovenpå den finansielle krise var, at det finansielle tilsyn ikke fungerede tilfredsstillende, og at koordinationen på tværs af grænserne i EU var for dårlig. Kommissionen fremsatte derfor forslag til indførelse af Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS) med et dertil hørende system af mikro- og makrotilsynsmyndigheder for at sikre et konsekvent og sammenhængende finansielt tilsyn i EU. Det nye finansielle tilsynssystem trådte i kraft med virkning fra 1. januar 2011 og medførte oprettelsen af et europæisk udvalg for systemiske risici og tre nye europæiske tilsynsmyndigheder.

Makrotilsynet på europæisk plan udføres af Det Europæisk Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), som blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici. ESRB har en rådgivende funktion i forhold til EU-landene og har til opgave at overvåge, identificere, analysere og varsle om systemiske risici i hele EU. Idéen er, at ESRB på et tidligt tidspunkt skal advare om opbygning af risici på tværs af landegrænser og finansielle virksomheder.

Mikrotilsynet i Den Europæiske Union – tilsynet med de enkelte institutioner – består af flere niveauer af myndigheder. De forskellige niveauer kan opdeles efter sektor – bank, forsikring og værdipapirmarkedet – og det plan, hvor tilsynet og reguleringen finder sted. På europæisk plan er de europæiske tilsynsmyndigheder ansvarlige for mikrotilsynet, mens det daglige tilsyn varetages af de nationale tilsynsmyndigheder. De europæiske tilsynsmyndigheder blev oprettet ved omdannelsen af de tidligere europæiske tilsynskomitéer - Banktilsynskomitéen (CEBS), Forsikringstilsynskomitéen (CEIOPS) og Børstilsynskomitéen (CESR) - til egentlige EU-tilsynsmyndigheder. Tilsynsmyndigheder kaldes samlet ESA'erne og består af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) samt Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). ESA'erne samarbejder med Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder om at styrke det indre marked ved at sikre en øget konvergens i udmøntningen af EU-regulering i de enkelte medlemslande og ensartede konkurrencevilkår.

Efter forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 tillægges EIOPA en lang række opgaver, som blandt andet består i at sikre et effektivt og konsekvent niveau for regulering og tilsyn af forsikringselskaber, bidrage til det finansielle systems stabilitet og effektivitet, sikre et ensartet tilsynsniveau og forbrugerbeskyttelse. EIOPA bidrager til et fælles regelsæt for forsikringselskaber ved at udarbejde reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedtages af Kommissionen som delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Derudover udarbejder EIOPA retningslinjer og henstillinger og har visse beføjelser vedrørende nationale tilsynsmyndigheders overtrædelse af EU-retten.

Med henblik på at sikre, at den nye europæiske tilsynsstruktur kan fungere i praksis, er der vedtaget to såkaldte omnibusdirektiver. Omnibus I-direktivet blev færdigforhandlet i 2010 og vedrører bank- og værdipapirområdet. Den 19. januar 2011 offentliggjorde Kommissionen forslag til omnibus II-direktivet.

Solvens II-direktivet er et principbaseret rammedirektiv udarbejdet under den såkaldte Lamfalussy-proces, som har til formål at styrke og effektivisere den europæiske lovgivnings- og tilsynsramme i den finansielle sektor. Processen omfatter fire niveauer: På niveau 1 vedtages et rammedirektiv, på niveau 2 fastsætter Kommissionen de udfyldende bestemmelser via forordninger eller direktiver, på niveau 3 kommer de vejledninger og standarder, der skal understøtte brugen og fortolkningen af niveau 1- og niveau 2-reguleringen og på niveau 4 påser Kommissionen og EU-Domstolen, at medlemslandenes lovgivning lever op til EU-reguleringen.

I forhold til niveau 2-regulering sondres der mellem følgende typer gennemførelsesforanstaltninger: (i) delegerede retsakter, (ii) gennemførelsesretsakter, (iii) reguleringsmæssige tekniske standarder (RTS'er) og (iv) gennemførelsesmæssige tekniske standarder (GTS'er). Reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder benævnes undertiden samlet som bindende tekniske standarder (BTS'er). Proceduren for Kommissionens vedtagelse af niveau 2-regulering fremgår af bemyndigelsesbestemmelserne i solvens II-direktivet, samt af den EU-regulering der henvises til i disse bestemmelser. Proceduren er forskellig for hver type niveau 2-regulering.

Delegerede retsakter vedtages af Kommissionen, når den bemyndiges til at udøve EU-lovgivers beføjelser. Retsakterne kan Kommissionen benytte til at foretage generelle ændringer og præciseringer af eksisterende EU-regler. Hjemlen til at vedtage delegerede retsakter findes i artikel 290 i EUF-traktaten. Kontrollen med de delegerede retsakter sker i form af sanktionsmuligheder for såvel Rådet som Europa-Parlamentet.

Gennemførelsesretsakter vedtages af Kommissionen som supplement til medlemslandenes beføjelse til at gennemføre EU-lovgivningen. Kommissionen kan benytte disse retsakter til at skabe ensartede betingelser for medlemslandenes gennemførelse af EU-regler. Hjemlen til at vedtage gennemførelsesretsakter findes i artikel 291 i EUF-traktaten. Gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med komitologiproceduren, jf. blandt andet artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 om de

generelle regler og principper for, hvordan medlemsmedlemslandene skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser. Gennem komitologiproceduren har EU-landene mulighed for at kontrollere Kommissionen, når den bemyndiges til at vedtage de mere detaljerede regler på et bestemt område, idet vedtagelsen af regler sker i samarbejde med forskellige typer af udvalg bestående af embedsmænd og eksperter fra medlemslandenes regeringer. Kommissionen har initiativretten under alle procedurer og sidder i formandsstolen i alle udvalg, men har ingen stemmeret.

Retsakter med hjemmel i delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter kan gennemføres som direktiver eller forordninger. Såfremt retsakten gennemføres som et direktiv, vil direktivet skulle gennemføres i dansk ret ved implementering i national lovgivning, hvorimod en retsakt, der gennemføres som en forordning, vil være umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. Det fremgår hverken af artikel 290 eller 291 i EUF-traktaten, hvilken type retsakt Kommissionen kan vedtage som følge af delegationen i en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt. Typisk vil den nyudstedte retsakt være af samme type, som den niveau 1-retsakt, der indeholder hjemlen til udstedelsen. Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, om de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakterne vil blive udstedt som direktiver eller forordninger og dermed om reguleringen skal gennemføres i dansk ret eller ej. Dog er det forventningen, at delegerede retsakter udstedt i medfør af solvens II-direktivet vil blive udstedt som forordninger.

Reguleringsmæssige tekniske standarder er tekniske og deres indhold er begrænset af de lovgivningsmæssige retsakter, som de er baseret på. De reguleringsmæssige tekniske standarder, der er hjemlet i omnibus II-direktivet, skal vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 290 i EUF-traktaten og i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010.

Gennemførelsesmæssige tekniske standarder fastlægger betingelserne for anvendelsen af visse retsakter. De gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er hjemlet i omnibus II-direktivet, skal vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 291 i EUF-traktaten og i overensstemmelse med artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010.

I medfør af artikel 10, stk. 4, og artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 vedtages bindende tekniske standarder af Kommissionen gennem forordninger eller afgørelser. Bindende tekniske standarder gælder umiddelbart og direkte i medlemslandene og vil derfor ikke skulle gennemføres i national ret.

Som en følge af blandt andet den nye tilsynsstruktur i Den Europæiske Union og i lyset af, at Kommissionen og EIOPA får de beskrevne gennemførelsesbeføjelser til at vedtage niveau 2-regulering, vil der på en række områder være behov for at kunne gennemføre reguleringen eller supplere de mere detaljerede og tekniske dele af den danske regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag. Lovforslaget indeholder derfor bemyndigelse til erhvervs- og

vækstministeren til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af solvens II- og omnibus II-direktivet. Bemyndigelsen omfatter de samme forhold, som Kommissionen i medfør af solvens II- og omnibus II-direktivet har bemyndigelse til at udstede regler om i niveau 2-reguleringen. Dette med henblik på, at erhvervs- og vækstministeren vil kunne gennemføre delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, som Kommissionen udsteder som direktiver, samt vedtage supplerende regulering vedrørende niveau 2-regulering, som Kommissionen udsteder som forordninger.

Da indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er ubekendt, er det i de specielle bemærkninger til lovforslaget ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan disse bemyndigelser vil blive udnyttet. Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

Bindende tekniske standarder samt delegerede retsakter, som Kommissionen udsteder som forordninger, gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. I det omfang det er tilladt eller krævet i henhold til EU-retten, kan supplerende regulering vise sig at være nødvendig for disse direkte gældende retsakter. Et eksempel på nødvendig supplerende regulering til Kommissionens forordninger, er bekendtgørelser vedrørende udnyttelse af valgmuligheder i niveau 2-reguleringen, der ikke er en del af almindelig tilsynsførelse – det vil sige valg, der ikke kan træffes ved en myndighedsafgørelse rettet mod en afgrænset kreds af parter. I forhold til valgmuligheder i Kommissionens forordninger, som skal udnyttes af Finanstilsynet eller en eventuel anden udpeget myndighed, skal disse valg træffes med hjemmel i forordningen og af den myndighed, der er bemyndiget hertil. Visse valg kan have en generel normerende effekt for borgerne, og skal i så fald fastsættes ved bekendtgørelse. Lovforslaget indeholder hjemmel til udstedelse af sådanne bekendtgørelser.

EU-retten stiller ikke krav om, hvorvidt gennemførelsen af direktivet sker gennem bekendtgørelser eller lov. Som en følge af den nye tilsynsstruktur i EU og af, at de europæiske tilsynsmyndigheder får mulighed for at udstede bindende tekniske standarder, vil der på en række områder være behov for at kunne tilpasse de mere detaljerede og tekniske dele af reguleringen hurtigere og mere smidigt. Det foreslås derfor, at en række områder bliver reguleret på bekendtgørelsesniveau og ikke direkte i loven.

På niveau 3 udsteder EIOPA en række retningslinjer, vejledninger og henstillinger vedrørende solvens II-direktivet og omnibus II-direktivet, samt niveau 2-reguleringen udstedt i medfør heraf. Formålet hermed er at sikre ensartethed i det europæiske tilsyn. Niveau 3-regulering er ikke-bindende regulering, men i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig bedst muligt på at efterleve disse retningslinjer og henstillinger. For de kompetente myndigheder er retningslinjer og henstillinger endvidere underlagt »følg eller forklar«-princippet (»comply or explain«), jf.

artikel 16 i forordning (EU) nr. 1094/2010, hvorefter de europæiske medlemslande skal indberette til EIOPA, om de følger de udstedte retningslinjer og hvis ikke, hvad begrundelsen herfor er.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring fra den 28. august 2014 til den 9. oktober 2014 hos følgende organisationer, myndigheder m.v.: Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Erhvervsstyrelsen, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Klima, Energi- og Bygningsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kulturministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Ligestilling og Kirke, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Social- Børne og Integrationsministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transportministeriet, Udbetaling Danmark – International Pension & Social Sik-

ring, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet, Den Europæiske Centralbank.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p>De økonomiske konsekvenser er finansieret via afgifter fra branchen.</p> <p>Regeringens Økonomiudvalg godkendte i juni 2010 en forøgelse på baggrund af de ekstra omkostninger gennemførelsen af solvens II-direktivet medfører for tilsynet.</p> <p>Den efterfølgende vedtagelse af omnibus II-direktivet den 16. april 2014 har medført et øget ressourcebehov for Finanstilsynet i forhold til det der blev forelagt for Økonomiudvalget i 2010. Det øgede ressourcebehov skyldes implementeringen af omnibus II-direktivets bestemmelser, herunder især at Finanstilsynet skal kunne forhåndsgodkende forsikringsselskabernes anvendelse af volatilitetsjustering, matchtilpasning og overgangsforanstaltninger, samt føre løbende tilsyn med de selskaber, der har fået tilladelse til en sådan anvendelse. Det er ikke muligt, at finansiere det nye ressourcebehov inden for de allerede godkendte rammer.</p>
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p>Implementeringen og håndhævelsen af solvens II-direktivet og omnibus II-direktivet indebærer yderligere administrative byrder for Finanstilsynet i forbindelse med den generelle betjening af de europæiske organisationer, herunder indberetning og informationsindsamling m.v.</p> <p>Lovforslaget vil ikke medføre øgede administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	<p>På kort sigt vil de nye regler medføre implementeringsomkostninger for branchen. Bestemmelserne i lovforslaget er i vidt omfang overordnede bestemmelser og bemyndigelsesbestemmelser, hvorfor størrelsen af de samlede økonomiske og admi-</p>

		<p>nistrative konsekvenser for erhvervslivet ikke kan fastlægges endeligt endnu.</p> <p>De økonomiske konsekvenser for erhvervslivet som følge af den samlede solvens II-regulering vurderes at være meget omfattende og forventes på samfundsplan at ligge over 10.000 timer Dog vurderes konsekvenserne af lovforslaget isoleret set ikke, at medføre byrder af denne størrelsesorden, da en lang række af kravene først bliver specificeret i niveau 2-reguleringen.</p> <p>De områder, der vurderes at have de største økonomiske konsekvenser, er de nye opgørelser af solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav, herunder den ændrede opgørelse af kapitalgrundlaget, de nye krav til indberetning og offentliggørelse samt de nye krav til organisationen. Selskaberne har dog over en årrække forberedt sig på de nye krav.</p> <p>Efter tidspunktet for solvens II-direktivets ikrafttræden vil alle nystartede forsikringsselskaber skulle oprettes som gruppe 1-forsikringsselskaber og dermed leve op til den skærpede regulering. Denne udformning af reglerne udgør en fremtidssikring af tilsynssystemet, og sikrer forsikringstagerne den bedste beskyttelse.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Der vil være en mindre administrativ lettelse for gruppe 2-forsikringsselskaberne som følge af, at solvensreglerne for disse selskaber forenkles.	<p>Bestemmelserne i lovforslaget er i vidt omfang overordnede bestemmelser og bemyndigelsesbestemmelser, hvorfor størrelsesordenen af de samlede økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet ikke kan fastlægges endeligt endnu. Detaljerne i reguleringen forventes at blive fastlagt i forordninger samt i bekendtgørelser, der vil blive selvstændigt vurderet med hensyn til eventuelle økonomiske og administrative konsekvenser.</p> <p>Dog kan det overordnet vurderes, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af den samlede solvens II-regulering, der består af</p>

		både dette lovforslag, kommende bekendtgørelser, der forventes udstedt i medfør heraf, og forordninger, vil være meget omfattende og må forventes på samfundsplan at ligge over 10.000 timer. Lovforslaget i sig selv vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser på samfundsplan på over 10.000 timer årligt.
Administrative konsekvenser for Borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Ligestillingsmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) samt de ændringer af solvens II-direktivet, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 (QuickFix 2) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 (Omnibus II).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede nyaffattelse af fodnoten til lov om finansiel virksomheds titel er en konsekvens af, at lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, samt de ændringer der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 326, side 113, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I) (QuickFix 2), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de

beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1. I medfør af artikel 310, 1. afsnit, i solvens II-direktivet ophæves følgende direktiver pr. 1. januar 2016: Rådets direktiv 64/225/EØF af 25. februar 1964 om ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for genforsikring og retrocession, EF-Tidende 1964, nr. L 878, side 123, Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 73/240/EØF af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring, EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 20, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 om ændring af direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13, Rådets direktiv 78/473/EØF af 30. maj 1978 om samordning af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, EF-Tidende 1978, nr. L 151, side 25, Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 om ændring, navnlig for så vidt angår turistassistance, af første direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (ændring af 1. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21, Rådets direktiv 87/344/EØF af 22. juni 1987 om samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om retshjælpsforsikring, EF-Tidende 1987, nr. L 185, side 77, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 73/239/EØF (2. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direktiv forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (3. skadesforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe, EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring, EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF, EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, til solvens II-direktivet.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås indsat et nyt stk. 14, hvorefter det med dette lovforslag foreslåede kapitel 20 g skal finde anvendelse for ISPV'er.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 og 57, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om ISPV'er.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, er en konsekvens af de med lovforslagets § 1, nr. 44, foreslåede nye koncernregler, som forsikringsholdingvirksomheden omfattes af, når denne er den øverste modervirksomhed. Forsikringsholdingvirksomhederne bliver med den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, omfattet af §§ 175 b og 175 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 44.

Henvisningen til §§ 126 og 170 a foreslås slettet, da § 126 foreslås nyaffattet, og § 170 a foreslås ophævet med dette lovforslags § 1, nr. 28 og 42. I medfør af solvens II-direktivet skal forsikringsholdingvirksomheder opgøre et solvenskapitalkrav for koncernen, når forsikringsholdingvirksomheden er den øverste modervirksomhed i Danmark, og koncernen, jf. den med dette lovforslag foreslåede § 175 b, eller Finanstilsynet i medfør af den med dette lovforslag foreslåede § 175 c har truffet afgørelse om, at koncernreglerne skal finde anvendelse på den danske koncern eller delkoncern.

Til nr. 4 (§ 1, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed)

Lovens anvendelsesområde udvides som følge af, at der med dette lovforslags gennemførelse af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, indføres særlige regler for ISPV'er, der reguleres i Afsnit X g.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 og 57, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om ISPV'er.

Til nr. 5 (§ 1, stk. 17, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås indsat nye numre 24-26 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorved de underliggende numre rykkes.

Til nr. 6 (§ 5, stk. 1, nr. 24-26, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra e, i lov om finansiel virksomhed, opdeles i to grupper, henholdsvis gruppe 1-forsikringsselskaber og gruppe 2-forsikringsselskaber. Med forslaget gennemføres artikel 4 i solvens II-direktivet.

Opdelingen foreslås på baggrund af, at ikke alle forsikringsselskaber skal være omfattet af samtlige krav, der følger af gennemførelsen af solvens II-direktivet. De små og mindre komplekse forsikringsselskaber er undtaget fra direktivets anvendelsesområde og de selskaber, der falder i denne kategori, vil fremadrettet blive betegnet som gruppe 2-forsikringsselskaber.

Forslaget indebærer, at selskaber, der over en årrække ikke opfylder nærmere fastsatte grænser og som ikke i en årrække fremadrettet forventes at overskride grænserne, vil være gruppe 2-forsikringsselskaber. Forslaget er dog ikke til hinder for, at selskaber kan vælge, at overholde de regler der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, jf. § 11, stk. 7, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 16.

Der henvises til punkt 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af opdelingen af forsikringsselskaber i gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

Den foreslåede opdeling med definitionerne i § 5, stk. 1, nr. 24 og 25, vil gøre det muligt at angive i de relevante lovbestemmelser, om de finder anvendelse på alle forsikringsselskaber eller alene på gruppe 1- eller gruppe 2-forsikringsselskaber. Dette skal medvirke til at gøre det lettere for selskaberne at overskue, hvilke krav i loven, de skal efterleve. Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal leve op til de nye krav, der stilles som følge af gennemførelsen af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, mens gruppe 2-forsikringsselskaberne med lovforslaget bliver omfattet af regler, som indeholder et krav om en minimumsbasiskapital samt regler om opgørelse af selskabets individuelle solvensbehov.

Forslaget til § 5, stk. 1, nr. 24, opstiller en række kriterier til fastlæggelse af, om et forsikringsselskab er et gruppe 1-forsikringsselskab. Såfremt et forsikringsselskab på grund af arten, størrelsen eller kompleksiteten opfylder mindst én af betingelserne i litra a-f, er selskabet et gruppe 1-forsikringsselskab.

I medfør af *litra a* er et forsikringsselskab et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt selskabets årlige bruttopræmie i tre på hinanden følgende år har oversteget 5 mio. euro. Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af, om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden. Et forsikringsselskabs bruttopræmie er den indbetaling, der foretages til forsikringsselskabet. Bruttopræmier omfatter både de løbende indbetalinger og engangsbeløb.

Af *litra b* fremgår, at et forsikringsselskab er et gruppe 1-forsikringsselskab, når selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år. Forsikringsmæssige hensættelser er de samlede beløb, et forsikringsselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt. Forsikringsmæssige hensættelser skal dække såvel udgifter til skadesbegivenheder, der har fundet sted, men endnu ikke er betalt, som udgifter til forventede fremtidige skadesbegivenheder, der er dækket under de udstedte forsikringspolicer. Forsikringsmæssige hensættelser skal endvidere kunne dække fremtidige omkostninger ved at administrere forsikringsbestanden i den periode, for hvilken der er betalt præmier. Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske

kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden.

Ifølge *litra c* er et forsikringsselskab et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, har oversteget 25 mio. euro i tre på hinanden følgende år. Beløbet er angivet i euro, og ved vurdering af om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbet fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden.

Det fremgår af *litra d*, at et forsikringsselskab vil være et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt selskabet udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre disse udgør accessoriske risici. Forsikringsklasserne 10-15 omfatter ansvars-, kredit- eller kautionsforsikringsrisici.

Et forsikringsselskab vil i medfør af *litra e* være et gruppe 1-forsikringsselskab, såfremt selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som i tre på hinanden følgende år har oversteget én af følgende beløbsgrænser: 1) 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2) 2,5 mio. euro af selskabets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 3) 10 pct. af selskabets bruttopræmier eller 4) 10 pct. af selskabets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er. Beløbene er angivet i euro, og ved vurdering af om beløbet er oversteget, skal selskabet for hvert relevant år omregne beløbene fra danske kroner til euro. Ved beregningen tages udgangspunkt i en kurs fastsat af Nationalbanken på den sidste dag i regnskabsperioden.

Efter *litra f* er et forsikringsselskab også et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis selskabet udøver grænseoverskridende virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område enten via en filial eller i form af grænseoverskridende tjenesteydelser.

Hvis et selskab ikke opfylder nogen af betingelserne, der er nævnt i § 5, stk. 1, nr. 24, *litra a-f* og selskabet ikke inden for de kommende 5 år forventer at overskride grænserne i § 5, stk. 1, nr. 24, *litra a-c* og *e*, er selskabet et gruppe 2-forsikringsselskab, jf. den foreslåede definition i *nr. 25*. Gruppe 2-forsikringsselskaber vil ikke fremover være reguleret på europæisk plan, hvorfor det er op til medlemslandene, hvorvidt og hvorledes de skal reguleres. I medfør af lovforslagets § 1, nr. 28, skal gruppe 2-forsikringsselskaber opfylde forenklede solvensregler i forhold til de solvensregler, der gælder i dag.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1, nr. 26*, indføres en definition af accessoriske risici. Begrebet anvendes allerede på forsikringsområdet uden at være klart defineret, og det er derfor fundet hensigtsmæssigt at indsætte en definition i lov om finansiel virksomhed i sammenhæng med gennemførelsen af solvens II-direktivet. Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 16. Et forsik-

ringsselskab, der har opnået tilladelse til en primær risiko, som er omfattet af bilag 7, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden forsikringsklasse, uden at der skal indhentes tilladelse til dækning af sådanne risici. Det er en betingelse, at de accessoriske risici indgår i den primære risiko og angår det forhold, der er dækket af den aftale, der dækker den primære risiko. Det vil sige at den accessoriske risiko skal være tæt forbundet med den forsikringsklasse, som forsikringsselskabet har tilladelse til at udøve virksomhed indenfor.

Forsikringsklasserne 14, 15 og 17 (kredit-, kautions- og retshjælpsforsikring) kan ikke være accessoriske risici til andre klasser. Retshjælpsforsikring, omfattet af klasse 17, kan dog betragtes som en accessorisk risiko til klasse 18, assistance, når hovedrisikoen kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser eller fravær fra bopælen eller det sædvanlige opholdssted. Retshjælpsforsikring kan ligeledes betragtes som accessorisk risiko, når den er knyttet til tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug, jf. forsikringsklasse 12.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 33, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 6, indsættes nye nr. 24-26 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningerne til nr. 34, 35, 38 og 40, i § 5, stk. 1, nr. 33, i den gældende lov, opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 5, stk. 1, nr. 37, 38, 41 og 43.

Til nr. 8 (§ 5, stk. 1, nr. 46, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1, nr. 46*, indføres en definition af et solvenscertifikat. Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 146, stk. 1, og 148, stk. 1.

Finanstilsynet har pligt til at indhente et solvenscertifikat fra hjemlandets tilsynsmyndighed, når et udenlandsk forsikringsselskab ønsker at etablere en filial eller yde tjenesteydelser i Danmark, jf. § 30, stk. 7, og § 31, stk. 5. Finanstilsynet har ligeledes pligt til at sende et solvenscertifikat til den udenlandske tilsynsmyndighed, når et dansk forsikringsselskab ønsker at etablere en filial eller yde tjenesteydelser inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. § 38, stk. 2, og § 39, stk. 2.

Betegnelsen solvenscertifikat stammer fra et bilag i samarbejdsprotokollen "Protocol relating to the collaboration of the supervisory authorities of the Member States of the European Community in particular in the application of the Directives on life assurance and non-life insurance (DT/F/182/97)". Bilaget indeholder en angivelse af de oplysninger, der skal være indeholdt i et solvenscertifikat.

Da kapitalkravene ændres med gennemførelsen af solvens II-direktivet, vil det fremadrettet være opfyldelsen af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i henhold til de foreslåede §§ 126 c og 126 d, der skal oplyses om i certifikatet.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 47, indføres en definition af et insurance special purpose vehicle (ISPV). Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 13, nr. 26.

I bestemmelsen defineres et ISPV som en juridisk person, der afdækker risici for forsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra obligationsudstedelse eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingskravet for dem, der har stillet kapital til rådighed, i henhold til den indgåede aftale er efterstillet de genforsikringsforpligtelser, der følger af aftalen mellem den juridiske person og forsikringsselskabet.

I praksis betyder det, at ISPV'et afdækker risici for forsikringsselskaber, mod at forsikringsselskabet betaler en præmie. ISPV'et udsteder herefter eksempelvis en obligation, og udbyder denne til kapitalmarkederne. Udbyttet fra obligationsudstedelsen dækker ISPV'ets risici i relation til de forpligtelser, som ISPV'et afdækker for forsikringsselskabet. ISPV'et kan kun overtage risici i det omfang, selskabet har aktiver til at dække disse risici. Investorernes rettigheder til aktiverne i ISPV'et er efterstillet forsikringsselskabets rettigheder på grund af den aftale, der er indgået mellem forsikringsselskabet og ISPV'et.

Et ISPV kan eksempelvis oprettes som et selskab. I andre medlemslande inden for Unionen ses ISPV'er oftest oprettet som en fond.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 57, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om ISPV'er.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 48, indføres en definition af intern audit. Intern audit er en betegnelse for en opgave i et gruppe 1-forsikringsselskab, hvor der skal foretages vurderinger af, om det interne kontrolsystem og andre dele af virksomhedsstyringen er hensigtsmæssig og effektiv. Opgaven skal efter gennemførelsen af solvens II-direktivet løses af den interne auditfunktion, og den øverst ansvarlige for denne funktion er omfattet af § 64, stk. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 23. Den interne auditfunktion skal således løbende vurdere, hvorvidt gruppe 1-forsikringsselskabet overholder kravene til effektive former for virksomhedsstyring og dermed § 71. Der er intet til hinder for, at den interne auditfunktion varetages af intern revision i de tilfælde, hvor et selskab er forpligtet til at have en sådan. Selskabet skal her sikre sig, at den interne revision har de nødvendige kvalifikationer og kompetencer til at varetage denne funktion.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 49, indføres en definition af standardformlen. Standardformlen er en matematisk formel, som gruppe 1-forsikringsselskaberne kan anvende ved opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Standardformlen bliver fastlagt af Kommissionen som niveau 2-regulering ved delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt vedtager bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som sup-

plement hertil, jf. artikel 111 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Niveau 2-reguleringen forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 50, indsættes en definition af matchtilpasning. Ved matchtilpasning forstås en tilpasning af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, for en udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet har investeret i aktiver, der udvikler sig i takt med forsikringsforpligtelserne. Herved har gruppe 1-forsikringsselskaber mulighed for, at anvende en tilpasset rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 1, nr. 51, indsættes en definition af volatilitetsjustering. Ved volatilitetsjustering forstås en justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, der sikrer, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget.

Til nr. 9 (§ 5, stk. 6, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en oversigt over, hvor de væsentligste begreber om opgørelse af de finansielle virksomheders solvens findes.

Med lovforslaget nyaffattes § 126 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 28. Den nye § 126 gælder kun for gruppe 2-forsikringsselskaber, der ikke vil være omfattet af de mere omfattende kapitalkrav, som med lovforslaget indføres for gruppe 1-forsikringsselskaber. Gruppe 2-forsikringsselskaber skal således fremover være i besiddelse af en minimumsbasiskapital, der svarer til det nugældende minimumskapitalkrav, samt være omfattet af regler for opgørelse af individuelt solvensbehov. Selskaberne skal dermed ikke opgøre solvenskravet, som det kræves i den gældende § 126, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås på denne baggrund, at henvisningen i § 5, stk. 6, nr. 1, til § 126, stk. 3, udgår.

Med indførelsen af den nye § 126 udgår bestemmelsen i den gældende § 126, stk. 9, hvorfor det foreslås, at henvisningen hertil i § 5, stk. 6, nr. 1, også udgår.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 28, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om solvensreglerne for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 6, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den med lovforslaget foreslåede § 126 c indeholder en beskrivelse af begrebet solvenskapitalkrav for gruppe 1-forsikringsselskaber. Det foreslås derfor, at der indsættes en henvisning hertil som et nyt nummer 2 i § 5, stk. 6, der indeholder en oversigt over, hvor de væsentligste begreber om opgørelse af de finansielle virksomheders solvens findes.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 6, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med lovforslaget nyaffattes § 126, og bestemmelsen indeholder ikke længere et minimumskapitalkrav, men derimod et krav om tilstrækkelig minimumsbasiskapital. Begrebet minimumskapitalkrav beskrives efter lovforslaget i den foreslåede § 126 d, hvorfor henvisningen til § 126 i § 5, stk. 6, nr. 4, foreslås ændret i overensstemmelse hermed. § 5, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en oversigt over, hvor de væsentligste begreber om opgørelse af de finansielle virksomheders solvens findes.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 6, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Den med lovforslaget foreslåede § 126 indeholder en beskrivelse af begrebet minimumsbasiskapital for gruppe 2-forsikringselskaber. Det foreslås derfor, at der indsættes en henvisning hertil som et nyt nummer 6 i § 5, stk. 6, der indeholder en oversigt over, hvor de væsentligste begreber om opgørelse af de finansielle virksomheders solvens findes.

Til nr. 13 (§ 5, stk. 6, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Den med lovforslaget foreslåede § 126 b indeholder i stk. 1 en beskrivelse af begrebet kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringselskaber. I § 126 b, stk. 5, foreslås det, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af kapitalgrundlaget. Det foreslås derfor, at der indsættes en henvisning til disse bestemmelser i § 5, stk. 6, nr. 8. Bestemmelsen indeholder en oversigt over, hvor de væsentligste begreber om opgørelse af de finansielle virksomheders solvens findes.

Til nr. 14 (§ 5, stk. 6, nr. 9 og 10, i lov om finansiel virksomhed)

Den med lovforslaget foreslåede § 126 b omfatter i stk. 2 og stk. 3 en beskrivelse af begreberne basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag for gruppe 1-forsikringselskaber. I § 126 b, stk. 5, foreslås det, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af kapitalgrundlaget, herunder basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Det foreslås derfor, at der indsættes en henvisning til disse bestemmelser som nye numre 9 og 10 i § 5, stk. 6, der indeholder en oversigt over, hvor de væsentligste begreber om opgørelse af de finansielle virksomheders solvens findes.

Til nr. 15 (§ 11, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at *stk. 5* nyaffattes. Baggrunden er, at der stilles forskellige krav til virksomheder, der søger om tilladelse efter dette lovforslags ikrafttræden, alt efter om disse forventes at være gruppe 1-forsikringselskaber eller gruppe 2-forsikringselskaber efter § 5, stk. 1, nr. 24 og 25.

Efter den foreslåede nyaffattelse af stk. 5, skal virksomheder, der søger om tilladelse efter § 11, stk. 1, have en kapital, der mindst udgør vist et beløb, afhængigt af om virksomheden forventes at blive et gruppe 1-forsikringselskabet eller gruppe 2-forsikringselskabet.

Det fremgår af *nr. 1*, at en virksomhed, der forventes at blive et gruppe 1-forsikringselskabet, skal kunne godtgøre, at den opfylder kapitalkravene i §§ 126 c og 126 d, samt kravene til ledelsen i §§ 64 og 71. Det betyder blandt andet, at virksomheden skal godtgøre, at de fremover vil råde over et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter § 126 c og et basiskapitalgrundlag til dæk-

ning af minimumskapitalkravet efter § 126 d, stk. 5. Endvidere skal virksomheden godtgøre, at den råder over et basiskapitalgrundlag til dækning af den nedre grænse for minimumskapitalkravet. Den nedre grænse for minimumskapitalkravet er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver jf. det foreslåede § 126 d, stk. 5. Eksempelvis er der fastsat en beløbsgrænse på 3,7 mio. euro for livsforsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8, samt skadesforsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7. For skadesforsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 i bilag 7 er den fastsatte beløbsgrænse 2,5 mio. euro. Beløbsgrænserne bliver løbende taget op til revision af Kommissionen.

Det fremgår af *nr. 2*, at en virksomhed, der forventes at blive et gruppe 2-forsikringsselskab, skal godtgøre, at den opfylder kapitalkravene i § 126. Det betyder, at virksomheden skal godtgøre, at den råder over en basiskapital, der mindst udgør et beløb svarende til det i § 126 nævnte, det vil sige at virksomheden skal være i besiddelse af en tilstrækkelig basiskapital til at dække såvel minimumsbasiskapitalen, der er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver, og at virksomheden skal være i stand til at opfylde sit individuelle solvensbehov. Herudover skal virksomheden godtgøre, at den ikke inden for de næste 5 år forventer at overskride grænserne i § 5, stk. 1, nr. 24, litra a-c og e.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 29, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om solvensreglerne for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Til nr. 16 (§ 11, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Af præambelen til solvens II-direktivet fremgår, at forsikringsselskaber har mulighed for at ansøge om at være omfattet af reglerne i solvens II-direktivet, selvom disse falder uden for anvendelsesområdet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 7*, at gruppe 2-forsikringsselskaber har mulighed for at blive omfattet af de samme krav, der stilles til gruppe 1-forsikringsselskaberne.

Ved ansøgningen skal gruppe 2-forsikringsselskabet godtgøre, at det opfylder kravene i det foreslåede § 11, stk. 5, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Hvis selskabet opfylder kravene, vil det herefter opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab.

Til nr. 17 (§ 14, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at indsætte et nyt § 14, *stk. 1, nr. 3*, således at der fremover gælder et krav om, at udover gruppe 1-forsikringsselskabets bestyrelses- og direktionsmedlemmer skal også ansatte, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71 i lov om finansiel virksomhed, opfylde kravene til egnethed og hæderlighed, før Finanstilsynet kan give tilladelse. Bestemmelsen er en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 23, hvor § 64 udvides til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21.

Til nr. 18 (§ 20, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed)

I § 20, stk. 1, nr. 7, der fastsætter, at det tekniske grundlag skal indeholde regler om overførsel af pensionsordninger, foreslås det at lade ordet pensionskasse udgå. Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det dermed ikke er nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 19 (§ 30, stk. 9, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Ved den foreslåede ændring af § 30, stk. 9, 3. pkt., foretages en konsekvensrettelse som følge af gennemførelsen af de nye kapitalregler i solvens II-direktivet, jf. dette lovforslags § 1, nr. 29. Forsikringsselskaber skal ikke fremover opgøre deres basiskapital, men derimod deres kapitalgrundlag, og dette bliver der med den foreslåede korrektion af bestemmelsen taget højde for.

Til nr. 20 (§ 37 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af den gældende § 37 a, stk. 2, gælder stk. 1 tilsvarende for andre udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et EU-land eller i lande, der har gennemført Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (3. skadesforsikringsdirektiv) artikel 13, stk. 5, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 10. november 1992 om livsforsikring artikel 37, stk. 5, når selskabet uden at være omfattet af § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, har aktiver her i landet.

Med artikel 310 i solvens II-direktivet ophæves både direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF og henvisningen til direktiverne foreslås derfor ændret.

Det foreslås derfor, at § 37 a, stk. 2, skal gælde tilsvarende for andre udenlandske forsikringsselskaber, der er meddelt koncession i et EU-land eller i lande, der har gennemført solvens II-direktivet, når selskabet uden at være omfattet af § 30, stk. 1, eller § 31, stk. 1, har aktiver her i landet.

Der tilsigtes ikke med forslaget nogle materielle ændringer af § 37 a i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 21 (§ 38, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Ved den foreslåede nyaffattelse af § 38, stk. 8, gennemføres dele af solvens II-direktivets artikel 146, stk. 1, idet Finanstilsynet ikke skal udlevere solvenscertifikatet, såfremt et forsikringsselskab ikke kan opfylde solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. §§ 126 c og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29. Baggrunden for bestemmelsen er, at Finanstilsynet kan forhindre filialetablering, såfremt der er risiko for, at forsikringstagernes interesser ikke kan varetages.

Til nr. 22 (§ 39, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Ved den foreslåede nyaffattelse af § 39, stk. 5, gennemføres dele af solvens II-direktivets artikel 148, stk. 1, idet Finanstilsynet, ikke skal udlevere solvenscertifikatet, såfremt et gruppe 1-

forsikringsselskab ikke kan opfylde solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, jf. §§ 126 c og 126 d. Baggrunden for bestemmelsen er, at Finanstilsynet skal forhindre grænseoverskridende tjenesteydelser inden for forsikringsområdet, såfremt der er risiko for, at forsikringstagernes interesser ikke kan varetages.

Til nr. 23 (§ 64, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede indsættelse af § 64, stk. 8 gennemføres solvens II-direktivets artikel 42 og 43.

Stk. 1-3 i den gældende § 64 i lov om finansiel virksomhed, stiller krav til finansielle virksomheders bestyrelses- og direktionsmedlemmers (ledelsesmedlemmers) egnethed og hæderlighed. Ifølge § 64, stk. 1-3, skal et ledelsesmedlem til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne bestride stillingen eller hvervet. Derudover skal et ledelsesmedlem til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise den fornødne hæderlighed, integritet og uafhængighed for at kunne varetage stillingen eller hvervet. Et ledelsesmedlem må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på forsvarlig vis. Et ledelsesmedlem må heller ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Endvidere må et ledelsesmedlem ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som den pågældende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, påføre eller have påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Endelig må et ledelsesmedlem ikke have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage stillingen eller hvervet på forsvarlig vis.

Finanstilsynet forestår en individuel egnetheds- og hæderlighedsvurdering (fit & proper-vurdering) af ledelsesmedlemmet i henhold til § 64, stk. 1-3, ved den pågældendes indtræden i ledelsen af den finansielle virksomhed. Ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem lever op til kravene om hæderlighed og godt omdømme, skal Finanstilsynet lægge vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor, jf. § 64, stk. 4.

Et ledelsesmedlem skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed og har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af § 64, stk. 1 og 3, ved indtræden i ledelsen og i forbindelse med ændringer i den pågældendes forhold omfattet af § 64, stk. 2 og 3, jf. § 64, stk. 5.

Solvens II-direktivet stiller krav om, at alle nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskabet, herunder personer der reelt driver selskabet, til enhver tid skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed.

Som følge heraf foreslås det at udvide den personkreds, som skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes i henhold til § 64, til også at omfatte nøglepersoner i gruppe 1-forsikringsselskaber, og ikke som hidtil alene bestyrelsesmedlemmer og direktionsmedlemmer som er anmeldt til Erhvervsstyrelsen. Den foreslåede bestemmelse berører ikke kravene til selskabernes bestyrelses- og direktionsmedlemmer, der som hidtil er omfattet af § 64, stk. 1-5.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at gruppe 1-forsikringsselskaber sørger for, at selskabets nøglepersoner til enhver tid har tilstrækkelig viden, faglige kompetencer og erfaring til at kunne varetage deres stillinger, og at disse personer i øvrigt opfylder kravene om tilstrækkeligt godt omdømme, hæderlighed, integritet og uafhængighed.

Ved nøglepersoner forstås ansatte, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71 i lov om finansiel virksomhed. Ifølge § 71 skal en finansiel virksomhed, herunder et gruppe 1-forsikringsselskab, have effektive former for virksomhedsstyring, herunder en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som selskabet skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring, jf. § 71, stk. 2. Hjemmelsbestemmelsen er udnyttet med den gældende bekendtgørelse nr. 1575 af 15. december 2012 om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser (ledelsesbekendtgørelsen).

Ledelsesbekendtgørelsen vil blive revideret, inden lovforslaget træder i kraft. Den reviderede ledelsesbekendtgørelse vil indeholde krav om, at gruppe 1-forsikringsselskaber skal identificere selskabets nøglepersoner og foranledige de pågældende personer registeret hos Finanstilsynet.

De personer, som vil skulle udpeges og registeres som nøglepersoner, vil for det første være de af selskabets ansatte, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse af selskabet. Dette vil omfatte bl.a. direktionsmedlemmer, der de facto udgør en del af den daglige ledelse, men som ikke er anmeldt som direktører i Erhvervsstyrelsen, eksempelvis en skadesforsikringsdirektør med ansvar for accept af forsikringer. Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere og udpege de ansatte, der udgør den faktiske ledelse af selskabet. Hvilke ledende medarbejdere, som vil skulle anses for nøglepersoner, vil afhænge af selskabets organisation og forretningsmodel.

Dernæst vil ansatte, der er øverst ansvarlige for en nøglefunktion i selskabet, skulle udpeges og registeres som nøglepersoner. Som nøglefunktioner anses funktioner, der er vigtige og afgørende for gruppe 1-forsikringsselskabets drift. Det følger af solvens II-direktivet, at et gruppe 1-forsikringsselskabs organisation, udover en bestyrelse og en direktion, skal omfatte en risikostyringsfunktion, en compliancefunktion, en aktuarfunktion og en intern auditfunktion. Disse funktioner anses i henhold til direktivet altid for nøglefunktioner, der er afgørende for forsikringsselskabets drift. De overordnede krav til funktionerne er beskrevet i solvens II-direktivets artikel 44, 46, 47 og 48.

Et gruppe 1-forsikringsselskab er i henhold til disse artikler forpligtet til at indføre effektive risikostyringssystemer. Risikostyringsfunktionens overordnede ansvar er at have det samlede overblik over forsikringsselskabets risici og solvens. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal derudover have et effektivt internt kontrolsystem i form af blandt andet en compliancefunktion, som skal påse selskabets overholdelse af lovgivningen, herunder vurdere potentielle konsekvenser af lovændringer og identificere og vurdere compliancerisici. Endvidere er et gruppe 1-forsikringsselskab forpligtet til at have en effektiv intern auditfunktion, hvis hovedopgave er at vurdere, om de øvrige dele af virksomhedsstyringen er hensigtsmæssige og effektive. Endelig skal et gruppe 1-forsikringsselskab ha-

ve en effektiv aktuarfunktion, som har det overordnede ansvar for selskabets forsikringsmæssige hensættelser.

Derudover vil også andre funktioner i et gruppe 1-forsikringsselskab kunne anses for nøglefunktioner, og den øverst ansvarlige for en sådan funktion vil i henhold til den reviderede ledelsesbekendtgørelse skulle udpeges og registreres hos Finanstilsynet. Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere eventuelle andre nøglefunktioner og udpege den øverst ansvarlige for funktionen som nøgleperson. Funktioner, som er afgørende for selskabets virksomhed og organisation, vil blive anset for nøglefunktioner. Hvilke andre funktioner, som udover selskabets risikostyringsfunktion, compliancefunktion, aktuarfunktion og interne auditfunktion, vil skulle anses for nøglefunktioner, vil således afhænge af selskabets forretningsmodel.

Risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen, aktuarfunktionen og den interne auditfunktion og de opgaver, som de øverst ansvarlige for disse funktioner skal udføre, vil blive reguleret i bekendtgørelse om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Kommissionen forventes endvidere at vedtage delegerede retsakter vedrørende kravene til de enkelte funktioner, jf. artikel 50 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Derudover forventes EIO-PA at udstede retningslinjer på niveau 3 om selskabernes organisering, herunder nøglefunktioner, og egnetheds- og hæderlighedskravene.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen vil blive foretaget af Finanstilsynet og vil ske med udgangspunkt i de krav, som stilles til de opgaver, som nøglepersonen skal udføre, og det område eller den funktion, som nøglepersonen er ansvarlig for.

Derudover opstilles der ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske og praktiske krav en nøgleperson skal opfylde. Dette vil altid afhænge af, hvilken stilling nøglepersonen skal varetage og hvilken type af gruppe 1-forsikringsselskab, der er tale om. I praksis vil Finanstilsynet foretage en vurdering af, om den pågældende har praktisk erfaring med det relevante område, herunder særligt om vedkommende i øvrigt har haft ansættelse inden for forsikringsområdet, og hvilken viden og erfaring, den pågældende har opnået på baggrund heraf.

Det ligger i egnetheds- og hæderlighedskravene, at den pågældende nøgleperson skal kunne varetage sin stilling på forsvarlig vis. Ved vurderingen af, om en nøgleperson på samme tid kan være øverst ansvarlig for flere nøglefunktioner, skal gruppe 1-forsikringsselskabets art, størrelse, organisation og kompleksitet samt det tidsforbrug, som må antages at være forbundet med stillingen, indtages. Derudover skal det sikres, at nøglepersonen ikke som den øverst ansvarlige for en nøglefunktion er involveret i udførelsen af opgaver, som denne som den øverst ansvarlige for en anden nøglefunktion skal kontrollere.

Hvis den øverst ansvarlige for risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen eller aktuarfunktionen har andre opgaver, end hvad der følger af den funktion, som den pågældende er ansvarlig for, skal selskabet sikre, at mulige interessekonflikter mellem opgaver knyttet til funktionen og øvrige

opgaver håndteres betryggende. Et medlem af selskabets direktion vil således efter en konkret vurdering på baggrund af blandt andet selskabets størrelse og kompleksitet kunne varetage én af de anførte stillinger, hvis organiseringen af funktionen tilsikrer, at der ikke opstår interessekonflikter, som medfører, at vedkommende ikke vil kunne varetage sin opgave på forsvarlig vis, eller der på anden måde foretages betryggende kompenserende foranstaltninger.

For så vidt angår den interne auditfunktion skal denne være objektiv og uafhængig af selskabets daglige ledelse og de funktioner og aktiviteter, som revideres. Kravene til den øverst ansvarlige for intern audits uafhængighed forventes at blive reguleret i de delegerede retsakter.

Konsekvensen af udvidelsen af personkredsen er, at de de nøglepersoner, som et gruppe 1-forsikringsselskab skal udpege og registrere i medfør af ledelsesbekendtgørelsen, skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes af Finanstilsynet i forbindelse med deres tiltræden og løbende i forbindelse med varetagelsen af stillingen, jf. § 64, stk. 1-5.

På grund af gruppe 2-forsikringsselskabernes mere begrænsede størrelse og kompleksitet finder kravet om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af nøglepersoner ikke anvendelse for disse forsikringsselskaber.

Medarbejdere, der varetager en stilling som nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2016, vil ikke skulle egnetheds- og hæderlighedsvurderes i medfør af § 64, stk. 1-3. På denne måde sikres det, at disse personer kan fortsætte i deres stillinger, uanset at de på tidspunktet for lovens ikrafttræden ikke opfylder betingelserne. Konsekvensen ville i modsat fald være, at en nøgleperson kunne miste vedkommendes stilling i de tilfælde, hvor denne er dømt for en strafbar overtrædelse eller gået konkurs, jf. § 64, stk. 3, nr. 1 og 2, før lovens ikrafttræden. Efter lovens ikrafttræden vil Finanstilsynet kunne påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en nøgleperson, såfremt vedkommende på ny bliver pålagt strafansvar, går konkurs eller i øvrigt ikke opfylder kravene i § 64, stk. 2 og 3. Nøglepersoner er desuden omfattet af oplysningspligten efter § 64, stk. 5, efter lovens ikrafttræden.

Finanstilsynet har efter § 351, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 61, mulighed for at påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en nøgleperson omfattet af det foreslåede § 64, stk. 8.

Hvis en nøgleperson ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og Finanstilsynet giver gruppe 1-forsikringsselskabet påbud om at afsætte den pågældende nøgleperson, skal der samtidig ske en vurdering af, om de lovovertrædelser eller den adfærd, der førte til afsættelsen, også medfører, at der skal foretages en fornyet vurdering af, om selskabets direktion eller bestyrelse opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og om selskabet i givet fald også skal påbydes at afsætte direktionen eller dele heraf. Såfremt nøglepersonens var ansat af bestyrelsen, skal der ske en vurdering af, om påbuddet giver anledning til, at Finanstilsynet skal påbyde et eller flere medlemmer af bestyrelsen at nedlægge sit/deres hverv.

Til nr. 24 (§ 75, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 75, stk. 3, er en konsekvens af, at der med lovforslaget indføres nye solvensregler for henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

De foreslåede ændringer vedrører medlemmer af bestyrelsen eller direktionen, den eksterne revision og den ansvarshavende aktuar i forsikringsselskaber.

I et gruppe 1-forsikringsselskab skal disse personer straks underrette Finanstilsynet, såfremt de formoder, at selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter den foreslåede § 126 c eller minimumskapitalkravet efter den foreslåede § 126 d.

I et gruppe 2-forsikringsselskab skal ovennævnte personer straks underrette Finanstilsynet, såfremt de formoder, at selskabet ikke opfylder solvensbehovet efter § 126, stk. 4, eller minimumsbasis kapitalen efter § 126, stk. 2. Med de forenkledede solvensregler for gruppe 2-forsikringsselskaber opgøres kapitalkravet ikke længere. Gruppe 2-forsikringsselskaberne skal fremover alene opgøre deres minimumsbasis kapital og individuelle solvensbehov, jf. den foreslåede § 126, og dermed ikke et kapitalkrav. Derfor udgår kravet om, at ovennævnte personer skal underrette Finanstilsynet, såfremt de formoder, at selskabet ikke opfylder kapitalkravet.

Til nr. 25 (§ 77 a, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

I § 77 a, stk. 1, nr. 6, der vedrører tilfælde, hvor en virksomhed kan undlade at udbetale en variabel løndel, foreslås det at slette henvisningen til §§ 127 og 170 a, der omhandler kapitalkravet til forsikringsselskaber og koncerner, hvor modervirksomheden er et forsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab. Dette er en konsekvens af, at §§ 127 og 170 a foreslås ophævet, jf. dette lovforslags § 1, nr. 30 og 42. I stedet foreslås det, at der indsættes en henvisning til solvenskapitalkravet for koncerner i § 175, stk. 1, 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at virksomheden kan undlade at udbetale en variabel løndel helt eller delvis, såfremt virksomheden på tidspunktet for udbetaling af den variable løndel ikke overholder solvenskapitalkravet for koncerner i § 175 b, eller hvis Finanstilsynet vurderer, at der er nærliggende risiko herfor.

Den foreslåede ændring af § 77 a er alene en konsekvens af, at §§ 175 b og 175 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 44, fremover regulerer opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner. Med forslaget tilsigtes således ikke materielle ændringer af § 77 a i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 26 (§ 77 a, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 6, indsættes nye nr. 24-26 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningen til § 5, stk. 1, nr. 42, i § 77 a, stk. 6, i den gældende lov om finansiel virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 5, stk. 1, nr. 45.

Til nr. 27 (§ 118, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

I § 118, stk. 3, der vedrører videregivelse af oplysninger i kundeforhold, foreslås det at lade begrebet pensionskasse udgå. Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det dermed ikke er nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 28 (§ 126 i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen foreslås nyaffattet.

Gruppe 2-forsikringsselskaber vil ikke være omfattet af de mere omfattende kapitalkrav i §§ 126 c og d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, for gruppe 1-forsikringsselskaber. Dette skyldes, at gruppe 2-forsikringsselskaber på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde ikke er omfattet af solvens II-direktivet, og at det af samme grund vurderes tilstrækkeligt med enklere solvensregler, som foreslået i § 126, stk. 2-4. Gruppe 2-forsikringsselskabets opgørelse af det individuelle solvensbehov skal følge de regler, der er udstedt i medfør af § 143 i lov om finansiel virksomhed.

Gruppe 2-forsikringsselskaber skal endvidere, ligesom tilfældet er for forsikringsselskaber i dag, opfylde kravene i § 71 i lov om finansiel virksomhed, hvilket blandt andet medfører, at selskabet skal have en effektiv risikostyring. Kravet om en effektiv risikostyring følger i dag både af lovens § 71 og § 126. Da kravet om risikostyring i § 71 retter sig mod alle finansielle virksomheder, er der ikke grund til at gentage kravet i reguleringen af gruppe 2-forsikringsselskabernes forhold i den foreslåede § 126, hvorfor omtalen heraf i den gældende § 126 ikke videreføres med dette lovforslag.

Efter *stk. 1* skal gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion sikre, at selskabet har en tilstrækkelig basiskapital til at dække selskabets risici.

Der er tale om en forpligtelse, som er pålagt bestyrelsen og direktionen i gruppe 2-forsikringsselskabet. De overvejelser, som bestyrelsen og direktionen skal gøre sig i denne henseende, skal udmønte sig i et individuelt solvensbehov, jf. *stk. 4*.

Den tilstrækkelige basiskapital er den kapital, som skal dække et selskabs individuelle solvensbehov. Ved vurderingen af selskabets tilstrækkelige basiskapital skal bestyrelsen og direktionen alene tage hensyn til selskabets risikoprofil og de samfundsmæssige forhold, som selskabet driver sine forretninger under. Det er ikke i sig selv afgørende, hvor store risici gruppe 2-forsikringsselskabet har i forhold til andre selskaber og gruppe 2-forsikringsselskabet kan således ikke undlade at kapitaldække betydelige risici, fordi andre selskaber har tilsvarende risici, der ikke er kapitaldækkede.

Det foreslås i *stk. 2*, at gruppe 2-forsikringsselskaber skal have en minimumsbasiskapital, der svarer til det største af nogle konkret angivne beløb i nr. 1-4. De angivne beløb afhænger af den virksomhed, som gruppe 2-selskabet udøver. Begrebet minimumsbasiskapital svarer til det gældende minimumskapitalkrav i lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 4, og udgør den mindste ansvarlige ka-

pital, som en forsikringsvirksomhed til enhver til skal opfylde. Beløbene vil løbende, via lovændringer, blive reguleret for at tage højde for inflation. For at sikre en ensartet beskyttelse af forsikringstagerne vil beløbsgrænserne blive reguleret sideløbende med beløbsgrænserne i § 126 d, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29. Det følger af solvens II-direktivet, at beløbsgrænserne hvert femte år inflationsreguleres, og at Kommissionen offentliggør de reviderede beløb i EU-Tidende.

Nr. 1 angiver minimumsbasiskapitalen for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed som anført i bilag 8 til lov om finansiel virksomhed. På tidspunktet for lovforslagets fremsættelse forventer Finanstilsynet ikke, at der er forsikringsselskaber, der udøver forsikringsvirksomhed som anført i bilag 8, der vil være omfattet af reglerne for gruppe 2-forsikringsselskaber. Minimumsbasiskapitalen udgør 3,7 mio. euro.

Nr. 2 angiver minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til følgende forsikringsklasser som anført i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed: Forsikringsklasse 1 (ulykke), 2 (sygdom), 3 (kaskoforsikring for landkøretøjer), 4 (kaskoforsikring for jernbanekøretøjer), 5 (kaskoforsikring for luftfartøjer), 6 (kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder), 7 (godstransport), 8 (brand og naturkræfter), 9 (andre skader på ejendom), 16 (diverse økonomiske tab), 17 (retshjælpsforsikring) eller 18 (assistance). Minimumsbasiskapitalen udgør 2,5 mio. euro.

Nr. 3 angiver minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Minimumsbasiskapitalen udgør 3,6 mio. euro.

Nr. 4 angiver minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-captivegenforsikringsselskaber. Et captivegenforsikringsselskab forstås i overensstemmelse med § 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed. Minimumsbasiskapitalen udgør 1,2 mio. euro.

Det foreslås i *stk. 3*, at minimumsbasiskapitalen for gensidige gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, kan nedsættes til 0,225 mio. euro for tilladelse til forsikringsklasserne 1-8, 16 og 18 eller til 0,15 mio. euro for tilladelse til forsikringsklasserne 9 og 17, jf. bilag 7. En sådan nedsættelse kræver dog, at selskabets vedtægter giver mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne. Betingelsen svarer til det nugældende § 126, stk. 7, nr. 1. I den gældende bestemmelse stilles der tillige krav om, at mindst halvdelen af det seneste regnskabsårs bruttopræmieindtægter skal hidrøre fra forsikringer, hvor forsikringstagerne er fysiske personer, der er medlemmer af selskabet. Dette krav videreføres ikke. Endvidere stilles der en række krav i bekendtgørelse nr. 1343 af 27. november 2013 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber, der ikke videreføres. Der sker således en forenkling af reglerne for de gensidige forsikringsselskaber, der efter de nugældende regler skal leve op til en række nærmere fastsatte kriterier for at få nedsat deres minimumskapitalkrav.

Efter *stk. 4* er der krav om, at et gruppe 2-forsikringsselskabs direktion og bestyrelse opgør det individuelle solvensbehov. Det individuelle solvensbehov er den basiskapital, der er nødvendig for at sikre, at der kun er en meget lille sandsynlighed for, at forsikringstagerne lider tab som følge af forsikringsselskabets insolvens. Kravene til opgørelsen af det individuelle solvensbehov fremgår af bekendtgørelse om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber, og opgørelsen skal efter dette lovforslag fortsat følge disse krav, hvorefter det individuelle solvensbehov skal opgøres som det beløb, der er resultatet af forsikringsselskabets risikovurdering.

Et forsikringsselskabs risikovurdering er en vurdering af alle væsentlige risici, som forsikringsselskabet er eller kan blive mødt med i dets strategiske planlægningsperiode og foretages med udgangspunkt i forsikringsselskabets forretningsmodel, risikoprofil og risikotolerancegrænser. Risikovurderingen skal som minimum indeholde en kvalitativ beskrivelse af forsikringsselskabets væsentligste risici, en vurdering af, hvilke risici der imødegås med kapital, og hvilke risici der imødegås med risikobegrænsende foranstaltninger eller lignende, samt en kvantificering af forsikringsselskabets væsentligste risici.

Overvejelserne omkring det individuelle solvensbehov skal have et fremadrettet perspektiv og foretages ud fra en going concern-forudsætning både på kort og lang sigt. Vurderingen skal således udtrykke forsikringsselskabets mulighed for at overholde kapitalkravene både inden for en tidshorizont på ét år samt inden for forsikringsselskabets strategiske planlægningsperiode. Det er op til forsikringsselskabet at bestemme, hvilke metoder, forudsætninger, parametre m.v., der skal anvendes ved fremskrivningerne, som lægges til grund for den langsigtede vurdering.

Væsentlige ændringer i forsikringsselskabets strategi, forretningsmodel, risikoprofil og risikotolerancegrænser skal medføre nye overvejelser omkring det individuelle solvensbehov.

Efter *stk. 5* kan Finanstilsynet fastsætte et højere solvensbehov end det individuelle solvensbehov, som selskabet har opgjort. Finanstilsynet påbyder det pågældende gruppe 2-forsikringsselskab et højere individuelt solvensbehov, hvis Finanstilsynet finder, at det af bestyrelsen og direktionen opgjorte individuelle solvensbehov efter *stk. 4* ikke er tilstrækkeligt. Det individuelle solvensbehov kan ikke være mindre end minimumsbasiskapitalen efter *stk. 2* og *3*. Fastsætter Finanstilsynet et højere individuelt solvensbehov end det af selskabet opgjorte, skal forsikringsselskabets individuelle solvensbehov som minimum svare hertil.

De forhold, som Finanstilsynet vil lægge vægt på ved opgørelsen af det individuelle solvensbehov, vil være de samme forhold, som bestyrelsen og direktionen skal lægge til grund for vurderingen efter *stk. 4*. I Finanstilsynets vurdering vil også kunne indgå en vurdering af ledelsen, herunder dens kompetence og risikovillighed. Finder Finanstilsynet, at det opgjorte individuelle solvensbehov er for lavt, vil Finanstilsynet gå i dialog med det pågældende selskab, før eventuel fastsættelse af et højere individuelt solvensbehov. I dialogen vil elementerne i gruppe 2-forsikringsselskabets individuelle opgjorte solvensbehov være udgangspunktet.

Fastsætter Finanstilsynet et individuelt solvensbehov, der er højere end den basiskapital, forsikringsselskabet har på tidspunktet for fastsættelsen af solvensbehovet, vil selskabet få en frist til at opfylde dette. Fristen vil blive fastsat individuelt i det konkrete tilfælde.

Til nr. 29 (§§ 126 b-126 e i lov om finansiel virksomhed)

Til § 126 b

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der indfører kapitalbegreberne: Kapitalgrundlag, basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag. Bestemmelsen gennemfører solvens II-direktivets artikel 87-89.

Der henvises til punkt 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af de foreslåede kapitalbegreber og forskellen i forhold til den gældende regulering.

Det fremgår af *stk. 1*, at kapitalgrundlaget er summen af basiskapitalgrundlaget, jf. *stk. 2*, og det supplerende kapitalgrundlag, jf. *stk. 3*.

Det fremgår endvidere, at anvendelsen af et supplerende kapitalgrundlag kræver Finanstilsynets godkendelse. Kommissionen vedtager reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag, jf. artikel 92, *stk. 1* og *2*, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Reguleringsmæssige tekniske standarder er en del af niveau 2-reguleringen, der forventes at blive gennemført som forordninger. Forordninger gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret.

Tilsynsmyndighederne skal efter solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, fra 1. april 2015 have hjemmel til at godkende anvendelsen af det supplerende kapitalgrundlag, hvorfor lovforslaget muliggør dette, jf. dette lovforslags § 2.

Det fremgår af *stk. 2*, at basiskapitalgrundlaget udgør det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser. Beløbet opgøres efter de gældende værdiansættelsesprincipper, der er fastsat i bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Dette beløb reduceres med værdien af egne aktier, der ejes af forsikringsselskabet. Herudover udgøres basiskapitalgrundlaget af efterstillet gæld, der i tilfælde af låntagers konkurs træder tilbage i forhold til øvrige kreditorer, men ikke for egenkapital.

Det fremgår af *stk. 3*, at det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab. Det kan blandt andet omfatte ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital, remburs, garantier samt andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikringsselskabet, forudsat at de ikke er en del af basiskapitalgrundlaget.

Ved gensidige foreninger med variable bidrag kan det supplerende kapitalgrundlag også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

Det fremgår af *stk. 4*, at Finanstilsynet skal godkende kapital, som selskaberne ønsker at anvende, hvis kapitalen ikke fremgår af en liste udarbejdet af Kommissionen. Formålet med Kommissionens liste og Finanstilsynets godkendelse er at sikre, at den kapital, der medregnes i kapitalgrundlaget, er af en passende kvalitet, og dermed er egnede til at dække solvenskapitalkravet. Dette skal medvirke til at forhindre, at forsikringsselskaber bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet.

Finanstilsynet vil i sin godkendelse af kapital, der ikke fremgår af Kommissionens liste, tage en række faktorer i betragtning. Blandt andet vil Finanstilsynet vurdere, om kapitalen kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern).

Det fremgår af solvens II-direktivets artikel 97, som ændret ved omnibus II-direktivet, at Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der fastlægger en liste over kapitalgrundlagselementer, samt reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA, der præciserer de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af kapitalgrundlagselementer. Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder er en del af niveau 2-reguleringen, der forventes at blive gennemført som forordninger. Forordninger gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret.

Med *stk. 5* bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget. Dette skal bidrage til gennemførelsen af artikel 89, 90 og 91 i solvens II-direktivet. Bemyndigelsen forventes udnyttet til at udstede en bekendtgørelse, der indeholder regler om kapitalgrundlaget, basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Det forventes, at bekendtgørelsen desuden vil indeholde regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i §§ 126 c og 126. Bekendtgørelsen forventes desuden at indeholde nærmere regler om kapitalgrundlagselementerne og Finanstilsynets godkendelse af det supplerende kapitalgrundlag.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 c, stk. 6, og § 126 d, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Til § 126 c

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse af solvenskapitalkravet. Bestemmelsen gennemfører artikel 100-102 og 119 i solvens II-direktivet.

Der henvises til punkt 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information omkring opgørelsen af solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet skal opgøres på grundlag af selskabets risikoprofil og skal afspejle virksomhedens risici i højere grad end det gældende solvenskrav. Indførelsen af solvenskapitalkravet vil give Finanstilsynet mulighed for at gribe ind på et tidligere tidspunkt, hvor kapitalgrundlaget ikke kan dække virksomhedens reelle risici, som afspejlet i solvenskapitalkravet. Solvenskapitalkravet kan opgøres ved at anvende enten standardformlen eller en af Finanstilsynet godkendt intern model.

Det fremgår af *stk. 1*, at bestyrelsen og direktionen skal sikre, at gruppe 1-forsikringsselskabet har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav. Solvenskapitalkravet skal sætte forsikringsselskabet i stand til at dække betydelige tab og give forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret. Dette sikres ved, at solvenskapitalkravet skal dække den risiko forsikringsselskabet har påtaget sig, samt den risiko selskabet forventer at påtage sig de kommende 12 måneder. For den eksisterende virksomhed som gruppe 1-forsikringsselskabet udøver dækker solvenskapitalkravet alene uventede tab, da de forventede tab antages at være indeholdt i selskabets prissætning. For den virksomhed gruppe 1-forsikringsselskabet forventes at udøve over de kommende 12 måneder skal solvenskapitalkravet derimod dække både forventede og uventede tab.

Det fremgår af præamblen til solvens II-direktivet, at for at fremme god risikostyring skal solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikringsselskabet skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde. Dette svarer til, at forsikringsselskabet med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. kan opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet »VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt«. Denne økonomiske kapital opgøres på grundlag af forsikringsselskabets risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker, såsom genforsikring og finansielle afdækningsinstrumenter, samt diversifikationseffekter. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige investeringer i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning.

Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investeringer, og dermed bliver udsvingene på den samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer. Diversifikationseffekten kan optimeres ved at sprede investeringerne i porteføljen, da det reducerer betydningen af, at en enkelt investering eventuelt falder markant.

Det fremgår af *stk. 2*, at solvenskapitalkravet skal opgøres enten ved at anvende en standardformel fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 111 eller ved at anvende en intern model. De overordnede rammer for standardformlen fremgår af solvens II-direktivets artikel 103-109, som ændret ved omnibus II-direktivet, der vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. bemyndigelsen hertil i *stk. 6*. Selve standardformlen bliver fastlagt af Kommissionen på niveau 2. Kommissionen fastsætter således delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt vedtager bindende tekni-

ske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Selskabet har også mulighed for at anvende en af Finanstilsynet godkendt intern model til at opgøre solvenskapitalkravet. For at opnå godkendelse skal den interne model opfylde en række betingelser, der dels vil fremgå på bekendtgørelsesniveau dels i nærmere regler fastsat af Kommissionen på niveau 2. Kommissionen vedtager således gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende godkendelse af en intern model, jf. artikel 114 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De overordnede rammer for interne modeller fremgår af solvens II-direktivets artikel 112, 113 og 115-126 og vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. be- myndigelsen hertil i stk. 6.

Solvenskapitalkravet opgøres ud fra den forudsætning, at selskabet fortsat vil udøve virksomhed, altså på going concern-basis.

Det foreslås i *stk. 3*, at et gruppe 1-forsikringsselskab har mulighed for at anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, og dermed justere nogle af de parametre, der anvendes i standardformlen. Dette skal sikre, at standardformlen i et vist omfang kan tilpasses selskabernes specifikke forhold. Anvendelsen af selskabsspecifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet. Kommissionen fastsætter på niveau 2 nærmere regler for tilsynsmyndighedernes godkendelse. Niveau 2-reguleringen forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet får mulighed for at kræve, at selskaberne anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de risikomoduler, hvor selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra standardformlen. Bestemmelsen gennemfører artikel 110 i solvens II-direktivet.

Denne mulighed tænkes anvendt, hvis opgørelsen af solvenskapitalkravet ved at anvende standardformlen ikke giver et retvisende billede, og hvis Finanstilsynet på den baggrund vurderer, at en anvendelse af standardformlen er uhensigtsmæssig. Finanstilsynet kan således kræve, at selskabet udarbejder en intern model i overensstemmelse med de kriterier, der vil blive fastlagt i henhold til § 126 c, stk. 6.

I perioden indtil virksomheden har rettet op på forholdet eller udarbejdet den interne model for de relevante risikomoduler, kan Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg som beskrevet i den foreslåede § 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 60.

Det fremgår af *stk. 5*, at gruppe 1-forsikringsselskabet én gang årligt skal opgøre sit solvenskapitalkrav og indberette dette til Finanstilsynet. Kravet sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt og risikobaseret tilsyn baseret på de indberettede oplysninger. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal desuden løbende overvåge markedet og de forudsætninger, der ligger bag opgørelsen af solvenskapi-

talkravet, og solvenskapitalkravet skal opgøres og indberettes til Finanstilsynet, hvis selskabet finder, at der er sket ændringer af betydning for opgørelsen. For at vurdere om der er sket ændringer af betydning, skal gruppe 1-forsikringsselskabet løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Selskabet skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i selskabets strategi, forretningsområde, forsikringsmæssige betingelser eller andre forhold har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert år med den 31. december som opgørelsesdag, og resultatet skal indberettes senest 4 uger efter denne dato.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse af en intern model. Bemyndigelsen forventes benyttet til at udstede tre nye bekendtgørelser: Én om kapitalgrundlaget, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, én om anvendelsen af standardformlen og én om anvendelsen af en fuld eller partiel intern model.

Det forventes, at der i bekendtgørelsen om kapitalgrundlaget introduceres en opdeling af kapitalgrundlagselementerne i tre klasser. Opdelingen sker blandt andet på baggrund af, at ikke al kapital effektivt kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern). Der er derfor behov for, at kapitalen klassificeres i overensstemmelse med nærmere fastsatte kvalitetskriterier. Indregningen af kapital i de enkelte klasser sker efter nærmere fastsatte kriterier, der vil fremgå af bekendtgørelsen. Bestemmelserne i bekendtgørelsen skal bidrage til at artiklerne 93-98 i solvens II-direktivet gennemføres.

I forhold til behandlingen af særlige bonushensættelser sker der ved gennemførelsen af solvens II-direktivet en ændring. Særlige bonushensættelser af type B i livsforsikringsselskaber kan under den nuværende regulering i bekendtgørelse om opgørelse af basiskapital for forsikringsselskaber og kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber indregnes som en del af kernekapitalen og anses som en del af de forsikringsmæssige hensættelser. Dette har blandt andet den konsekvens, at de er en del af de samlede forpligtelser, for hvilke der skal registreres aktiver, jf. § 167 i lov om finansiel virksomhed. Der er således i dag mulighed for at opbygge en ekstra overdækning i registeret over aktiver som følge af, at der skal registreres aktiver til fordel for særlige bonushensættelser.

Med solvens II-direktivet anses særlige bonushensættelser som kapital, der kan klassificeres som kapital af højeste kvalitet, hvis kriterierne herfor er opfyldt. Kapital under de nye solvensregler kan, i modsætning til i dag, ikke samtidig anses som forpligtelser. Det betyder, at der ikke længere registreres aktiver til fordel for de særlige bonushensættelser. I stedet vil forsikringstagerne være beskyttet via det nye risikobaserede solvenskapitalkrav.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-

direktivet. Delegerede retsakter forventes vedtaget som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 b, stk. 5, og § 126 d, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Bekendtgørelse om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen forventes at fastsætte de nærmere regler for anvendelsen af standardformlen. Standardformlen opdeler forsikringsselskabets risici i risikokategorier. De enkelte risikokategorier i solvenskapitalkravet er opgjort således, at selskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. at opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstige i de følgende 12 måneder (VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt).

Risiciene i hver enkelt risikokategori vurderes, hvorefter de lægges sammen. Ved sammenlægningen tages der højde for diversifikationseffekterne. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige risici i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning. Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investeringer, og dermed bliver udsvingene på den samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer. Diversifikationseffekterne er udtrykt ved brug af korrelationskoefficienter, det vil sige kvantitative mål for afhængighed mellem risiciene. Sammenlægningen af risikokategorierne ved brug af korrelationskoefficienterne resulterer i et samlet solvenskapitalkrav, der også opfylder VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt.

Hvis forsikringsselskabets risikoprofil afspejles bedre ved anvendelsen af selskabsspecifikke parametre tillades dette for udvalgte risikokategorier, som dækker forsikringsrisici, under den forudsætning, at sådanne parametre er opgjort ved brug af relevante, præcise og fyldestgørende data. Selskabets specifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet, men er ikke underlagt samme godkendelsesprocedure som en intern model.

For at afspejle små og mindre komplekse forsikringsselskabers særlige situation er der mulighed for, at anvende forenklede metoder til opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen.

Bekendtgørelse om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en fuld eller partiel intern model forventes at indeholde en række bestemmelser om godkendelse af interne modeller. En godkendelse fra Finanstilsynet kræver, at selskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende. Mere specifikt skal den interne model i tilstrækkelig grad anvendes i selskabet, opfylde statistiske kvalitets- og kalibreringsstandarder til sikring af, at solvenskapitalkravet opgøres på et givent beskyttelsesniveau samt forklare årsagerne og kilderne til overskud og tab. Desuden skal den interne model og dens output løbende valideres, og modellen skal dokumenteres, således at en tredjepart kan forstå den.

Til § 126 d

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der regulerer gruppe 1-forsikringssekskabernes opgørelse af minimumskapitalkravet. Bestemmelsen gennemfører artikel 128 og 129 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Der henvises til punkt 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af minimumskapitalkravet.

Af *stk. 1* fremgår, at gruppe 1-forsikringssekskaber til enhver tid skal have et basiskapitalgrundlag til at dække minimumskapitalkravet.

Der er større krav til kvaliteten af det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, end til det kapitalgrundlag, der skal dække solvenskapitalkravet, jf. herom den med lovforslaget foreslåede § 126 c.

Minimumskapitalkravet sikrer et minimumsniveau, som basiskapitalgrundlaget mindst skal opfylde. Såfremt basiskapitalgrundlaget ikke dækker minimumskapitalkravet, vil forsikringstagerne og de begunstigede være udsat for en høj risiko for ikke at blive fyldestgjort, hvis forsikringssekskabet tillades at fortsætte sin virksomhed.

Solvens II-direktivet fastsætter de overordnede rammer for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Det fremgår heraf, at minimumskapitalkravet opgøres som en simpel funktion af sekskabets forsikringsmæssige hensættelser, bruttopræmier og risikosummer. Hver af disse størrelser ganges med en faktor for at finde det samlede minimumskapitalkrav. Faktoren er fastsat således, at sekskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 85 pct. at opfylde sine forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet »VaR 85 pct. på 12 måneders sigt«.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, hvori det præciseres, hvordan minimumskapitalkravet opgøres, jf. artikel 130 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret.

Det fremgår af *stk. 2*, at minimumskapitalkravet skal udgøre det største af henholdsvis beløbet for det opgjorte minimumskapitalkrav, jf. *stk. 3*, og beløbet for den nedre grænse for minimumskapitalkravet, jf. *stk. 4*. Det er den minimumskapital, der fremkommer ved anvendelsen af *stk. 2*, der udgør grundlaget for Finanstilsynets vurdering af forsikringssekskabet.

Det fremgår af *stk. 3*, at Europa-Kommissionen i medfør af artikel 130 i solvens II-direktivet fastsætter regler for, hvordan gruppe 1-forsikringssekskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Endvidere fastsættes der et minimum og et maksimum for minimumskapitalkravet opgjort ud fra

størrelsen af solvenskapitalkravet. I de tilfælde, hvor selskabet er påbudt et kapitaltillæg, jf. den foreslåede § 350 b, medregnes dette i solvenskapitalkravet til denne opgørelse.

Formlen for det opgjorte minimumskapitalkrav forventes at være fastsat således, at minimumskapitalkravet i de fleste tilfælde vil ligge indenfor 25 pct. og 45 pct. af solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillæg. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav uden for disse grænser, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til enten 25 pct. eller 45 pct., afhængig af om det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger under 25 pct. eller over 45 pct. Såfremt det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 48 pct., vil det blive fastsat til 45 pct., og omvendt vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct., hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 21 pct.

Af *stk. 4* fremgår, at såfremt det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav afviger fra de fastsatte grænser i *stk. 3*, skal baggrunden herfor begrundes nærmere overfor Finanstilsynet. Dette skal medføre en øget forståelse af det pågældende forsikringsselskabs særlige risikoprofil med henblik på at føre et effektivt tilsyn med selskabet.

Senest den 31. december 2020 fremlægger Kommissionen en rapport om medlemslandenes regler og tilsynsmyndighedernes praksis i forhold til minimumskapitalkravet, jf. artikel 129, *stk. 5*, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Af *stk. 5* fremgår de nedre grænser for minimumskapitalkravet fastsat efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Det fremgår af solvens II-direktivets artikel 300, at beløb opgjort i euro bliver revideret hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016. Medlemslandene skal gennemføre de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende.

Nr. 1 indeholder minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet udgør 3,7 mio. euro.

Nr. 2 indeholder minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet udgør 2,5 mio. euro.

Nr. 3 indeholder minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet udgør 3,7 mio. euro.

Nr. 4 indeholder minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Minimumskapitalkravet udgør 3,6 mio. euro.

Nr. 5 indeholder minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringsselskab. Minimumskapitalkravet udgør 1,2 mio. euro.

Af *stk. 6* fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaberne skal foretage kvartalsvis opgørelse og indberetning af minimumskapitalkravet. Den kvartalsvise opgørelse og indberetning giver såvel forsikringsselskaberne som Finanstilsynet mulighed for at følge minimumskapitalkravet og en eventuel udvikling heri tæt. Ved ændringer af betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav, skal gruppe 1-forsikringsselskabet opgøre minimumskapitalkravet på ny og indberette resultatet til Finanstilsynet. For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal gruppe 1-forsikringsselskabet løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Selskabet skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i selskabets strategi, forretningsområde, forsikringsmæssige betingelser eller andre forhold har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert kvartal, og resultatet skal indberettes senest 4 uger efter den sidste dag i kvartalet.

Det fremgår af *stk. 7*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Det forventes, at der i bekendtgørelsen introduceres en opdeling af kapitalgrundlagselementerne i tre klasser. Det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, kan ikke indeholde kapital, som medregnes i det supplerende kapitalgrundlag. Ligeledes er der krav om en højere kvalitet af den kapital, der kan indgå i basiskapitalgrundlaget. Dette skal ses i sammenhæng med hensynet til beskyttelsen af forsikringstagerne.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter forventes vedtaget som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 b, stk. 5, og § 126 c, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Til § 126 e

Bestemmelsen gennemfører artikel 77 a-d i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Bestemmelsen medfører, at alle forsikringsselskaber i EU skal anvende den samme rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med. I dag fastlægges rentekurven nationalt, og der vil derfor ske en ændring i forhold til den måde, selskaberne opgør deres hensættelser på.

Det er ikke relevant for gruppe 2-forsikringsselskaber at anvende denne rentekurve, da gruppe 2-forsikringsselskabernes forpligtelser har kort løbetid, og værdiansættelsen af forpligtelserne derfor ikke kræver anvendelse af en rentekurve.

Det fremgår af *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskaber ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser skal anvende en risikofri rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af EIOPA. Fastlæggelsen af en rentekurve på europæisk plan skal medvirke til at sikre en ensartet opgørelse og undgå kunstige udsving i de forsikringsmæssige hensættelser og i det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet. Herudover skal rentekurven skabe incitament til god risikostyring.

Den risikofrie rentekurve fastlægges under hensyntagen til relevante finansielle instrumenters løbetid og til hvor dybt, likvidt og gennemsigtigt markedet er. Rentekurven vil blive fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

Det fremgår af *stk 2*, at gruppe 1-forsikringsselskaberne har mulighed for at anvende en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve. Matchtilpasningen indebærer en mulighed for, at et forsikringsselskab kan opnå en tilpasning af (eksempelvis et tillæg til) den rentekurve, som selskaberne diskonterer deres forpligtelser med. Eksemplet med et tillæg til rentekurven vil indebære en højere diskonteringsrente, hvilket nedbringer selskabets forpligtelser og reducerer behovet for hensættelser. Matchtilpasning kan anvendes på forsikringsprodukter, hvis værdien af forsikringsselskabets fremtidige forpligtelser over for forsikringstagerne i tilstrækkelig grad kan fastsættes og modsvares af specifikke aktiver som forsikringsselskaberne ejer, herunder statsobligationer m.v. Således skal værdien af aktiverne i tilstrækkelig grad udvikle sig i takt med hensættelserne, for eksempel som følge af ens betalingsstrømme og løbetid.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende en matchtilpasning, skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende denne.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses *stk. 5* til, at fastsætte nærmere regler om blandt opgørelsen af matchtilpasningen og forudsætningerne for at opnå tilladelse til anvendelse af matchtilpasningen.

Det fremgår af *stk. 3*, at gruppe 1-forsikringsselskaber kan foretage en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i *stk. 1*, for forsikringsmæssige hensættelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet ikke anvender en matchtilpasning.

Volatilitetsjusteringen skal sikre, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget, og at forsikringsselskabet ikke kommer i en situation, hvor pludselige udsving på de finansielle markeder fører til u hensigtsmæssige frasalg af visse aktiver som følge af en uhensigtsmæssig opgørelse af nutidsværdien.

For at opgøre volatilitetsjusteringen tages der udgangspunkt i de forskellige landes valutaer. For hver valuta opgøres volatilitetsjusteringen som spændet mellem den rentesats, der kunne tjenes på aktiver indeholdt i en referenceportefølje for den pågældende valuta, og satserne for den risikofrie rentekurve, der ligger til grund for den pågældende valuta.

EIOPA fastlægger og offentliggør for hvert relevant nationalt forsikringsmarked, en volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve. Volatilitetsjusteringen vil blive fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende en volatilitetsjustering, skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende denne.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses stk. 5 til, at fastsætte nærmere regler om blandt andet opgørelsen af volatilitetsjusteringen og forudsætningerne for at opnå tilladelse anvendelse af volatilitetsjusteringen.

Med *stk. 4*, stilles der krav om, at forsikringsselskaberne offentliggør den beløbsmæssige effekt på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet samt det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet af ikke at anvende en matchtilpasning efter *stk. 2* eller en volatilitetsjustering efter *stk. 3*.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, så det fremgår, hvordan tallene ville se ud, hvis selskabet ikke anvendte en matchtilpasning eller volatilitetsjustering. Offentliggørelsen skal foretages via rapporten om solvens og finansiell situation, som forsikringsselskaberne skal offentliggøre i medfør af reglerne fastsat efter § 143, stk. 1, nr. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 37.

Med *stk. 5*, bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, samt forudsætningerne for at opnå godkendelse til at anvende en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering. Bemyndigelsen skal anvendes til at gennemføre de mere tekniske dele af artikel 77 b-d i omnibus II-direktivet.

Til § 126 f

Det fremgår af *stk. 1*, at Finanstilsynet har mulighed for at kræve, at gruppe 2-forsikringsselskaber anvender den samme risikofrie rentekurve til at værdiansætte sine forpligtelser, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal anvende efter § 126 e, stk. 1. Baggrunden herfor er, at det ikke kan udelukkes, at løbetiden på gruppe 2-forsikringsselskabernes forpligtelser nødvendiggør anvendelsen af en rentekurve ved værdiansættelsen af forpligtelserne, det kan eksempelvis være tilfældet, hvis selskabet udbyder arbejdsskadeforsikringer, hvor skaderne har en lang afviklingstid, fra de anmeldes, til de afsluttes.

På nuværende tidspunkt forventes det ikke at være relevant for de selskaber, der ved lovens ikrafttræden er gruppe 2-forsikringsselskaber, at anvende denne rentekurve, da det forventes, at disse selskabers forpligtelser har kort løbetid, og værdiansættelsen af forpligtelserne derfor ikke nødvendigvis gør diskontering ved værdiansættelse af forpligtelserne.

Til nr. 30 (§ 127 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 127 ophæves. Af bestemmelsen fremgår, at kapitalkravet i forsikringsselskaber er det største af solvenskravet og minimumskapitalkravet. Efter den med dette lovforslag foreslåede nyaffattelse af § 126 skal gruppe 2-forsikringsselskaberne fremover alene opfylde deres minimumsbasiskapital samt det individuelle solvensbehov. Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal efter de foreslåede §§ 126 c og 126 d opgøre et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav.

I solvens II-direktivet anvendes begrebet kapitalkrav ikke og konsekvensen ved manglende opfyldelse af henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet fremgår af de foreslåede §§ 248 a og 248 b.

Det er på den baggrund ikke relevant at bibeholde begrebet kapitalkrav i forhold til forsikringsselskaberne.

Til nr. 31 (§ 128, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Ved gennemførelsen af solvens II-direktivet gøres der op med opdelingen af basiskapital i kernekapital og supplerende kapital for gruppe 1-forsikringsselskaberne. I stedet foreslås at disse forsikringsselskaber skal opgøre et kapitalgrundlag, der består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag.

Gruppe 1-forsikringsselskaber skal således ikke længere opgøre deres basiskapital, mens gruppe 2-forsikringsselskaber omfattes af nye forenklede solvensregler og derfor fortsat skal opgøre deres basiskapital i overensstemmelse med de nugældende regler herfor. Forslaget indebærer dermed en konsekvensrettelse som følge af indførelsen af de nye regler om kapitalkrav for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Til nr. 32 (§ 128, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Ved gennemførelsen af solvens II-direktivet gøres der op med opdelingen af basiskapital i kernekapital og supplerende kapital for gruppe 1-forsikringsselskaberne. I stedet foreslås at disse forsikringsselskaber skal opgøre et kapitalgrundlag, der består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag.

Gruppe 1-forsikringsselskaber skal således ikke længere opgøre deres basiskapital, mens gruppe 2-forsikringsselskaber omfattes af nye forenklede solvensregler og derfor fortsat skal opgøre deres basiskapital i overensstemmelse med de nugældende regler herfor. Forslaget indebærer dermed en konsekvensrettelse som følge af indførelsen af de nye regler om kapitalkrav for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Til nr. 33 (§ 142, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

I § 142, stk. 2, der omhandler de risikovægtede poster i forsikringsselskaber, foreslås det at lade begrebet tværgående pensionskasser udgå. Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter tværgående pensionskasser, og det er dermed ikke nødvendigt at angive disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 34 (§ 143, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 143, stk. 1, nr. 2, foreslås ændret som følge af, at § 126 nyaffattes. § 143, stk. 1, nr. 2, giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for opgørelser efter en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Bemyndigelsen vedrørende § 126 anvendes i bekendtgørelse om solvens og driftsplaner, der forventes fortsat at være gældende med de tilpasninger der følger som konsekvens af dette lovforslag. Den foreslåede ændring vil ikke medføre nogen ændringer i forhold til gruppe 2-forsikringsselskabernes opgørelse af basiskapitalen og det individuelle solvensbehov.

Til nr. 35 (§ 143, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Ved den foreslåede ophævelse af § 143, stk. 1, nr. 6, foretages en konsekvensrettelse, som følge af at § 126 nyaffattes med dette lovforslag, og reglerne om nedsættelse af minimumskapitalkravet herved udgår.

Til nr. 36 (§ 143, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen er en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 37, hvor der indsættes et nyt nummer i § 143, stk. 1.

Til nr. 37 (§ 143, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indsættes et nyt nummer i § 143, stk. 1.

Med nr. 8 bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for den information om solvens og finansiel situation, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal indsende til Finanstilsynet og til den information, selskaberne skal offentliggøre. Dette skal bidrage til gennemførelsen af artikel 35 og 51-55 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Gruppe 1-forsikringsselskaberne skal med lovforslagets gennemførelse af solvens II-direktivet leve op til en række nye krav i forhold til indberetning og offentliggørelse. På nuværende tidspunkt er der i EIOPA et arbejde i gang for at harmonisere de indberetningsskemaer, som selskaberne skal anvende. De nuværende indberetningsskemaer om selskabernes solvens vil blive erstattet af indberetningsskemaerne under solvens II, og gruppe 1-forsikringsselskaberne skal således kun udfylde disse skemaer fremadrettet. Gruppe 2-forsikringsselskaberne vil fortsat skulle indberette i overensstemmelse med de nuværende skemaer.

Der henvises til punkt 3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af indberetnings- og oplysningsforpligtelserne.

Bemyndigelsen i den nye nr. 8 forventes at blive anvendt til at udstede en ny bekendtgørelse om indberetning og offentliggørelse af oplysninger om gruppe 1-forsikringsselskabers solvens og finansielle situation.

I bekendtgørelsen vil blandt andet indgå direktivets krav til forsikringsselskaber om, at de er forpligtede til at indsende oplysninger til Finanstilsynet om selskabernes solvens og finansielle situation. Indberetning om solvens og finansielle situation omfatter de oplysninger, der er nødvendige for, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med selskabernes organisationsstruktur, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning.

Endvidere forventes det at fremgå af bekendtgørelsen, at forsikringsselskaberne er forpligtede til årligt at offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Kravene til rapportens overordnede indhold vil blive nærmere uddybet i bekendtgørelsen. Bekendtgørelsen vil desuden angive, hvornår forsikringsselskaberne kan undlade at offentliggøre oplysninger, og hvornår forsikringsselskaberne kan genbruge eller henvise til allerede offentliggjort information i den årlige solvensrapport. Desuden forventes det, at det i bekendtgørelsen specificeres, i hvilke tilfælde forsikringsselskaberne skal foretage opdatering af offentliggjort information i tidsrummet mellem de årlige solvensrapporter, og der fastsættes et princip om, at selskaberne frivilligt kan offentliggøre yderligere information.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer hvilke oplysninger, der skal indsendes til tilsynsmyndighederne og fristerne herfor, samt gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA, jf. artikel 35, stk. 9 og 10, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. De af Kommissionen vedtagne delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder præciserer reglerne i solvens II-direktivet. Reguleringen forventes at blive gennemført som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret.

Til nr. 38 (overskriften efter § 157)

Overskriften foreslås ændret, da forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det er dermed ikke nødvendigt at anføre disse eksplicit i overskriften.

Til nr. 39 (§ 158-166 i lov om finansielle virksomheder)

Det foreslås, at § 158 nyaffattes, og at §§ 159-166 ophæves. De bestemmelser, som foreslås ophævet regulerer forsikringsselskabernes investeringer. Med gennemførelsen af solvens II-direktivet foreslås det, at denne regulering erstattes af en bestemmelse, der indeholder krav om, at forsikringsselskaber skal investere deres aktiver således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Den foreslåede nyaffattelse af § 158 gennemfører artikel 132 i solvens II-direktivet, som indføres et overordnet princip for forsikringsselskabernes investeringer. Princippet kaldes "prudent person-princippet". Der henvises til punkt 3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af de gældende investeringsregler og den fremtidige regulering.

Prudent person-princippet indebærer ifølge solvens II-direktivet blandt andet, at forsikringsselskaber skal investere i aktiver, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om.

Prudent person-princippet indebærer endvidere, at forsikringsselskabet har fokus på den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet, ved investering af sine aktiver, og navnlig de aktiver, der anvendes til at dække minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet. Derudover skal disse aktiver være lokaliseret, således at de er tilgængelige.

De aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal investeres på en måde, der passer til arten og varigheden af forsikringsforpligtelserne, således at investeringen tjener alle forsikringstageres og begunstigedes interesser bedst muligt.

På nuværende tidspunkt arbejdes der i EIOPA for, at der på niveau 3 kommer nærmere vejledning om prudent person-princippet for at sikre en ensartet anvendelse og fortolkning af princippet.

Det med solvens II-direktivet introducerede prudent person-princip indebærer ikke, at der stilles krav om, at selskaberne investerer i bestemte kategorier af aktiver. Et sådant krav ville muligvis være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i EUF-traktatens artikel 63.

I forhold til forsikringsprodukter, hvor et gruppe 1-forsikringsselskab garanterer forsikringstageren en vis forrentning, og selskabet dermed bærer investeringsrisikoen, bliver gruppe 1-forsikringsselskabets forvaltning af aktiverne afspejlet i solvenskapitalkravet. Det medfører, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der påtager sig en høj risiko, vil have et tilsvarende højt solvenskapitalkrav.

I forhold til forsikringsprodukter, hvor forsikringsselskabet ikke har garanteret forsikringstageren en vis forrentning, og forsikringstageren dermed selv bærer investeringsrisikoen, vil forsikringsselskabet ikke blive kapitalbelastet og dermed afspejles investeringsrisikoen ikke i solvenskapitalkravet. Forsikringsselskabernes overholdelse af prudent person-princippet vil i disse tilfælde udelukkende være baseret på en vurdering af, om selskabet via sin investeringsstrategi tager højde for den risiko-profil, som forsikringstageren er underlagt..

For gruppe 2-forsikringsselskaber vil investeringsrisikoen blive afspejlet i opgørelsen af selskabets individuelle solvensbehov, idet selskabets risici skal indregnes i opgørelsen heraf.

Solvens II-direktivet indeholder ikke en nærmere beskrivelse af, hvordan forsikringselskaberne varetager forsikringstagernes og de begunstigedes interesser bedst muligt. Med henblik på at sikre, at vurderingen heraf foretages ud fra klare ensartede kriterier bemyndiges Finanstilsynet med *stk. 2*, til at fastsætte regler om, hvorledes forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt.

Til nr. 40 (§ 167 i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af § 167 og § 169 i den gældende lov om finansiel virksomhed og omhandler registreringssystemet for forsikringselskaber.

Efter *stk. 1* skal forsikringselskaber føre et register over aktiver og kontrakter, der udelukkende tjener til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de begunstigede. Bestemmelsen indebærer en separatiststilling for forsikringstagerne, hvilket betyder, at forsikringstagerne kan blive fyldestgjort af de pågældende aktiver forud for de øvrige kreditorer. Efter almindelige formueretlige regler vil en sådan separatiststilling kræve iagttagelse af særlige sikringsakter, men under hensyn til, at forsikringselskaber er undergivet tilsyn af Finanstilsynet og løbende er forpligtet til at indberette disse aktiver, er det fundet forsvarligt at indrømme forsikringstagerne en separatiststilling alene på grundlag af selskabernes interne registreringer. Årsagen til denne afvigelse fra dansk rets almindelige regler om sikringsakter er først og fremmest det vægtige hensyn til forsikringstagernes sikkerhed og til en smidig administration.

Bestemmelsen indeholder i nr. 1 og 2 en beskrivelse af, hvilke aktiver og kontrakter, der skal registreres.

Det fremgår af *nr. 1*, at der skal føres et register over aktiver, hvis samlede værdi til enhver tid mindst svarer til værdien af selskabets samlede forsikringsmæssige hensættelser. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser udgør den uforfaldne gæld, som udspringer af indgåede forsikringsaftaler. For at sikre forsikringstagerne stilles der derfor krav om, at forsikringselskabet opretter et register af samme værdi som de forsikringsmæssige hensættelser.

Når forsikringselskabet udvælger de aktiver, der skal dække de forsikringsmæssige hensættelser, er det nødvendigt, at udvælgelsen sker således, at der opstår en vis overdækning på aktiverne i forhold til hensættelsernes størrelse. Overdækningens størrelse afgøres ved et begrundet skøn foretaget af forsikringselskabets ledelse. Forsikringselskabet kan ikke uden nærmere overvejelser blot beslutte at registrere samtlige aktiver, da alle selskabets midler i så fald reserveres til én gruppe af kreditorer - forsikringstagerne. En sådan reservation muliggør en tilsidesættelse af registeret ved en efterfølgende domstolsprøvelse, hvorved forsikringstagerne mister deres separatiststilling og indgår på lige fod med de øvrige kreditorer.

Det fremgår af *nr. 2*, at værdien af finansielle kontrakter, der reducerer risikoen for, at aktiverne ikke kan dække de forsikringsmæssige forpligtelser, skal registreres. Disse finansielle kontrakter kan for eksempel være aftaler om køb af danske statsobligationer på et givent fremtidigt tidspunkt

(en terminsaftale), aftaler om køb af en aktie eller et aktieindeks på termin eller aftaler, der følger renteutviklingen.

Efter *stk. 2* skal forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, endvidere registrere aktiver, der modsvarer indgåede præmier, hvor forsikringsperioden først påbegyndes efter regnskabsårets afslutning.

Efter *stk. 3* finder kravet om registrering ikke anvendelse for lån mod sikkerhed i egne livsforsikringspolicer inden for disses genkøbsværdi. I det omfang selskabet har udvalgt policelån til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, vil de registrerede aktiver ikke nødvendigvis modsvare hensættelsernes værdi. Baggrunden herfor er, at der i denne situation ikke er noget behov for den sikkerhed, som en registrering i registeret tilsiger, da et policelån i princippet medfører, at selskabet gennem modregningsadgang opnår sikkerhed i egne forpligtelser.

Efter *stk. 4* skal der registreres de tinglyste adkomstdokumenter, såfremt der indgår fast ejendom blandt aktiverne. Hovedstolen på ejerpantebrevet skal beløbsmæssigt være af en størrelse, der svarer til den værdi, hvormed ejendommen indgår blandt de registrerede aktiver. Reglerne er indført som følge af muligheden for at foretage rådighedsindskrækningen som forudsat i *stk. 6*.

Efter *stk. 5* skal forsikringsselskabet indberette hvilke aktiver, der indgår i registeret, til Finanstilsynet. De nærmere regler omkring indberetningen forventes fastsat i bekendtgørelsesform, jf. *stk. 7*.

Efter *stk. 6* kan Finanstilsynet kræve aktiverne i registeret deponeret, hvis tilsynet efter § 251 i lov om finansiel virksomhed beslutter at begrænse eller forbyde selskabets rådighed over dets aktiver som led i foranstaltningerne efter §§ 248-248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 49 og 50, samt efter § 249, *stk. 1*, og § 250, *stk. 1*. Ved at kræve aktiverne i registeret deponeret, gives selskabet i første omgang lejlighed til selv at rette op på det forhold, der har medført at Finanstilsynet har begrænset eller forbudt selskabets rådighed over dets aktiver. Selskabet vil i denne situation være under skærpet tilsyn af Finanstilsynet. Såfremt det ikke lykkes selskabet selv at rette op på forholdet, kan Finanstilsynet tage selskabets bestand under administration i henhold til kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed.

Beslutningen om at kræve aktiverne i registeret deponeret betyder, at Finanstilsynet skal registreres som adkomsthaver. Med hensyn til de øvrige midler, der tjener til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal disse gives Finanstilsynet i håndpant. De øvrige kreditorer samt aftaleerhververe gøres hermed særskilt opmærksom på, hvilke aktiver, der tjener til sikring af forsikringstagerne, da de traditionelle sikringsakter er blevet iagttaget.

Efter *stk. 7* skal enhver ændring i et forsikringsselskabs register godkendes af Finanstilsynet og noteres i registeret, så længe aktiverne i registeret er deponeret. Hvis Finanstilsynet tilbagegiver aktiverne til forsikringsselskabet, skal sikringsakterne ophæves.

Stk. 8 bemyndiger Finanstilsynet til at udstede nærmere regler om indhold, opgørelse, indberetning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne indført i registre. Bemyndigelsen forventes benyttet til at tilpasse den eksisterende bekendtgørelse om registrering af aktiver i forsikringselskaber m.v. På grund af den med dette lovforslag foreslåede ophævelse af §§ 158-166, er der behov for at ændre visse regler i bekendtgørelsen. Der kan tillige blive behov for at udvide indholdet af bekendtgørelsen, hvorfor bemyndigelsesbestemmelsen med forslaget udvides til tillige at omfatte regler om registerets indhold og opgørelse af aktiverne i registeret.

Til nr. 41 (§§ 168-169 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 168 ophæves som følge af, at §§ 158-166 ophæves med dette lovforslag. Bestemmelsen rummer en dispensationsmulighed i forhold til en række bestemmelser, der med lovforslaget ophæves, hvorfor der ikke længere er behov for dispensationsmuligheden i loven.

Det foreslås desuden, at § 169 ophæves. Bestemmelsen vedrører Finanstilsynets bemyndigelse til at udstede regler om en række områder i forhold til forsikringselskabernes investeringsregler. Der er ikke efter gennemførelsen af solvens II-direktivet behov for at fastsætte nærmere regler om afgrænsningen af værdipapirer, der omfattes af flere af de i § 162, stk. 1, nævnte aktivgrupper, da § 162 foreslås ophævet. Der er heller ikke behov for, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for aktivers lokalisering og kongruente valutaer og om dækning af forsikringsmæssige hensættelser i forsikringsklasse III, da dette fremover er en del af prudent person-princippet, som beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 39. Finanstilsynets bemyndigelse til at udstede regler om registre efter § 167 fremgår efter lovforslaget af § 167, stk. 7.

Til nr. 42 (§ 170 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 170 a, at i koncerner, hvor modervirksomheden er en forsikringsholdingvirksomhed eller et forsikringselskab finder den gældende § 126 anvendelse på såvel forsikringsholdingvirksomheden som koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af § 126. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

Bestemmelsen foreslås ophævet, da reguleringen af koncerners kapitalisering ændres med dette lovforslag. Reguleringen af koncerner fastsættes herefter i §§ 175 b og 175 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 44.

Til nr. 43 (§ 175 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at lovforslaget indfører nye kapitalbegreber og af at forsikringsholdingvirksomhederne fremadrettet skal opgøre deres kapitalgrundlag i stedet for deres basiskapital. Derfor foreslås det, at basiskapital udgår af bestemmelsen.

Til nr. 44 (§§ 175 b og 175 c i lov om finansiel virksomhed)

Til § 175 b

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der omhandler solvenskapitalkravet for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen er et gruppe 1-forsikrings-selskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark. Bestemmelsen gennemfører, sammen med reglerne der udstedes i medfør af stk. 9, artiklerne 212-215, 218-220, 230-233, artikel 235 og artikel 256 i solvens II-direktivet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat og omnibus II-direktivet.

Reguleringen af koncerner, hvori der indgår forsikrings-selskaber, bliver med solvens II-direktivets gennemførelse harmoniseret i Den Europæiske Union.

Oprindeligt var blandede finansielle holdingvirksomheder ikke omfattet af solvens II-direktivet. Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat blev der i en række af koncernbestemmelserne i blandt andet solvens II-direktivet tilføjet blandede finansielle holdingvirksomheder.

Ændringen betød, at visse bestemmelser fra direktiverne 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF finder anvendelse for de blandede finansielle holdingvirksomheder. Eksempelvis opstilles der krav til egnethed og hæderlighed i forbindelse med ledelsen af holdingselskaber.

Hovedformålet med at føre et koncerntilsyn er, at sikre at kapitalen er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er tilgængelig til at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede, såfremt dette bliver nødvendigt. Alle selskaber i en koncern skal selv være i besiddelse af kapital til at dække deres solvenskapitalkrav.

Finanstilsynet skal føre koncerntilsyn i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen er et gruppe 1-forsikrings-selskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet finansiel holdingvirksomhed beliggende i Danmark. I de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen har sit hovedsæde i et andet medlemsland, vil tilsynet med solvenskapitalkravet for koncernen blive foretaget af dette lands tilsynsmyndighed, jf. dog § 175 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, og bemærkningerne hertil.

Solvens II-direktivet indeholder på koncernområdet en række bestemmelser om samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne samt EIOPAs rolle i koncerntilsynet. Det fremgår blandt andet af solvens II-direktivet, at der udpeges en koncerntilsynsførende, hvis rettigheder og pligter omfatter hensigtsmæssige koordinerings- og beslutningsbeføjelser. Når den koncerntilsynsførende udpeges skal der tages hensyn til koncernens struktur og den relative betydning af forsikrings-selskabets aktiviteter på de forskellige markeder.

Det fremgår endvidere af solvens II-direktivet, at tilsynsmyndighederne fra alle medlemslande, hvori et selskab i koncernen er etableret, bør deltage i tilsynet på koncernniveau via et tilsynskolle-

gium. Alle tilsynsmyndighederne skal have adgang til den dokumentation, der stilles til rådighed for de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet. Tilsynsmyndighederne skal tillige inddrages i beslutningstagningen. Tilsynskollegiets aktiviteter skal svare til karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er knyttet til koncernen. Oprettelsen af et tilsynskollegium skal sikre, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og høringsprocessen mellem tilsynsmyndighederne i praksis finder sted i overensstemmelse med solvens II-direktivet.

Der bliver ikke med lovforslaget fastsat særlige regler for dette internationale samarbejde, da solvens II-direktivet ikke fastsætter nærmere regler for borgernes retsstilling, men for tilsynets samarbejde med andre europæiske myndigheder. Desuden indeholder lov om finansiel virksomhed § 344, stk. 7, allerede en bemyndigelse, hvorefter erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de særlige procedurer, der er pålagt Finanstillsynet gennem de EU-retlige regler. Bemyndigelsen er ikke på nuværende tidspunkt blevet udnyttet.

Tilsynskollegierne er underlagt en række bestemmelser i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og Kommissionen vedtager gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA herom. Det forventes, at de gennemførelsesmæssige tekniske standarder vil blive udstedt som forordninger, som er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret. Reguleringen skal sikre et effektivt samarbejde på tværs af medlemslande.

Det fremgår af *stk. 1*, at den øverste modervirksomhed i en koncern skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen, når den øverste modervirksomhed i koncernen er beliggende i Danmark, og er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab. En finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab vil i europæiske sammenhænge gå under betegnelsen et blandet finansielt holdingselskab, hvorved ændringerne til solvens II-direktivet, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, gennemføres.

Selve beregningen af solvenskapitalkravet for koncernen vil dels blive specificeret på bekendtgørelsesniveau, jf. *stk. 9* og dels fremgå af reguleringen på niveau 2, der forventes at indeholde detaljerede regler om den regnskabsmæssige konsolidering og indregningen af datterselskaber. Niveau 2-reguleringen forventes vedtaget som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Endvidere vedtager Kommissionen delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter forventes vedtaget som forordninger, der gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Det fremgår af *stk. 2*, at kapitalgrundlaget skal opgøres i overensstemmelse med § 126 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, regler udstedt i medfør af *stk. 9* og regler fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 92, *stk. 1, 1 a og 3*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF. For nærmere information om opgørelsen af kapitalgrundlaget se bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 29, og til denne bestemmelses *stk. 9*.

Det fremgår af *stk. 3*, at solvenskapitalkravet for koncernen som udgangspunkt opgøres på baggrund af de konsoliderede regnskaber. Regnskabskonsolideringen foretages i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Ved konsolideringen sammenlægges ensartede indtægter og omkostninger samt aktiver og passiver i regnskaberne.

Solvenskapitalkravet for koncernen skal opgøres enten i overensstemmelse med standardformlen for gruppe 1-forsikringsselskaber efter § 126 c, *stk. 2, 3 og 6*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model for koncernen.

Det forventes, at der vil blive udstedt en bekendtgørelse om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner. Der henvises til bemærkningerne til *stk. 9* for nærmere information om det forventede indhold af denne bekendtgørelse.

Det fremgår af *stk. 4*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen ikke skal opgøres efter metoden i *stk. 3*, eller at opgørelsen efter *stk. 3* skal kombineres med en anden opgørelsesmetode. Finanstilsynet vil i sin vurdering lægge vægt på, om det vil være u hensigtsmæssigt for koncernen at opgøre solvenskapitalkravet for koncernen på baggrund af de konsoliderede regnskaber. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis koncernen indeholder andre finansielle virksomheder end forsikringsselskaber.

Afgørelsen af om, at selskaberne skal anvende en anden metode, skal ske efter konsultation af de berørte tilsynsmyndigheder i andre medlemslande.

Det fremgår af *stk. 5*, at hvis den øverste modervirksomhed ikke opfylder solvenskapitalkravet for koncernen finder § 248 a anvendelse. Dermed skal den øverste modervirksomhed udarbejde en plan for genoprettelse og sikre, at solvenskapitalkravet inden for en nærmere angiven tidsperiode igen opfyldes.

Der henvises til den foreslåede § 248 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 50, og de tilhørende bemærkninger for nærmere information om foranstaltningerne ved en manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet.

Det fremgår af *stk. 6*, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for koncernen i overensstemmelse med § 350 b og regler fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 37, stk. 6-8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

På koncernniveau vil det særligt være i situationer, hvor en specifik risiko ikke på tilstrækkelig vis er afspejlet i standardformlen eller den interne model, fordi den er vanskelig at værdiansætte. Desuden kan det være nødvendigt at fastsætte et kapitaltillæg for koncernen, hvis selskaber i koncernen har fået fastsat et kapitaltillæg. Endvidere kan der i tilfælde, hvor der ikke er taget tilstrækkelig højde for koncernens risikoprofil lægges et kapitaltillæg til det konsoliderede solvenskapitalkrav.

Der henvises til § 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 60, og de tilhørende bemærkninger for nærmere information om kapitaltillægget.

Det fremgår af *stk. 7*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om ikke at medtage et selskab i koncernen ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen. Bestemmelsen forventes blandt andet at blive anvendt, hvis et selskab ikke påvirker eller har betydning for tilsynet med koncernen. Forud for en sådan afgørelse skal de berørte tilsynsmyndigheder konsulteres.

Det fremgår af *stk. 8*, at solvenskapitalkravet for koncernen efter *stk. 1* skal opgørelsen én gang årligt og indberettes til Finanstilsynet. Kravet sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt og risikobaseret tilsyn baseret på de indberettede oplysninger. Opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen skal løbende overvåges og indsendes til Finanstilsynet, hvis selskabet finder, at der er sket ændringer af betydning for opgørelsen. For at vurdere om der er sket ændringer af betydning, skal den øverste modervirksomhed løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Den øverste modervirksomhed skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i datterselskaberne har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert år med den 31. december som opgørelsesdag, og resultatet skal indberettes senest 4 uger efter denne dato.

Stk. 9 bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for den øverste modervirksomhed, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncernen efter *stk. 3* og *4* samt om den information om koncernens solvens og finansielle situation, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal indsende til Finanstilsynet og den information som den øverste modervirksomhed skal offentliggøre. Bemyndigelsen forventes, at blive udnyttet ved udstedelsen af en række bekendtgørelser.

Reglerne om kapitalgrundlag på koncernniveau forventes fastsat i samme bekendtgørelse, som Finanstilsynet bliver bemyndiget til at udstede i medfør af § 126 b, *stk. 5*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29. Det forventes blandt andet at fremgå af bekendtgørelsen, hvordan kapitalgrundlaget opgøres på koncernniveau, således at der tages højde for, at en eventuel indbyrdes finansiering

mellem selskaber i koncernen ikke kan indgå i kapitalgrundlaget, da der herved vil ske en dobbelt-anvendelse. En dobbeltanvendelse af kapitalgrundlaget vil føre til en underkapitalisering i visse dele af koncernen, hvilket kan udsætte forsikringstagerne for en øget risiko.

Reglerne om opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner efter stk. 3 og 4 forventes fastsat i de bekendtgørelser, som Finanstilsynet bliver bemyndiget til at udstede i medfør af § 126 c, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29.

Det forventes, at metoden for opgørelse af solvenskapitalkravet for koncerner på baggrund af de konsoliderede regnskaber vil blive uddybet. I solvens II-direktivet benævnes denne opgørelsesmetode som "metode 1 (standardmetode)". Derudover forventes det, at der vil blive fastsat overordnede principper for opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner ved anvendelse af en anden metode efter stk. 4. Denne opgørelsesmetode benævnes i solvens II-direktivet som "metode 2 (alternativ metode)". Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer de tekniske principper ved opgørelsen af solvenskapitalkravet for koncerner ved anvendelse af henholdsvis metode 1 og metode 2. De delegerede retsakter forventes udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Derudover forventes bekendtgørelsen at indeholde bestemmelser om, hvorledes ikke-helejede selskaber i en koncern skal medregnes i solvenskapitalkravet for koncernen ved anvendelse af metode 1 og 2, som beskrevet i stk. 3 og 4.

Det forventes, at bestemmelserne om godkendelse af interne modeller for koncerner vil blive fastsat i den bekendtgørelse, som Finanstilsynet bliver bemyndiget til at udstede i medfør af § 126 c om godkendelse af interne modeller

Endelig forventes det, at reglerne om den information om koncernens solvens og finansielle situation, som skal offentliggøres, bliver fastsat i den bekendtgørelse, som Finanstilsynet bliver bemyndiget til at udstede i medfør af § 143, stk. 1, nr. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 37.

De regler, der gælder for offentliggørelse på koncernniveau er de samme, som dem der gælder på selskabsniveau. Bekendtgørelsen forventes at indeholde en bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan godkende, at koncernen udarbejder en samlet rapport om solvens og finansiell situation, således at ikke alle selskaber i en koncern skal fremlægge en rapport hver.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger, der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne, for så vidt angår rapporten om solvens og finansiell situation på koncernniveau. Kommissionen vedtager desuden gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende procedurerne og modellerne samt midlerne i forbindelse med offentliggørelsen af rapporten om solvens, gruppens solvens og finansiell situation. Det forventes, at de delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske

standarder vil blive udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Til § 175 c

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at § 175 b eller dele heraf finder anvendelse på den danske delkoncern.

Bestemmelsen gennemfører artiklerne 216 og 217 i solvens II-direktivet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat og omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen finder anvendelse, når den øverste modervirksomhed i koncernen ikke har sit hovedsæde i Danmark, men i et andet land. Derved sikres det, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med en dansk delkoncern.

Pligten til at påse overholdelsen af bestemmelsen påhviler den øverste forsikringsvirksomhed, forsikringsholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed i den danske delkoncern.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder afgørelsen kan træffes. Det forventes, at de delegerede retsakter vil blive udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Til nr. 45 (§ 179, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I § 179, stk. 1, nr. 1, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en modervirksomhed, der ejer kapitalandele i finansielle virksomheder, at udskille de finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, såfremt koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskravet i en række nærmere angivne bestemmelser, foreslås det at slette henvisningen til § 170 a, der blandt andet omhandler solvenskrav til koncerner, hvor modervirksomheden er et forsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab. Dette er en konsekvens af, at § 170 a ophæves, jf. dette lovforslags § 1, nr. 42. I stedet foreslås, at der indsættes en henvisning til solvenskapitalkravet for koncerner i § 175, stk. 1, 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at Finanstilsynet har mulighed for, at påbyde en modervirksomhed at udskille de finansielle virksomheder og finansieringsinstitutter i en delkoncern under en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, såfremt koncernen er struktureret på en sådan måde, at modervirksomheden ikke skal opfylde solvenskapitalkravet for koncernen.

Til nr. 46 (§ 180, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I § 180, stk. 1, nr. 1, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde kapitalandele i en finansiel virksomhed, såfremt modervirksomheden eller koncernen ikke opfylder solvenskravet i en række nærmere angivne bestemmelser, foreslås det at slette henvisningen til § 170 a, der blandt andet omhandler solvenskrav til koncerner, hvor modervirksomheden er et forsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab. Dette er en konsekvens af, at § 170 a ophæves, jf. dette lovforslags § 1, nr. 42. I stedet foreslås det, at der indsættes en henvisning til solvenskapitalkravet for koncerner i § 175, stk. 1, 3 og 4.

Bestemmelsen sikrer således, at Finanstilsynet har mulighed for at påbyde at en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at afhænde kapitalandele i en finansiel virksomhed, hvor solvenskapitalkravet for koncernen ikke er opfyldt.

Til nr. 47 (§ 224, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede nyaffattelse af § 224, stk. 6, er en konsekvensrettelse som følge af, at der efter lovforslagets ikrafttræden skelnes mellem gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 2-forsikringsselskabs tilladelse, såfremt selskabet ikke har gennemført de foranstaltninger til opfyldelse af minimumsbasiskapitalen, som er angivet i selskabets plan for genoprettelse inden for de frister, som Finanstilsynet har fastsat i medfør af § 248.

Minimumsbasiskapitalen er udtryk for, hvad basiskapitalen som minimum skal udgøre, for at forsikringstagernes interesser ikke udsættes for unødigt risiko. Kravet til minimumsbasiskapitalens størrelse betragtes som et »hårdt« kapitalkrav, og manglende opfyldelse heraf indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage selskabets tilladelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 49, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om planer for genoprettelse for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Til nr. 48 (§ 224, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede nyaffattelse af § 224, stk. 7, er en konsekvensrettelse som følge af, at der efter lovforslagets ikrafttræden skelnes mellem gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber. Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 144 i solvens II-direktivet.

Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, når selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, og selskabet ikke har gennemført de foranstaltninger, som er angivet i planen for genoprettelse inden for de frister, som fremgår af § 248 a.

Derudover indebærer bestemmelsen, at Finanstilsynet skal inddrage et gruppe 1-forsikringsselskabs tilladelse, såfremt selskabet ikke opfylder minimumskapitalkravet, og selskabet ikke har gennemført de foranstaltninger, som er angivet i finansieringsplanen inden for de frister, som fremgår af § 248 b.

Til forskel fra solvenskapitalkravet betragtes minimumskapitalkravet som et »hårdt« kapitalkrav, og manglende opfyldelse heraf indebærer, at Finanstilsynet skal inddrage selskabets tilladelse, jf. dette lovforslags § 1, nr. 47 og de tilhørende specielle bemærkninger, mens Finanstilsynet ved selskabets manglende opfyldelse af § 248 a ikke er pålagt at inddrage tilladelsen, men får mulighed herfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 50, samt de tilhørende bemærkninger for nærmere information om planer for genoprettelse for gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber og finansieringsplaner for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Til nr. 49 (§ 248 i lov om finansiel virksomhed)

Nyaffattelsen af § 248 indebærer, at bestemmelsen alene finder anvendelse for gruppe 2-forsikringsselskaber. Gruppe 2-forsikringsselskaberne er omfattet af forenkede solvensregler og skal derfor fremadrettet kun opfylde reglerne om minimumsbasiskapital og opgørelse af individuelt solvensbehov, jf. § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 28.

Efter *stk. 1* skal et gruppe 2-forsikringsselskab inden for en af Finanstilsynet fastsat frist udarbejde en plan for genoprettelse, såfremt selskabet ikke opfylder minimumsbasiskapitalkravet i § 126, *stk. 2* og *3*. Planen for genoprettelse forelægges Finanstilsynet, så tilsynet kan vurdere, om planen indeholder de nødvendige foranstaltninger til genopretning af selskabets økonomiske stilling.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor selskabet er i en så økonomisk truet situation, at basiskapitalen er påvirket. Den plan for genoprettelse, som selskabet skal udarbejde, er i princippet en driftsplan, der skal føre til, at basiskapitalen bliver genoprettet inden for en rimelig tid. Bestemmelsen fastlægger ikke en frist for, hvornår basiskapitalen skal være genoprettet, idet fristen herfor vil afhænge af, hvor alvorlig selskabets situation er. Et selskab, som er i meget alvorlige problemer, vil derfor af hensyn til forsikringstagerne skulle genoprette sin økonomiske stilling relativt hurtigt.

Ved vurdering af planen vil Finanstilsynet først og fremmest lægge vægt på, om planen indebærer, at basiskapitalen genoprettes tilstrækkeligt hurtigt, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabets økonomiske stilling også i fremtiden vil være istand til at sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Såfremt et gruppe 2-forsikringsselskab ikke opfylder det individuelle solvensbehov, vil Finanstilsynet kunne anvende sine beføjelser i medfør af §§ 249 og 250 og påbyde selskabet at foretage de nødvendige foranstaltninger for at rette op på situationen. Såfremt selskabet ikke er i stand til at opfylde minimumsbasiskapitalen, kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at selskabet skal træde i likvidation. Finanstilsynet har ligeledes mulighed for indgriben efter § 350.

Stk. 2 giver Finanstilsynet hjemmel til ved bekendtgørelse at fastsætte, hvilke oplysninger planen for genoprettelse skal indeholde, samt hvor lang en periode oplysningerne skal gives for.

Til nr. 50 (§§ 248 a og 248 b i lov om finansiel virksomhed)

Til § 248 a

Det foreslås, at bestemmelsen nyaffattes. Bestemmelsen gennemfører sammen med reglerne, der udstedes i medfør af stk. 5, artikel 138 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab senest to måneder efter, at det har konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet, skal forelægge en plan for genoprettelse til godkendelse hos Finanstilsynet.

Ved vurdering af planen vil Finanstilsynet lægge vægt på, om den indebærer, at det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet genoprettes inden for fristen i stk. 2, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabet også i fremtiden er istand til at sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Kommission vedtager reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende det nærmere indhold af planen for genoprettelse, jf. artikel 143, stk. 2, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Det forventes, at reguleringsmæssige tekniske standarder vil blive udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

I medfør af *stk. 2* skal selskabet senest 6 måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet igen opfylde kravet. Dette kan for eksempel gøres ved at afsætte det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller ved at reducere risikoprofilen. Finanstilsynet kan om nødvendigt forlænge denne frist med tre måneder. For at Finanstilsynet kan forlænge fristen, skal selskabet sandsynliggøre, at det er i stand til at leve op til solvenskapitalkravet, såfremt fristen forlænges. Forlængelse efter stk. 2 kan kun ske én enkelt gang.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer, hvilke faktorer og kriterier de tilsynsførende myndigheder skal tage i betragtning ved en eventuel forlængelse af fristen, jf. artikel 143, stk. 1, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Det forventes, at de delegerede retsakter vil blive udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Efter *stk. 3* kan Finanstilsynet i særlige tilfælde forlænge fristen i stk. 2. Ved særlige tilfælde forstås, de tilfælde, hvor EIOPA har meddelt, at der er tale om en usædvanlig ugunstig situation, der berører forsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller branchen. Efter høring af Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), kan Finanstilsynet forlænge fristen med op til syv år. Fristen kan forlænges af flere omgange, men den samlede fristforlængelse kan ikke overstige en periode på 7 år. Den konkrete fastsættelse af fristen skal tage hensyn til alle relevante faktorer, herunder den gennemsnitlige varighed af de forsikringsmæssige hensættelser.

EIOPA fastlægger, om der foreligger en usædvanlig ugunstig situation. EIOPA vil vurdere, om den finansielle situation i et forsikringsselskab, der udgør en betydelig del af markedet, i skadelig grad er berørt af

- 1) et fald på de finansielle markeder, der er uforudset, brat og voldsomt,
- 2) en situation med vedvarende lav rente, eller
- 3) at der sker en katastrofe, der har store konsekvenser.

Når det berørte forsikringsselskab er dansk vil EIOPA, i samarbejde med Finanstilsynet, regelmæssigt vurdere om ovenstående betingelser fortsat er opfyldt. EIOPA vil, ligeledes i samarbejde med Finanstilsynet, erklære, når en usædvanlig ugunstig situation er ophørt med at eksistere.

Efter *stk. 4* skal forsikringsselskaber, der har fået forlænget fristen efter *stk. 3*, hver tredje måned forelægge en redegørelse for Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af at genskabe det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller at reducere risikoprofilen for derved at opfylde solvenskapitalkravet. Finanstilsynet kan tilbagekalde forlængelsen af fristen, hvis selskabets redegørelse viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af at genskabe det nødvendige kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller at reducere risikoprofilen mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af redegørelsen. Da selskabet ved tilbagekaldelsen af fristforlængelsen ikke kan opfylde solvenskapitalkravet i medfør af § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, og ikke indenfor den fastsatte frist i medfør af denne bestemmelse har været i stand til at opfylde kravet, vil Finanstilsynet kunne inddrage selskabets tilladelse efter § 224, *stk. 7*, jf. dette lovforslags § 1, nr. 48.

Hvorvidt der er sket betydelige fremskridt, vil afhænge af en konkret vurdering af det enkelte selskab.

Efter *stk. 5* kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om de oplysninger, planen for genoprettelse skal indeholde, og den periode planen skal vedrøre. Det forventes, at bekendtgørelse om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber vil blive revideret i forhold til de nye krav, der stilles til gruppe 1-forsikringsselskaber. Da solvensreglerne bliver ændret, jf. de med dette lovforslag foreslåede §§ 126 b-d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, skal planen fremover indeholde et skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

Til § 248 b

Den foreslåede § 248 b er ny og gennemfører, sammen med reglerne, der udstedes i medfør af *stk. 3*, artikel 139 i solvens II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab senest én måned efter, at det har konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet, skal forelægge en finansieringsplan til godkendelse

hos Finanstilsynet. Finansieringsplanen, som selskabet skal udarbejde, skal føre til, at selskabet inden for en kort frist vil være i stand til at leve op til minimumskapitalkravet.

Ved vurdering af planen, skal Finanstilsynet lægge vægt på, om planen indebærer, at basiskapitalgrundlaget, der anvendes til at dække minimumskapitalkravet, genoprettes inden for fristen i stk. 2, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabet også i fremtiden vil være istand til at sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Efter *stk. 2* skal gruppe 1-forsikringsselskabet senest tre måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet igen opfylde kravet. Dette kan for eksempel gøres ved at forøge basiskapitalgrundlag til et niveau svarende til minimumskapitalkravet eller ved at reducere risikoprofilen. En manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet betyder, at der er stor risiko for, at forsikringstageres interesser ikke kan varetages. Derfor er fristen for genopretning kortere end ved manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet. På grund af den store risiko for forsikringstagerne, er der heller ikke mulighed for, at fristen kan forlænges yderligere.

I medfør af *stk. 3* kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om de oplysninger, finansieringsplanen skal indeholde, og den periode planen skal vedrøre. Det forventes, at bekendtgørelse om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber vil blive revideret i forhold til de nye krav, der stilles til gruppe 1-forsikringsselskaber. Da solvensreglerne bliver ændret, skal planen fremover indeholde et skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

Til nr. 51 (§ 251 i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 251 er en konsekvensrettelse som følge af ændringerne i §§ 248-248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 49 og 50. Finanstilsynet har efter § 251, som led i de i §§ 248, 248 a, stk. 2, og 248 b, stk. 2, nævnte foranstaltninger, mulighed for at forbyde såvel et gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskab at råde over dets aktiver eller begrænse selskabets rådighed herover. Forbuddet vil kun bruges undtagelsesvist som led i foranstaltningerne nævnt i § 248 a, mens selskabets situation ved manglende opfyldelse af henholdsvis minimumsbasiskapitalen og minimumskapitalkravet oftere vil føre til et forbud. Dette skyldes, at forsikringsselskabets manglende opfyldelse af henholdsvis minimumsbasiskapitalen og minimumskapitalkravet er langt mere risikabelt for forsikringstagerne end manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet. Der vil derfor være forskel på Finanstilsynets reaktion alt efter, hvor påvirket forsikringsselskabets økonomiske situation vurderes at være.

Til nr. 52 (§ 255, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ophævelse af § 255, 2. *pkt.*, sker som følge af, at § 162 foreslås ophævet, jf. dette lovforslags § 1, nr. 39. Dermed er det ikke længere muligt for forsikringsselskaber helt eller delvist at anvende genkøbsværdien til dækning af de i § 162, stk. 1, nr. 7, nævnte policelån i en situation, hvor forsikringsbestanden er taget under administration.

Til nr. 53 (§ 291 i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af § 291 foretages en konsekvensrettelse som følge af gennemførelsen af de nye kapitalregler i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, således at der ikke kan udbetales udbytte, hvis et gruppe 1-forsikringsselskab ikke opfylder henholdsvis solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Ændringen skyldes, at gruppe 1-forsikringsselskaberne fremover ikke skal opgøre deres basiskapital, men derimod deres kapitalgrundlag. Endvidere skal gruppe 1-forsikringsselskaberne efter §§ 126 c og 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, opgøre et solvenskapitalkrav og et minimumskapitalkrav, hvorimod begrebet kapitalkrav ikke anvendes i solvens II-direktivet. Med den foreslåede korrektion af bestemmelsen bliver der taget højde for disse ændringer i forhold til gruppe 1-forsikringsselskaberne, hvorimod retstilstanden for de øvrige selskaber omfattet af bestemmelsen forbliver den samme.

Til nr. 54 (§ 334 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 334, stk. 1, nr. 2 og 3, ophæves, idet tilladelse til ISPV, der tidligere var omfattet af bestemmelsens nr. 3, bliver omfattet af et nyt afsnit X g, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 57.

Den foreslåede nyaffattelse af nr. 2 indebærer alene en sproglig tilpasning. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 55 (§ 337, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring foretages en konsekvensrettelse som følge af, at der med lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås indsat nye numre i § 5, stk. 1, hvorved de efterfølgende numre rykkes. Dette medfører, at definitionerne af outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing ændres fra nr. 24 og 26-28 til nr. 27 og 29-31.

Til nr. 56 (§ 343 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 17, indsættes et nyt nr. 2 i § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningen til § 14, stk. 1, nr. 4 og 5, i § 343 c, stk. 1, i den gældende lov om finansiel virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 14, stk. 1, nr. 5 og 6.

Til nr. 57 (afsnit X g i lov om finansiel virksomhed)

Kravet om tilladelse til at drive virksomhed som ISPV fremgår i dag af genforsikringsdirektivet, som ophæves ved ikrafttrædelsen af solvens II-direktivet. Kravet videreføres med artikel 211 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og det foreslås derfor, at der indsættes et nyt afsnit i lov om finansiel virksomhed, der regulerer insurance special purpose vehicles (ISPV'er).

ISPV'erne er i dag omfattet af reglerne om sparevirksomhed (Afsnit X) i lov om finansiel virksomhed. Der er dog i den EU-retlige regulering kommet et større fokus på reguleringen af ISPV'er som følge af, at forsikringsvirksomhed i stigende grad er af grænseoverskridende karakter, og med henblik på at mindske forskellene mellem medlemslandenes ordninger for ISPV'er i videst muligt om-

fang under hensyntagen til deres tilsynsstrukturer. Det foreslås derfor, at der indsættes en selvstændig bestemmelse herom, jf. § 343 ø.

Med *stk. 1*, indsættes en bestemmelse, hvorefter juridiske personer, der udøver virksomhed som ISPV, jf. § 5, stk. 1, nr. 47, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 8, skal have tilladelse som ISPV.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af ISPV'er. Kommissionen forventes dermed at fastsætte nærmere regler for tilladelsens omfang, obligatoriske bestemmelser, der skal indgå i alle ISPV-aftaler, krav til egnethed og hæderlighed for lederne af et ISPV, krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer, der besidder en kvalificeret andel i et ISPV, krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring, krav til regnskabsføring, forsigtighedsoplysninger og statistiske oplysninger samt solvenskrav, jf. artikel 211, stk. 2, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Kommissionen vedtager derudover gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIO-PA vedrørende procedurene ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af oprettelsen af ISPV'er og de formater og modeller, der skal anvendes, jf. artikel 211, stk. 2a, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Det forventes, at de delegerede retsakter og de gennemførelsesmæssige tekniske standarder vil blive udstedt som forordninger. Forordninger er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret.

Der henvises til punkt 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger for nærmere information om de europæiske retsakter.

Der findes på nuværende tidspunkt ingen ISPV'er i Danmark, og det forventes ikke, at der bliver oprettet nogen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om ISPV'er, herunder om muligheden for at inddrage tilladelsen til at udøve virksomhed som ISPV. Det forventes på nuværende tidspunkt, at Kommissionen vedtager gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der regulerer inddragelsen af tilladelsen som ISPV. Det forventes, at gennemførelsesmæssige tekniske standarder vil blive udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Bemyndigelsen tænkes anvendt, såfremt nationale forhold eller EU-reguleringen på området, herunder den kommende niveau 2-regulering, nødvendiggør en yderligere regulering af ISPV'erne. Hermed kan Finanstilsynet på et senere tidspunkt hurtigt og smidigt regulere de mere tekniske detaljer. Der er ikke på nuværende tidspunkt planer om at udstede nærmere regler herom.

Til nr. 58 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets generelle tilsynsforpligtelser er fastlagt i § 344 i lov om finansiel virksomhed. Efter gældende ret påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf, overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-forordningen) og forordninger og regler udstedt i medfør heraf, samt overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV-direktivet).

Solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet indeholder en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Det forventes, at disse retsakter og tekniske standarder vil blive vedtaget som forordninger, der er direkte gældende i medlemslandene og derfor ikke skulle implementeres i dansk lovgivning.

Udover at påse overholdelsen af de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af solvens II-direktivet, skal Finanstilsynet som den kompetente myndighed, ligeledes påse overholdelsen af de forordninger, der udstedes i medfør heraf, og som er umiddelbart og direkte gældende i Danmark. Det foreslås derfor, at udvide opregningen i § 344, stk. 1, således at Finanstilsynet også skal påse overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet. Tilføjelsen sikrer, at Finanstilsynet kan sanktionere og udstede tilsynsreaktioner for virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelser i forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet.

Til nr. 59 (§ 344, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den foreslåede ændring af *stk. 3, 1. pkt.*, at Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed skal lægge vægt på, at forsikringsbranchen varetager beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Herved tænkes ikke alene på, at Finanstilsynet skal vurdere eventuelle aktuelle lovovertrædelser, men også skal se på potentielle fremtidige lovovertrædelser eller problemer. Da beskyttelsen af forsikringstagerne er en essentiel del af formålet med den finansielle regulering på forsikringsområdet, bør det fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen.

Til nr. 60 (§ 350 b i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indføres en ny bestemmelse, der giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for gruppe 1-forsikringsselskaber. Bestemmelsen gennemfører artikel 37 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Der henvises til punkt 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af kapitaltillægget.

Solvenskapitalkravet er et krav til kapitalens størrelse, som sætter forsikringsselskaberne i stand til at dække betydelige tab og giver forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser. Som udgangspunkt anvendes standardformlen til

at opgøre solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, stk. 2, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29. Hensigten er, at standardformlen skal afspejle de fleste forsikringsselskabers risikoprofil, men i visse tilfælde vil dette ikke være tilfældet. I disse særlige tilfælde skal Finanstilsynet have beføjelse til at fastsætte et kapitaltillæg.

Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i de tilfælde, der er nævnt i den foreslåede bestemmelses stk. 1, nr. 1-3. Det er imidlertid kun de overordnede rammer for fastsættelsen af et kapitaltillæg, der fremgår af solvens II-direktivet, og de mere specifikke regler, eksempelvis i forhold til vurdering af, hvornår der er tale om en væsentlig afvigelse, der medfører, at Finanstilsynet vil fastsætte et kapitaltillæg, vil blive fastlagt ved Kommissionens vedtagelse af delegerede retsakter, der præciserer under hvilke omstændigheder, der kan stilles krav om et kapitaltillæg, samt metoderne til opgørelse heraf, jf. artikel 37, stk. 6 og 7, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Kommissionen vedtager herudover gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIO-PA vedrørende procedurerne i forbindelse med afgørelser om at indføre, beregne og ophæve kapitaltillæg, jf. artikel 37, stk. 8, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Det forventes, at delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder vil blive udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret.

Solvenskapitalkravet vil i de fleste tilfælde afspejle gruppe 1-forsikringsselskabets risici. Der kan dog forekomme situationer, hvor selskabet har påtaget sig risici, som ikke i passende grad afspejles i solvenskapitalkravet. I disse tilfælde vil Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg, der anvendes som en sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige.

Med henblik på at sikre, at der er overensstemmelse mellem EU-landenes anvendelse af kapitaltillægget, skal tilsynet hvert år forelægge EIOPA en række oplysninger, herunder det gennemsnitlige kapitaltillæg pr. selskab og fordelingen af de kapitaltillæg, som Finanstilsynet har stillet krav om i det foregående år, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet.

Nr. 1 omhandler de tilfælde, hvor forsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i den af selskabet anvendte model til opgørelse af solvenskapitalkravet. Der kan både være tale om, at selskabet anvender standardformlen eller en fuld eller partiel intern model.

Finanstilsynet vil eksempelvis fastsætte et kapitaltillæg, når forudsætningerne, der ligger til grund for standardformlen, viser sig ikke at afdække selskabets faktiske risikoprofil, og anvendelsen af standardformlen dermed ikke giver et retvisende billede af solvenskapitalkravet. Finanstilsynet kan kræve et kapitaltillæg, hvis selskabet i den konkrete situation ikke har mulighed for at nedbringe de relevante risici, og Finanstilsynets krav om at anvende en intern model har vist sig at være uhensigtsmæssigt eller ineffektivt, eller hvor en fuld eller partiel intern model til afhjælpning af afvigelsen er under udvikling.

Finanstilsynet vil endvidere fastsætte et kapitaltillæg, når de forudsætninger, der ligger til grund for den fulde eller partielle interne model, afviger væsentligt fra den faktiske risikoprofil. Selskabet skal i denne situation forsøge at tilpasse modellen, så de kvantificerbare risici fanges tilstrækkeligt i modellen. Hvis det ikke lykkes at tilpasse modellen inden for en passende tidsramme, kan Finanstilsynet kræve et kapitaltillæg.

Nr. 2 omhandler de tilfælde, hvor virksomhedsstyringen afviger væsentligt fra denne lovs § 71. Hvis afvigelsen forhindrer selskabet i at sikre en korrekt identifikation, måling, overvågning, styring og rapportering af de risici, som selskabet er eller vil kunne blive udsat for, og andre foranstaltninger ikke har kunnet udbedre manglerne i tilstrækkelig grad inden for en passende tidshorison, vil Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg.

Nr. 3 omhandler de tilfælde, hvor forsikringssselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for anvendelsen af en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2 og 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29. Det kan her være relevant for Finanstilsynet at stille krav om et kapitaltillæg for at sikre, at solvenskapitalkravet afspejler de risici, som gruppe 1-forsikringssselskabet er udsat for.

Det fremgår af *stk. 2*, at kapitaltillægget skal opgøres i overensstemmelse med solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, når forsikringssselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i den anvendte model til opgørelse af solvenskapitalkravet, jf. stk. 1, nr. 1, og bemærkninger hertil.

Efter *stk. 3* skal Finanstilsynet tage kravet om et kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt. Kapitaltillægget skal opretholdes, så længe der ikke er rettet op på de forhold, der var gældende, da kravet blev indført. Det kan eksempelvis være, at selskabet har udviklet en partiel intern model for risici, der ikke i tilstrækkelig grad blev afspejlet i opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen. Når den fulde eller partielle interne model rummer væsentlige mangler, eller der forekommer væsentlige ledelsesmæssige svigt, skal tilsynsmyndighederne sikre, at det pågældende selskab gør sit yderste for at rette op på de mangler, der førte til kravet om et kapitaltillæg.

Det fremgår af *stk. 4*, at når Finanstilsynet har fastsat et kapitaltillæg i medfør af stk. 1, vil solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, inklusive kapitaltillægget udgøre det nye solvenskapitalkrav.

Det fremgår af *stk. 5*, at gruppe 1-forsikringssselskaber, der ikke opfylder det nye solvenskapitalkrav efter stk. 4, vil blive omfattet af § 248 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 50, hvorefter Finanstilsynet kan kræve, at selskabet udarbejder en plan for genoprettelse. Der henvises til § 248 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 50, for nærmere information om planen for genoprettelse.

Til nr. 61 (§ 351, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med *stk. 4* foreslås et nyt stykke, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er udpeget som nøgleperson ifølge regler udstedt i medfør af § 71, hvis den pågældende ikke kan leve op til kravene i § 64, stk. 2 eller 3. Bestemmelsen ind sættes på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 23, der udvider anvendelsesområdet for egnetheds- og hæderlighedsreglerne til også at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71 og er en konsekvens af, at nøglepersonerne alene kan afsættes af gruppe 1-forsikringsselskabet selv. Se i øvrigt bemærkningerne til lovforsla gets § 1, nr. 23.

Med det foreslåede nye *stk. 4* sikres det, at det er den samme reaktionsmulighed og procedure, der anvendes ved afsættelse af en nøgleperson, som hvis Finanstilsynet påbyder en finansiel virksomhed at afsætte en direktør.

Til nr. 62 (§ 351, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse har Finanstilsynet alene mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed at afsætte direktører og bestyrelsesmedlemmer i forbindelse med, at der rejses tiltale mod de pågældende i en straffesag. Den foreslåede nyaffattelse indebærer en udvidelse af den gældende bestemmelse, idet Finanstilsynet med forslaget gives mulighed for herudover at påbyde gruppe 1-forsikringsselskaber at afsætte en nøgleperson, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke opfylder kravene i § 64, stk. 3, nr. 1. Ændringen skal ses i sammenhæng med, at egnetheds- og hæderlighedsreglerne foreslås udvidet til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21.

Til nr. 63 (§ 351, stk. 7, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse som følge af indsættelsen af *stk. 4* i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 61, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte ansatte, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71.

Til nr. 64 (§ 351, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse som følge af indsættelsen af *stk. 4* i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 62, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskaber at afsætte ansatte, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71.

Til nr. 65 (§ 351, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse som følge af indsættelsen af *stk. 4* i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 61, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte ansatte, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71. Såfremt den pågældende nøgleperson ikke afsættes inden for den fastsatte frist, kan Fi-

nanstilsynet inddrage selskabets tilladelse, jf. lov om finansiel virksomhed § 224, stk. 1, nr. 2, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Forslaget indeholder derudover en konsekvensrettelse af henvisningen i 2. pkt., som følge af, at det nugældende stk. 4 med lovforslaget bliver stk. 5.

Til nr. 66 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Partsbegrebet er fastlagt i § 355 i lov om finansiel virksomhed. Partsstatus indebærer blandt andet adgang til efter forvaltningsloven at få udleveret fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende part, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Efter gældende lov om finansiel virksomhed anses som part i forhold til Finanstilsynet den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod. Der er efter gældende ret tale om afgørelser truffet i henhold til lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør heraf, afgørelser truffet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-forordningen) og forordninger og regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i henhold til forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV-direktivet).

I henhold til den foreslåede ændring af § 344, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags nr. 58, skal Finanstilsynet påse virksomhedernes overholdelse af forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og træffe afgørelse ved manglende overholdelse af disse forordninger. Det foreslås derfor, at udvide partsbegrebet i § 355, *stk. 1*, således at en virksomhed ligeledes anses for part i forhold til Finanstilsynet når Finanstilsynet træffer afgørelse efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet. Tilføjelsen sikrer, at virksomheder behandles ens uanset om Finanstilsynet træffer afgørelse efter lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf, efter CRR-forordningen og forordninger og regler udstedt i medfør heraf, efter forordninger udstedt i medfør af CRD IV-direktivet eller efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet.

Til nr. 67 (§ 355, stk. 2, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 17, indsættes et nyt nr. 2 i § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningen til § 14, stk. 1, nr. 1-3, i § 355, stk. 2, nr. 9, i den gældende lov om finansiel virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 14, stk. 1, nr. 1, 2 og 4.

Til nr. 68 (§ 355, stk. 2, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget foretages en konsekvensrettelse, der er en følge af at der med lovforslagets § 1, nr. 17, indsættes et nyt nr. 2 i § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Henvisningen til § 14, stk. 1, nr. 4 og 5, i § 355, stk. 2, nr. 10, i den gældende lov om finansiel virksomhed skal opdateres i overensstemmelse hermed. Forslaget ændrer derfor henvisningen, så der henvises til § 14, stk. 1, nr. 5 og 6.

Til nr. 69 (§ 359 i lov om finansiel virksomhed)

I § 359, der omhandler registrering i Erhvervsstyrelsen, foreslås det at lade begrebet pensionskasser udgå. Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter pensionskasser, og det er dermed ikke nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 70 (§ 361, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til ISPV-obligationer i § 361, stk. 1, nr. 6. Forslaget er en konsekvens af, at der indsættes et nyt afsnit X g om ISPV'er, jf. dette lovforslags § 1, nr. 57, hvorefter det bliver muligt at få tilladelse som ISPV, samt at ISPV'er underlægges Finanstilsynet.

Lov om finansiel virksomhed § 361 vedrører Finanstilsynets afgiftsopkrævning og oplister en række virksomheder, der skal betale et nærmere angivet grundbeløb i årlig afgift til Finanstilsynet. Henvisningen i § 361, stk. 1, nr. 6 sikrer, at Finanstilsynet kan kræve 10.000 kr. pr. serie af udstedte ISPV-obligationer, hvormed Finanstilsynets udgifter til udstedelse af tilladelser til og løbende tilsyn med ISPV'er dækkes.

På nuværende tidspunkt er der ikke forventninger om, at der vil blive oprettet ISPV'er i Danmark.

Til nr. 71 (§ 365, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I § 365, stk. 1, som er en afgiftsbestemmelse, foreslås det at lade begrebet tværgående pensionskasser udgå. Henvisningen til forsikringsselskab er tilstrækkelig, idet forsikringsselskaber tillige omfatter tværgående pensionskasser, og det dermed ikke er nødvendigt at anføre disse eksplicit i bestemmelsen. Forslaget medfører ikke en materiel ændring af bestemmelsen, og der er således alene tale om en sproglig korrektion.

Til nr. 72 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter gældende ret kan afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør heraf, samt afgørelser truffet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR-forordningen) og forordninger og regler udstedt i medfør heraf og i henhold til forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV-direktivet) indbringes for Erhvervsankenævnet.

I henhold til den foreslåede ændring af § 344, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 58, skal Finanstilsynet påse virksomhedernes overholdelse af forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og træffe afgørelse ved manglende overholdelse af disse forordninger. Det foreslås derfor, at udvide § 372, *stk. 1*, således at afgørelser truffet efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, også kan indbringes for Erhvervsankenævnet. Tilføjelsen sikrer, at virksomheder behandles ens uanset om Finanstilsynet træffer afgørelse efter lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf, efter CRR-forordningen og forordninger og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af CRD IV-direktivet eller efter forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet.

Til nr. 73 (§ 372 b i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at der indsættes en § 372 b for at tilvejebringe det fornødne hjemmelsgrundlag for erhvervs- og vækstministeren til om nødvendigt at fastsætte administrative bestemmelser til opfyldelse af de afgørelser eller retsakter (niveau 2-regulering), som Kommissionen måtte vedtage. Det er som udgangspunkt Europa-Parlamentet og/eller Rådet, der vedtager lovgivning i EU, men efter TEUF artikel 290 og 291 kan Kommissionen tildeles gennemførelsesbeføjelser, hvorefter Kommissionen kan vedtage retsakter, som skal supplere eller gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets retsakter - såkaldte gennemførelsesretsakter. Ved udstedelsen af gennemførelsesretsakter skal Kommissionen holde sig inden for de rammer, som Europa-Parlamentet og/eller Rådet har fastlagt i retsakterne, der indeholder bemyndigelsen (basisretsakterne). Proceduren for vedtagelse af gennemførelsesretsakter i forbindelse med solvens II-direktivet er beskrevet i artikel 301-301b i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Delegationen af beføjelser til at vedtage delegerede retsakter som omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 23. maj 2014 og kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet, jf. artikel 301 a i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Ved vedtagelsen af en delegeret retsakt skal Kommissionen anvende rådgivningsproceduren, som beskrevet i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemslandene skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser. Rådgivningsproceduren giver Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i samarbejde med et rådgivende udvalg. I solvens II-sammenhænge er dette udvalg Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner som nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF. Udvalget fungerer alene som et rådgivende udvalg for Kommissionen, der ikke er forpligtet til at følge udvalgets holdning. Kommissionen skal blot tage størst muligt hensyn til konklusionerne af udvalgets drøftelser ved vedtagelsen af retsakterne.

Såfremt det er specifikt anført i basisretsakten kan Kommissionen desuden vedtage delegerede retsakter, der finder anvendelse straks, efter proceduren i artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011. Herefter kan Kommissionen vedtage delegerede retsakter, der skal finde anvendelse straks og maksimalt er gældende i seks måneder, medmindre andet er angivet i basisretsakten, uden forudgående forelæggelse for udvalget. Senest 14 dage efter vedtagelsen skal den delegerede retsakt dog forelægges for udvalget med henblik på dets udtalelse herom.

Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, skal Europa-Parlamentet og Rådet have meddelelse herom. Retsakten vil herefter kun træde i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Udfærdigelsen af delegerede retsakter er således ikke blot underlagt udvalgskontrollen, men er også underlagt kontrol af Europa-Parlamentet og Rådet, som kan modsætte sig, at Kommissionen vedtager et udkast til en delegeret retsakt, hvis der foreligger særlige grunde hertil for eksempel, hvis udkastet indebærer en overskridelse af de gennemførelsesbeføjelser Kommissionen har fået tildelt, eller hvis udkastet ikke er foreneligt med basisretsaktens formål.

Kommissionen er desuden tillagt beføjelse til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder. Indtil den 24. maj 2016 skal Kommissionen følge proceduren for vedtagelse af delegerede retsakter, som beskrevet ovenfor, når den for første gang vedtager de reguleringsmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 50, 58, 75, 86, 92, 97, 111, 135, 143, 244, 245, 248 og 249. Efter overgangsperiodens udløb vedtages ændringer til disse reguleringsmæssige tekniske standarder eller nye reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), som ændret ved omnibus II-direktivet.

Efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010 udarbejder EIOPA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og efter udkastet har været i offentlig høring forelægges det for Kommissionen til godkendelse. Når Kommissionen forelægges et udkast, skal Kommissionen straks fremsende det til Europa-Parlamentet og Rådet. Senest tre måneder efter modtagelsen af et udkast til en reguleringsmæssig teknisk standard træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt den godkender udkastet helt, delvist eller med ændringer. Hvis Kommissionen har til hensigt ikke at godkende et udkast til en reguleringsmæssig teknisk standard eller kun at godkende det delvist eller med ændringer, sender Kommissionen udkastet tilbage til EIOPA med en forklaring herpå. EIOPA har herefter seks uger til at ændre udkastet på grundlag af Kommissionens forklaring og igen forelægge det for Kommissionen i form af en formel udtalelse. Såfremt EIOPA ikke forelægger et ændret udkast, kan Kommissionen vedtage udkastet med de ændringer, den anser for relevante, eller afvise udkastet helt.

Såfremt EIOPA ikke forelægger et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder inden for den tidsfrist, der er fastsat i bemyndigelsesbestemmelserne, kan Kommissionen anmode om et sådant udkast inden for en ny tidsfrist. Såfremt EIOPA ikke forelægger et udkast inden for denne nye tidsfrist, kan Kommissionen vedtage en reguleringsmæssig teknisk standard i form af en delegeret retsakt uden et udkast fra EIOPA. Kommissionen skal således udarbejde et udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, sende udkastet i høring og fremsende det til Europa-Parlamentet og Rådet samt til EIOPA. EIOPA har seks uger til at ændre udkastet og fremlægge det for Kommissionen. Kommissionen kan herefter ændre udkastet på grundlag af EIOPAs foreslåede ændringer eller vedtage udkastet med de ændringer, den anser for relevante. Forelægger EIOPA ikke nogle ændringer, kan Kommissionen vedtage den reguleringsmæssige tekniske standard.

Europa-Parlamentet eller Rådet kan gøre indsigelse mod en reguleringsmæssig teknisk standard inden for tre måneder fra datoen for Kommissionens underretning om den vedtagne reguleringsmæssige tekniske standard. Hvis Kommissionen vedtager en reguleringsmæssig teknisk standard, som er identisk med det af myndigheden forelagte udkast til reguleringsmæssig teknisk standard, er fristen for indsigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets side på en måned fra datoen for Kommissionens underretning. Gør enten Europa-Parlamentet eller Rådet indsigelse mod en reguleringsmæssig teknisk standard inden udløbet af fristen, træder den ikke i kraft.

EIOPA kan inden den 24. maj 2016 forelægge Kommissionen udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på tilpasning til den tekniske udvikling på de finansielle markeder af de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b. Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal være begrænset til de tekniske aspekter.

Kommissionen er til sidst tillagt beføjelse til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 31, 35, 37, 44, 56, 58, 86, 92, 109a, 111, 114, 211, 231, 237, 244, 245, 249, 256 og 308b. Ved vedtagelsen af gennemførelsesmæssige tekniske standarder skal Kommissionen følge proceduren som beskrevet i artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010. Proceduren er den samme som for vedtagelsen af reguleringsmæssige tekniske standarder, der er beskrevet lige ovenfor.

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger bliver, herunder om det er nødvendigt at foretage implementering af eller vedtage supplerende regulering om disse foranstaltninger. Det foreslås derfor, at der indføres en hjemmel i § 372 b, hvorefter erhvervs- og vækstministeren kan gennemføre Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger eller fastsætte danske regler, der supplerer disse foranstaltninger, hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelsen af et lovforslag. Idet indholdet af Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger på tidspunktet for lovforslagets udarbejdelse ikke er kendt, er det ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan denne bemyndigelse vil blive udnyttet.

Det forventes, at Kommissionens gennemførelsesforanstaltninger vil blive udstedt som forordninger, der er umiddelbart og direkte gældende i Danmark, og derfor ikke vil skulle gennemføres i dansk ret. Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget vedrørende forholdet til EU-retten.

Nedenfor gengives ordlyden af de bestemmelser i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, der bemyndiger Kommissionen til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger. Af bestemmelserne fremgår desuden tidsfristen for udarbejdelsen af gennemførelsesforanstaltningerne, samt hvornår EIOPA skal udarbejde udkast til forskriftsmæssige eller gennemførelsesmæssige tekniske standarder.

Artikel 17, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter vedrørende listen over de former, der er beskrevet i bilag III, undtagen nr. 28 og 29 i del A, B og C.«

Artikel 31, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter vedrørende denne artikels stk. 2, hvori specificeres de centrale aspekter, for hvilke der skal offentliggøres aggregerede statistiske data, og oplysningernes indhold og offentliggørelsesdato, jf. dog artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256.«

Artikel 31, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede anvendelsesbetingelser for så vidt angår denne artikels stk. 2 og uden at det berører artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som præciserer modellerne og strukturen for oplysninger som fastsat i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 35, stk. 9, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a til præcisering af de i nærværende artikels stk. 1-4 nævnte oplysninger og fristerne for indberetning af disse oplysninger med det formål at sikre en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.«

Artikel 35, stk. 10, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende regelmæssig tilsynsindberetning med hensyn til modellerne for indgivelse af oplysninger til tilsynsmyndighederne, jf. stk. 1 og 2.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 37, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et kapitaltillæg.«

Artikel 37, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer metoderne til beregning af kapitaltillæg.«

Artikel 37, stk. 8, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for afgørelser om at indføre, opføre og ophæve kapitaltillæg.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 44, stk. 4a, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at undgå overdreven afhængighed af eksterne kreditvurderingsbureauer skal forsikrings- og genforsikringsselskaberne, når de anvender eksterne kreditvurderinger ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og solvenskapitalkravet, som led i deres risikostyring vurdere hensigtsmæssigheden af disse eksterne kreditvurderinger, idet de så vidt muligt benytter yderligere vurderinger for ikke automatisk at blive afhængige af eksterne vurderinger.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med dette stykke udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for vurderingen af eksterne kreditvurderinger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 50, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for nærmere at præcisere følgende:

- a) elementerne i de systemer, der er omhandlet i artikel 41, 44, 46 og 47, særlig de områder, der skal være dækket af forsikrings- og genforsikringsselskabers asset-liability management og investeringspolitik som omhandlet i artikel 44, stk. 2
- b) de funktioner, der er omhandlet i artikel 44, 46, 47 og 48.«

Artikel 50, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) kravene i artikel 42 og de funktioner, der er berørt heraf
- b) betingelserne for outsourcing, især til tjenesteydere etableret i tredjelande.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 50, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til den i artikel 45, stk. 1, litra a), omhandlede vurdering, udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for yderligere at præcisere elementerne i denne vurdering.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 56 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne i henhold til del 3.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne del udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, formaterne og modellerne. EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 2 omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 58, stk. 8, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at opstille en udtømmende liste over de oplysninger, som er omhandlet i artikel 59, stk. 4, som påtænkte erhververe skal vedlægge deres underretning, jf. dog artikel 58, stk. 2.

For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del og tage hensyn til den fremtidige udvikling udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere tilpasningen af de i artikel 59, stk. 1, fastsatte kriterier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første og andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 58, stk. 9, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af dette direktiv, kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedørende procedurerne, skemaerne og modellerne for samrådet mellem de relevante tilsynsmyndigheder, jf. artikel 60.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 75, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a, hvori den fastlægger de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med den i stk. 1 omhandlede værdiansættelse af aktiver og passiver.«

Artikel 75, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til værdiansættelsen af aktiver og passiver udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) i det omfang de i stk. 2 omhandlede delegerede retsakter kræver anvendelse af internationale regnskabsstandarder som godkendt af Kommissionen i overensstemmelse med Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002, overensstemmelsen mellem disse standarder og værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2
- b) de metoder og antagelser, der skal anvendes, når noterede markedspriser enten ikke foreligger, eller når internationale regnskabsstandarder som vedtaget af Kommissionen i

overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1606/2002 enten midlertidigt eller permanent ikke stemmer overens med værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2

- c) de metoder og antagelser, der skal anvendes til værdiansættelsen af aktiver og passiver som fastsat i stk. 1, når de delegerede retsakter omhandlet i stk. 2 giver mulighed for anvendelse af alternative værdiansættelsesmetoder.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 77e, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for beregningen af forsikringsmæssige hensættelser og basiskapitalgrundlag kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der for hver relevant valuta fastsætter de i stk. 1 omhandlede tekniske oplysninger. Disse gennemførelsesretsakter skal anvende disse oplysninger.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 301, stk. 2.

I behørigt begrundede tilfælde af særligt hastende karakter vedrørende tilgængeligheden af den relevante risikofrie rentekurve vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, efter proceduren i artikel 301, stk. 3.«

Artikel 86, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de aktuarmæssige og statistiske metoder til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- b) de metoder, principper og teknikker, der anvendes til fastlæggelsen af den relevante risikofrie rentekurve, som skal anvendes til beregning af det i artikel 77, stk. 2, omhandlede bedste skøn
- c) de tilfælde, hvor de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes som en helhed eller som summen af et bedste skøn og et risikotillæg, og de metoder, der skal anvendes i tilfælde, hvor forsikringsmæssige hensættelser beregnes som en helhed, jf. artikel 77, stk. 4
- d) de metoder og antagelser, der skal benyttes ved beregning af risikotillægget, herunder fastsættelse af det anerkendte kapitalgrundlag, der er nødvendig for at kunne dække forsikrings- og genforsikringsforpligtelser, og kalibrering af kapitalomkostningssatsen, jf. artikel 77, stk. 5
- e) de brancher, som forsikrings- og genforsikringsforpligtelser skal fordeles på med henblik på beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 80
- f) de standarder, der skal overholdes for at sikre, at de data, der benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige, og de specifikke tilfælde, hvor anvendelse af approksimative størrelser, herunder en individuel

tilgang, til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 82 vil være hensigtsmæssig

- g) specifikationer af kravene i artikel 77b, stk. 1, herunder de metoder, antagelser og standardparametre, der skal anvendes til beregning af det mortality riskstress, der er omhandlet i artikel 77b, stk. 1, litra e)
- h) specifikationer af kravene i artikel 77c, herunder de antagelser og metoder, der skal anvendes til beregning af matchtilpasningen og det grundlæggende spread
- i) metoder og antagelser til beregning af den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, herunder en formel til beregning af det spread, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 2.«

Artikel 86, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til metoder til beregning af forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) de metoder, der skal anvendes ved beregning af den i artikel 81 omhandlede justering, der tjener til at indregne det forventede tab som følge af modpartens misligholdelse
- b) om nødvendigt, de forenkede metoder og teknikker, der kan benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser for at sikre, at de i litra a) og d) omhandlede aktuarmæssige og statistiske metoder står i et rimeligt forhold til arten, kompleksiteten og omfanget af de risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber påtager sig, herunder captive-, forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 86, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 77b udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for godkendelse af anvendelsen af en matchtilpasning, jf. artikel 77b, stk. 1.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 92, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til beregningen af kapitalgrundlaget udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 90.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 92, stk. 1a, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a, der præciserer behandlingen af kapitalinteresser som omhandlet i artikel 212, stk. 2, tredje afsnit, i finansierings- og kreditinstitutter med henblik på beregningen af kapitalgrundlaget.«

Artikel 92, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 90 udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af brugen af supplerende kapitalgrundlag.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 97, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastlægger en liste over de kapitalgrundlagselementer, herunder de i artikel 96 omhandlede elementer, der anses at opfylde kriterierne i artikel 94, og som samtidig for hvert enkelt kapitalgrundlagselement indeholder en præcis beskrivelse af de karakteristika, der har begrundet den pågældende klassificering.«

Artikel 97, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til klassificering af kapitalgrundlag udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af kapitalgrundlagselementer, der ikke optræder på den i stk. 1 omhandlede liste.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Kommissionen tager regelmæssigt den i stk. 1 omhandlede liste op til revision og ajourfører den i givet fald i lyset af markedsudviklingen.«

Artikel 99 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de i artikel 98, stk. 1 og 2, omhandlede beløbsmæssige grænser
- b) de justeringer, der skal foretages for at vise, at de kapitalgrundlagselementer, der kun kan anvendes til dækning af tab opstået inden for et særligt segment af forpligtelser eller i forbindelse med særlige risici, ikke kan overføres (afgrænsede fonde).«

Artikel 109a, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Med henblik på beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen udarbejder ESA'erne via Det Fælles Udvalg udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende fordelingen af eksterne kreditvurderingsbureauers (ECAI'ers) kreditvurderinger på en objektiv skala med kreditkvalitetstrin, der anvender de trin, der er præciseret i overensstemmelse med artikel 111, stk. 1, litra n).

Det Fælles Udvalg af ESA'er forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 109a, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede markedsrisikomodul, lette beregningen af det i artikel 105, stk. 6, omhandlede modpartsrisikomodul, evaluere de i artikel 105, stk. 5, omhandlede risikoreduktionsmetoder og beregne forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende :

- a) lister over regionale regeringer og lokale myndigheder, mod hvilke eksponeringer behandles på samme måde som eksponeringer mod centralregeringen i det kompetenceområde, de er baseret i, forudsat at der ikke er nogen forskel i risiko mellem disse eksponeringer på grund af de førstnævnte instansers beføjelser til at inddrive midler og eksistensen af særlige institutionelle ordninger, der som virkning har at reducere risikoen for misligholdelse
- b) det i artikel 106, stk. 2, omhandlede aktieindeks i overensstemmelse med de detaljerede kriterier, der er fastsat i artikel 111, stk. 1, litra c) og o)
- c) de justeringer, der skal foretages for valutaer, som er knyttet til euroen, i det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul "currency risk" i overensstemmelse med de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af undermodulet "currency risk" som fastsat i artikel 111, stk. 1, litra p).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 109a, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 4, omhandlede forsikringsrisikomodel for sygeforsikring udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, under hensyntagen til de beregninger der er fremsendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat, vedrørende standardafvigelser i relation til specifikke nationale lovgivningsmæssige foranstaltninger truffet af medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikringsselskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder kriterierne i stk. 5 og eventuelle andre krav, der er fastsat i delegerede retsakter.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 109a, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»De gennemførelsesmæssige tekniske standarder omhandlet i stk. 4 finder kun anvendelse på de nationale retsakter i medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikringsselskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder følgende kriterier:

- a) mekanismen for deling af forsikringskrav er gennemsigtig og på forhånd fuldt ud præciseret for den årlige periode, den gælder for,
- b) mekanismen for deling af forsikringskrav, antallet af forsikringsselskaber, som tager del i systemet til udligning af sygdomsrisici (HRES), og risikoegenskaberne ved den aktivitet, som HRES dækker, sikrer, at for hvert selskab, der tager del i HRES, bliver udsvingene i årlige tab ved den aktivitet, som HRES dækker, væsentligt reduceret ved hjælp af HRES, både i forhold til præmien og til reserverisikoen
- c) den sygeforsikring, som dækkes af HRES, er obligatorisk og fungerer som et delvist eller fuldstændigt alternativ til den sygesikring, der ydes af det lovpligtige socialsikringssystem
- d) i tilfælde af forsikringsselskabers manglende deltagelse i HRES garanterer en eller flere medlemsstaters regeringer fuldt ud at opfylde forsikringstagerens krav til den forsikringsaktivitet, som dækkes af HRES.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med henblik på fastsættelse af de ekstra krav, som de nationale retsakter skal opfylde, og metoden og kravene til beregningen af standardafvigelse, jf. nærværende artikels stk. 4.«

Artikel 111, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at præcisere følgende:

- a) en standardformel, som er i overensstemmelse med artikel 101 og artikel 103-109
- b) de undermoduler, der er nødvendige, eller som mere præcist dækker de risici, der falder ind under de forskellige risikomoduler, som er omhandlet i artikel 104 og eventuelle efterfølgende ajourføringer
- c) de metoder, antagelser og standardparametre, der skal kalibreres til det i artikel 101, stk. 3, anførte konfidensniveau og benyttes ved beregningen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, 105 og artikel 304, den symmetriske justeringsmekanisme og det hensigtsmæssige tidsrum angivet i det i artikel 106 omhandlede antal måneder samt den hensigtsmæssige strategi for integrering af den i artikel 304 omhandlede metode i solvenskapitalkravet som opgjort i henhold til standardformlen
- d) korrelationsparametrene, herunder om nødvendigt parametrene i bilag IV og procedurerne for ajourføring af disse parametre
- e) de metoder og antagelser, der, når forsikrings- og genforsikringsselskaber benytter risikoreduktionsmetoder, skal benyttes til at vurdere ændringer i det pågældende selskabs risikoprofil og til at tilpasse beregningen af solvenskapitalkravet
- f) de kvalitative kriterier, som de i litra e) omhandlede risikoreduktionsteknikker skal opfylde for at sikre, at risikoen reelt er blevet overført til en tredjemand
- fa) den metode og de parametre, der skal benyttes ved vurderingen af kapitalkravet til dækning af modpartsrisikoen i tilfælde af eksponeringer mod for centrale modparter, de parametre, der sikrer overensstemmelse med behandlingen af sådanne eksponeringer mod kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
- g) de metoder og parametre, der skal benyttes til vurdering af kapitalkravet til dækning af operationel risiko som anført i artikel 107, herunder procentsatsen omhandlet i artikel 107, stk. 3
- h) de metoder og justeringer, der skal benyttes for at afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabers reducerede mulighed for risikospredning med hensyn til afgrænsede fonde
- i) den metode, der skal benyttes ved beregning af justeringen for de forsikringsmæssige hensættelsers eller udskudte skatters tabsabsorberende evne som omhandlet i artikel 108
- j) den delmængde af standardparametre inden for risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, som kan erstattes af selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7

- k) kriterier i relation til de standardmetoder, som skal anvendes af forsikrings- og genforsikringsselskaber til beregning af de i litra j) omhandlede selskabsspecifikke parametre, og alle de kriterier, der skal være opfyldt for at sikre, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante, inden tilsynsmyndighederne kan give deres godkendelse
- l) de forenkledede beregninger, der kan benyttes i forbindelse med bestemte undermoduler og risikomoduler, og de kriterier, som forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder captiveforsikrings- og genforsikringsselskaber, skal opfylde for at være berettiget til at benytte hver af disse forenkledede beregninger, som fastsat i artikel 109
- m) den tilgang, der skal benyttes med hensyn til tilknyttede selskaber som omhandlet i artikel 212 ved beregning af solvenskapitalkravet, navnlig beregning af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul "equity risk", under hensyntagen til den sandsynlige reduktion i volatiliteten i disse tilknyttede selskabers værdi som følge af de pågældende investeringers strategiske karakter og den indflydelse, som det deltagende selskab udøver i disse tilknyttede selskaber
- n) hvordan eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er anvendes ved beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen og indplaceringen af eksterne kreditvurderinger på en skala med kreditkvalitetstrin som omhandlet i artikel 109a, stk. 1, der skal være i overensstemmelse med anvendelsen af eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er ved beregning af kapitalkrav for kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013 og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), deri
- o) de i artikel 109a, stk. 2, litra c), omhandlede detaljerede kriterier for aktieindekset
- p) de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af det i artikel 109a, stk. 2, litra d), omhandlede undermodul "currency risk"
- q) betingelserne for en kategorisering af regionale regeringer og lokale myndigheder som anført i artikel 109a, stk. 2, litra a).«

Artikel 111, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af anvendelsen af de i stk. 1, litra k), omhandlede selskabsspecifikke parametre.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 111, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til solvenskapitalkravet udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere beløbsmæssige grænser og kriterier for godkendelse af aktiver, når disse risici ikke i tilstrækkelig grad er omfattet af et undermodul.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Disse reguleringsmæssige tekniske standarder finder anvendelse på de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, dog ikke aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne. Kommissionen tager dem op til revision på baggrund af standardformlens udvikling og udviklingen på de finansielle markeder.«

Artikel 114, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at fastsætte følgende:

- a) de tilpasninger, der skal foretages af de i artikel 120-125 fastsatte normer i lyset af den partielle interne models begrænsede anvendelsesområde
- b) den måde, hvorpå en delvist intern model skal integreres fuldt ud i standardformlen for solvenskapitalkravet, jf. artikel 113, stk. 1, litra c), og kravene til anvendelse af alternative integrationsteknikker.«

Artikel 114, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for:

- a) godkendelse af en intern model, jf. artikel 112, og
- b) godkendelse af større ændringer i en intern model og ændringer i den politik, der skal følges ved ændring af en intern model, jf. artikel 115.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 127 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a vedrørende artikel 120-126 med henblik på at fremme en bedre vurdering af forsikrings- og genforsikringssekskabers risikoprofil og ledelse med hensyn til anvendelsen af interne modeller i hele Unionen.«

Artikel 130 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, hvori det præciseres, hvordan det i artikel 128 og 129 omhandlede minimumskapitalkrav beregnes.«

Artikel 135, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for at præcisere kvalitative krav på følgende områder:

- a) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i relation til artikel 132, stk. 2, første afsnit
- b) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i de i artikel 132, stk. 4, andet afsnit, omhandlede derivater og aktiver samt fastsættelse af, i hvilket omfang sådanne aktiver kan anses for at mindske risici eller for effektiv forvaltning af porteføljen, jf. artikel 132, stk. 4, tredje afsnit.«

Artikel 135, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastsætter:

- a) krav, som virksomheder, der ompakker lån til omsættelige værdipapirer og andre finansielle instrumenter (eksponeringsleverende eller organiserende institutter) skal opfylde, for at et forsikrings- eller genforsikringsselskab kan få lov til at investere i sådanne værdipapirer eller instrumenter udstedt efter den 1. januar 2011, herunder krav, som sikrer, at det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den oprindelige långiver løbende bibeholder en væsentlig nettokapitalandel, som under ingen omstændigheder må være på mindre end 5 %
- b) kvalitative krav, som skal opfyldes af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som investerer i sådanne værdipapirer eller instrumenter
- c) præciseringer af, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et forholdsmæssigt supplerende kapitalkrav, hvis kravene i litra a)-b) i dette stykke er blevet overtrådt, uanset bestemmelserne i artikel 101, stk. 3.«

Artikel 135, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til stk. 2, litra c), udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere metoderne til beregning af de heri anførte forholdsmæssigt supplerende kapitalkrav.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 143, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der supplerer typerne af usædvanlige ugunstige situationer og præciserer, hvilke faktorer og kriterier EIOPA skal tage i betragtning, når den erklærer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, og som de

tilsynsførende myndigheder skal tage i betragtning i forbindelse med en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperioden i overensstemmelse med artikel 138, stk. 4.«

Artikel 143, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med artikel 138, stk. 2, artikel 139, stk. 2, og artikel 141 udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere indholdet af den i artikel 138, stk. 2, omhandlede plan for genoprettelse og den i artikel 139, stk. 2, omhandlede finansieringsplan og, for så vidt angår artikel 141, under behørig hensyntagen til at undgå procykliske virkninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 172, stk. 1, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt et tredjelandets solvensregler, som anvendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit I.«

Artikel 172, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at tredjelandets solvensregler, som anvendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit I i dette direktiv.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle afgørende ændringer af den i afsnit I fastsatte tilsynsordning og af tilsynsordningen i tredjelandet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.«

Artikel 172, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Uanset stk. 2, og selv hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalent med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende solvensregler, der kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 2, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens

- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- c) det har allokeret tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- d) det anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigtighed
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og tilsynsmyndighederne om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem, og
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter revideres regelmæssigt på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der omhandles i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne fastsat i første afsnit.«

Artikel 210, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, hvori bestemmelserne omhandlet i nærværende artikels stk. 1 præciseres med hensyn til overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed.«

Artikel 211, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende kriterier for tilsynsmyndighedernes godkendelse:

- a) tilladelsens omfang
- b) obligatoriske bestemmelser til indsættelse i alle udstedte aftaler
- c) de i artikel 42 omhandlede krav til egnethed og hæderlighed, der stilles til lederne af en special purpose vehicle
- d) krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer med kvalificeret deltagelse i en special purpose vehicle
- e) krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring
- f) krav til regnskabsføring, forsigtigheds- og statistiske oplysninger
- g) solvenskrav.«

Artikel 211, stk. 2a, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurene ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af oprettelsen af special purpose vehicles og vedrørende de formater og modeller, der skal anvendes med henblik på stk. 2, litra f).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 211, stk. 2b, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurene ved samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder, når der er oprettet en special purpose vehicle, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringselskaber, i en medlemsstat, som ikke er den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringselskabet har opnået tilladelse.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 216, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.«

Artikel 217, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.«

Artikel 227, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for en vurdering af, hvorvidt reglerne for solvens i et tredjeland er ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI.«

Artikel 227, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Hvis de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2,

i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastslår at det pågældende tredjeland's tilsynsordning er ækvivalent med det, der er fastlagt i afsnit I, kapitel VI.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle betydelige ændringer i tilsynsordningen i afsnit I, kapitel VI, og i tredjelandet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.«

Artikel 227, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Uanset stk. 4, og selv hvor de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA for den periode, der er omhandlet i stk. 6, i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI, hvis:

- a) det kan påvises, at tredjelandet har eller kan vedtage og anvende solvensregler, som kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 4
- b) tredjelandet anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigtighed
- c) tredjelandets ret i princippet tillader samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder
- d) tredjelandet har et uafhængigt tilsynssystem, og
- e) tredjelandet har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der er omhandlet i første afsnit.«

Artikel 231, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der sikrer ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles beslutninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 234 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer de tekniske principper og metoder som omhandlet i artikel 220-229 og gennemførelsen af artikel 230-233, og som afspejler den økonomiske karakter af specifikke retlige strukturer.«

Artikel 237, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles afgørelser.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 241 i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de kriterier til vurdering af, hvorvidt betingelserne i artikel 236 er opfyldt
- b) de kriterier til vurdering af, hvad der skal betragtes som nødsituationer, jf. artikel 239, stk. 2
- c) de procedurer, som tilsynsmyndighederne anvender ved udveksling af oplysninger, udøvelsen af deres beføjelser og gennemførelsen af deres opgaver i overensstemmelse med artikel 237-240.«

Artikel 244, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af en væsentlig risikokoncentration.«

Artikel 244, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering hvad angår tilsyn med risikokoncentration udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for med henblik på stk. 3 at præcisere identificeringen af en væsentlig risikokoncentration og fastsættelsen af passende tærskelværdier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 244, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA med henblik på stk. 2 udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af disse risikokoncentrationer.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 245, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af væsentlige koncerninterne transaktioner.«

Artikel 245, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til tilsyn med koncerninterne transaktioner kan EIOPA i forbindelse med stk. 3 udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere identificeringen af væsentlige koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 245, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel kan EIOPA i forbindelse med stk. 2 udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 247, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA underretter mindst én gang årligt Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af stk. 2, 3 og 6.

I tilfælde af væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af kriterierne i stk. 2 og 3 i denne artikel vedtager Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer disse kriterier yderligere.«

Artikel 248, stk. 6, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»EIOPA udsteder retningslinjer for tilsynskollegiernes operationelle funktion på grundlag af grundige gennemgange af deres arbejde med henblik på at vurdere graden af konvergens mellem disse. En sådan gennemgang foretages mindst hvert tredje år. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende fremsender oplysningerne om tilsynskollegiernes funktion og om eventuelle vanskeligheder, der måtte være relevante for disse gennemgange, til EIOPA.

For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere tilsynskollegiernes operationelle funktion baseret på de retningslinjer, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 248, stk. 7, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere samordningsordningerne for koncerntilsynet med henblik på anvendelsen af stk. 1-6.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 248, stk. 8, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for så vidt angår definitionen af "betydelig filial".«

Artikel 249, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre en konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, hvori fastsættes:

- a) de oplysninger, der på systematisk vis skal indsamles af den koncerntilsynsførende og formidles til andre tilsynsmyndigheder eller videregives til den koncerntilsynsførende af de andre tilsynsmyndigheder
- b) de oplysninger, der er væsentlige eller relevante for koncerntilsynet, for at fremme en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 249, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA et udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og skemaerne i forbindelse med indgivelse af oplysninger til den koncerntilsynsførende samt proceduren for samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder som omhandlet i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 256, stk. 4, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne, for så vidt angår den samlede rapport om solvens og finansiell situation, i overensstemmelse med stk. 2, og rapporten om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau i overensstemmelse med stk. 1.«

Artikel 256, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med rapporten om solvens, koncernsolvens og finansiell situation udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og modellerne samt midlerne i forbindelse med offentliggørelsen af den i denne artikel omhandlede rapport om solvens, gruppensolvens og finansiell situation.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 258, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for samordningen af de i nærværende artikels stk. 1 og 2 omhandlede tvangsfuldbyrdsforanstaltninger.«

Artikel 260, stk. 2, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for vurderingen af, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.«

Artikel 260, stk. 3, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Hvis de kriterier, der er vedtaget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i dette tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

Sådan en delegeret retsakt skal regelmæssigt tages op til revision for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om koncerntilsyn i dette afsnit og i tredjelande og alle andre regelændringer, der kan få indflydelse på afgørelsen om ækvivalens.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.«

Artikel 260, stk. 5, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Uanset stk., 3 og selv hvis de i stk. 2 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 for en begrænset periode vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at den tilsynsordning, som et tredjeland anvender på selskaber, hvis moderselskab har hovedsæde uden for Unionen pr. 1. januar 2014, er midlertidigt ækvivalent med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende en tilsynsordning, som kan betragtes som ækvivalent i overensstemmelse med stk. 3, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens
- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- c) det har allokeret tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- d) det anvender en tilsynsordning, der er risikobaseret og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning, gennemsigtighed og koncerntilsyn
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter som fastlagt i artikel 13, stk. 10
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder som omhandlet i artikel 13, stk. 10.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter tages op til regelmæssig revision på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne i første afsnit. Delegerede retsakter kan også omfatte tilsynsmyndigheders beføjelse til at pålægge yderligere tilsynsmæssige rapporteringskrav i løbet af perioden med midlertidig ækvivalens.«

Artikel 308b, stk. 13, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Uanset artikel 100, artikel 101, stk. 3, og artikel 104 skal de standardparametre, der skal benyttes for aktier, som selskabet købte før eller på den 1. januar 2016, til beregning af undermodulet "equity risk" i overensstemmelse med standardformlen, uden den mulighed, der fastsættes i artikel 304, beregnes som det vægtede gennemsnit af:

- a) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodulet "equity risk" i overensstemmelse med artikel 304, og
- b) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodulet "equity risk" i overensstemmelse med standardformlen uden den i artikel 304 fastsatte mulighed.

Vægtningen for den parameter, der anføres i første afsnit, litra b), skal i slutningen af hvert år som minimum øges lineært fra 0 % i løbet af det år, der begynder den 1. januar 2016, til 100 % den 1. januar 2023.

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der yderligere præciserer de kriterier, der skal opfyldes, herunder de aktier, der skal være omfattet af overgangsforanstaltningen.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne overgangsperiode udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for anvendelsen af dette stykke.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i fjerde afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.«

Artikel 308b, stk. 15, i solvens II-direktivet har følgende ordlyd:

»Såfremt hjemlandene den 23. maj 2014 anvendte bestemmelser, som er anført i artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, kan disse hjemlande frem til den 31. december 2019 fortsat anvende de love, forordninger og administrative bestemmelser, som de har vedtaget for at overholde artikel 1-19, 27-30, 32-35 og 37-67 i direktiv 2002/83/EF, som var gældende på den sidste anvendelsesdato for direktiv 2002/83/EF.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter, der ændrer den overgangsperiode, der er foreskrevet i dette stykke, hvis ændringsforslag til artikel 17-17c i direktiv 2003/41/EF er vedtaget inden den dato, der er angivet i dette stykke.«

Til nr. 74 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Overtrædelse af de i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, anførte bestemmelser kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, for eksempel efter straffeloven.

Der foreslås en række ændringer til bestemmelsen, som følge af de ved dette lovforslag foreslåede ændringer i §§ 126, 126 c, 126 d, 126 e, 248 a, 248 b og 343 ø, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 28, 29, 50 og 57.

Det følger af § 373, stk. 5, i den gældende lov om finansiel virksomhed, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes én eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er ansvarssubjektet for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, og/eller én eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod én eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte, og det vil derfor oftest være ledelsen, der bliver tiltalt. Endelig vil der også kunne rejses tiltale mod én eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene.

Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer i lovforslaget, der medfører behov for ændringer i § 373, stk. 1.

§ 126, stk. 1-2 og 4, i lov om finansiel virksomhed:

Nyaffattelsen af § 126, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, indebærer, at § 373, stk. 1, foreslås ændret. Den gældende § 126, stk. 1, 2 og 8, er strafbelagt, og da det er af afgørende betydning, at lovens solvensregler overholdes, tilpasses strafbestemmelsen i § 373, stk. 1, således at også overtrædelse af de nye solvensregler kan straffes.

Ændringen indebærer, at overtrædelse af § 126, stk. 1, 2 og 4, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører for så vidt angår stk. 1 og 4, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i et gruppe 2-forsikringselskab kan straffes med bøde eller fængsel, hvis de ikke sikrer, at der er tilstrækkelig basiskapital til at dække selskabets risici, samt hvis de ikke opgør selskabets individuelle solvens-

behov, jf. § 126, stk 1 og 4. Manglende overholdelse af § 126, stk. 2 indebærer, at selskabet kan blive pålagt bødestraf.

Det kan efter en konkret vurdering være en formildende omstændighed og eventuelt diskulperende, at selskabets ledelse, forinden kapitalkravene overskrides, underretter Finanstilsynet om risikoen herfor, og på trods af rimelige forsøg på at rejse ny kapital ikke kan gøre dette.

Strafudmålingen vil afhænge af, hvor alvorlig situationen er for selskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til, at midlerne i selskabet ikke længere er tilstrækkelige. Hvis forholdet er af en mindre alvorlig karakter vil der blive pålagt en bødestraf. Hvis forholdet er af alvorlig karakter, for eksempel i situationer hvor en eller flere medlemmer af bestyrelsen og/eller direktionen har handlet forsætligt, vil forholdet være omfattet af straffeloven, såfremt strafferammen efter straffeloven er højere end den efter lov om finansiel virksomhed.

§ 126 c, stk. 1-3 og 5, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, foreslås § 373, stk. 1, ændret.

Ændringen indebærer, at overtrædelse af § 126 c, stk. 1-3 og 5, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at gruppe 1-forsikringsselskaber og medlemmer af bestyrelsen og direktionen i disse selskaber kan straffes med bøde eller fængsel, hvis selskabet ikke har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, stk. 1, og at selskabet kan straffes med bøde, hvis selskabet ikke opgør sit solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen eller en af Finanstilsynets godkendt intern model, hvis selskabet anvender selskabsspecifikke parametre uden Finanstilsynets godkendelse eller hvis gruppe 1-forsikringsselskabet ikke opgør solvenskapitalkravet mindst én gang årligt og indsender resultatet heraf senest 4 uger efter opgørelsen, jf. § 126 c, stk. 2, 3 og 5.

Strafudmålingen vil afhænge af, hvor alvorlig situationen er for selskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til, at midlerne i selskabet ikke længere er tilstrækkelige. Hvis forholdet er af en mindre alvorlig karakter vil der blive pålagt en bødestraf. Hvis forholdet er af alvorlig karakter, for eksempel i situationer hvor én eller flere medlemmer af bestyrelsen og/eller direktionen har handlet forsætligt, vil forholdet være omfattet af straffeloven, såfremt strafferammen efter straffeloven er højere end den efter lov om finansiel virksomhed.

§ 126 d, stk. 1 og 3-5, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 d, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, foreslås § 373, stk. 1, ændret.

Ændringen indebærer, at overtrædelse af § 126 d, stk. 1 og 3-5, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at gruppe 1-forsikringsselskaber og medlemmer af bestyrelsen og direktionen i disse selskaber kan straffes med bøde eller fængsel, hvis selskabet ikke har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav, jf. § 126 d, stk. 1, og at selskabet kan straffes med bøde, hvis selskabet ikke opgør minimumskapitalkravet i overensstemmelse med § 126 d, stk. 3 og 4, eller selskabet ikke opgør minimumskapitalkravet mindst hvert kvartal og indsender resultatet heraf senest 4 uger efter opgørelsen, jf. § 126 d, stk. 5.

Det kan efter en konkret vurdering være en formildende omstændighed og eventuelt diskulperende for straf, at selskabets ledelse, forinden kapitalkravene overskrides, underretter Finanstilsynet om risikoen herfor, og på trods af rimelige forsøg på at rejse ny kapital ikke kan gøre dette. I så fald vil selskabets tilladelse blive inddraget.

Strafudmålingen vil afhænge af, hvor alvorlig situationen er for selskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til, at midlerne i selskabet ikke længere er tilstrækkelige. Hvis forholdet er af en mindre alvorlig karakter vil der blive pålagt en bødestraf. Hvis forholdet er af alvorlig karakter, for eksempel i situationer hvor en eller flere medlemmer af bestyrelsen og/eller direktionen har handlet forsætligt, vil forholdet være omfattet af straffeloven, såfremt strafferammen efter straffeloven er højere end den efter lov om finansiel virksomhed.

§ 126 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 126 e, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, foreslås § 373, stk. 1, ændret.

Det er af afgørende betydning, at gruppe 1-forsikringsselskaber anvender den risikofrie rentekurve ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser. Derfor foreslås bestemmelsens stk. 1 strafbelagt.

Ændringen indebærer, at en overtrædelse af § 126 e, stk. 1, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, såfremt den risikofrie rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af EIOPA, ikke anvendes ved opgørelse af selskabets forsikringsmæssige hensættelser.

§ 248 a, stk. 1-2, og § 248 b, stk. 1-2, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 248 a og § 248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 57, foreslås § 373, stk. 1, ændret.

Det er af afgørende betydning, at gruppe 1-forsikringsselskaberne overholder både de materielle dele af bestemmelsen og de formelle tidsfrister for indgivelse af genoprettelses- og finansieringsplaner og § 248 a, stk. 1 og 2, og § 248 b, stk. 1 og 2, foreslås derfor strafbelagt.

Ændringen indebærer, at en overtrædelse af § 248 a, stk. 1 og 2, og § 248 b, stk. 1 og 2, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at et gruppe 1-forsikringsselskab kan straffes med bøde, såfremt selskabet ikke forelægger en plan for genoprettelse henholdsvis finansieringsplan for Finanstilsynet inden for den fastsatte tidsfrist. Den yderste konsekvens af ikke at kunne opfylde de materielle krav er, at Finanstilsynet inddrager forsikringsselskabets tilladelse. Dette er dog ikke en hensigtsmæssig konsekvens i forhold til manglende overholdelse af de fastsatte tidsfrister, hvorfor manglende overholdelse af disse kan straffes med bøde.

§ 343 ø, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af, at der indsættes en ny § 343 ø, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 57, foreslås § 373, stk. 1, ændret.

Det er af afgørende betydning, at en juridisk person har tilladelse som ISPV, før virksomheden udøver virksomhed som et sådant.

Ændringen indebærer, at en overtrædelse af § 343 ø, stk. 1, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører, at ISPV'et kan straffes med bøde, såfremt virksomheden ikke har indhentet tilladelse forud for påbegyndelsen af virksomhed som ISPV.

Til nr. 75 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke overtrædelser af bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og i EU-retsakter på lovens område, der kan straffes med bøde.

Der foreslås en enkelt ændring til bestemmelsen, som følge af ændringerne i §§ 158-167, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 39 og 40.

Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes én eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er ansvarssubjektet for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, og/eller én eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod én eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis én eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt

eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte og det vil derfor oftest være ledelsen, der bliver tiltalt. Endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene.

Som konsekvens af at det med lovforslagets § 1, nr. 39, foreslås at §§ 158-166 ophæves og en ny § 158 indsættes, foreslås § 373, stk. 1, ændret. Ændringen medfører, at §§ 158 og 159 udgår af bestemmelsen. Nyaffattelsen af § 167, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 40, medfører alene en sproglig tilpasning af bestemmelsen, og det skal således fortsat være muligt at straffe forsikringselskaber, der ikke overholder kravene til registrering af aktiver.

Til nr. 76 (§ 373, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed)

Med *stk. 11* bemyndiges Finanstilsynet til at udstede regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Kommissionen i medfør af solvens II-direktivet og omnibus II-direktivet.

I bemærkningerne til den foreslåede § 372 b i lov om finansiel virksomhed angives ordlyden på de bestemmelser i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, der indeholder bemyndigelser til Kommissionen til udstedelse af gennemførelsesforanstaltninger (niveau 2-regulering). Der henvises til disse bemærkninger.

Finanstilsynets hjemmel omfatter også sådanne forordninger, der måtte være udstedt forinden lovens ikrafttræden.

Sanktioner kan knyttes til hver enkelt forordning ved lov. Imidlertid har Kommission mulighed for løbende at foretage ændringer af forordninger, hvorfor det vurderes, at være mest hensigtsmæssigt, at fastsættelse af strafsanktioneringen sker ved bekendtgørelse.

Kommissionens forordninger indeholder normalt ikke detaljerede sanktionsbestemmelser. Ofte vil det foreskrives i bestemmelserne, at det er op til medlemslandene at vedtage de nødvendige strafsanktioner, hvorfor medlemslandene således er tildelt sanktionsvalget. Dette vil ligeledes være tilfældet, hvor forordningerne ikke indeholder bestemmelser om sanktion.

Medlemslandene er underlagt de almindelige principper, som EU-Domstolen har fastslået. Dette indebærer for det første, at medlemslandene er underlagt et princip om ligebehandling. De er herefter forpligtet til at sikre, at overtrædelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler, som efter national ret gælder for overtrædelser af samme art og grovhed. For det andet gælder et princip om effektivitet. Sanktionen for overtrædelse af EU-retten skal dermed være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen er ikke endelig fastlagt på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse, hvorfor det ikke er muligt at redegøre nærmere for, hvordan bemyndi-

gelsen vil blive udnyttet. Finanstilsynet skal dog kun udnytte bemyndigelsen til at fastsætte regler om straf i medfør af bestemmelsen i de tilfælde, hvor overtrædelse af en forordnings bestemmelser ligeledes ville medføre straf efter bestemmelser af lignende art i lov om finansiel virksomhed. Herefter skal bestemmelser af lignende art, der er strafbelagt i den gældende lov om finansiel virksomhed tages i betragtning, når det vurderes, om bestemmelser i forordninger skal strafbelægges. Det er således kun de pligter, som findes nødvendige at strafbelægge for at sikre en effektiv håndhævelse, som hjemlen for straf på bekendtgørelsesniveau vedrører. Muligheden for håndhævelse af disse bestemmelser vil også være påkrævet for at kunne gennemføre de fællesskabsretlige forpligtelser. Ved at give mulighed for at fastsætte sanktioner ved bekendtgørelse opnås en hensigtsmæssig fleksibilitet i forhold til Kommissionens mulighed for at udstede nye forordninger, herunder til ændring af eksisterende forordninger. Håndhævelse af sådanne forordninger vil således ikke kræve efterfølgende lovændring.

Til nr. 77 (§ 374, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse, som følge af indsættelsen af stk. 4 i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 61, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte ansatte, der er udpeget som nøglepersoner ifølge regler udstedt i medfør af § 71.

Ændringen af § 374, stk. 3, betyder, at en virksomhed, der undlader at efterkomme påbud efter § 351, stk. 5, 1. pkt., om at afsætte en nøgleperson, kan pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Det samme gælder allerede i dag, dog kun for påbud vedrørende afsættelse af direktører.

Til nr. 78 (§ 408 i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at § 408 ophæves. Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse, hvor overgangsperioden er udløbet pr. 1. januar 2009. Derudover nyaffattes § 126, jf. dette lovforslags § 1, nr. 28, som der henvises til i § 408. Overgangsbestemmelsen har derfor ikke længere relevans.

Bestemmelsen i § 408 indeholder regler om, at minimumskapitalkravet i den gældende § 126 først finder anvendelse 1. januar 2007. Denne frist kunne udskydes indtil 1. januar 2009.

Til nr. 79 (§ 417 a-417 c i lov om finansiel virksomhed)

Til § 417 a

Den foreslåede bestemmelse vedrører overgangsforanstaltninger for den risikofrie rentekurve og gennemfører artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 c i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markeds-konsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markedskonsistent værdiansættelse og som ellers ville have udfordringer med at skifte

over til solvens II-reguleringen. Lettelsen består i en justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskaberne får mulighed for at ansøge om justering af den risikofrie rentekurve over en 16-årig periode. I Danmark beregnes den årlige justering af den risikofrie rentekurve ved at måle forskellen mellem den danske diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015 og den til enhver tid gældende risikofrie rentekurve primo året. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et årligt lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Anvendelse af overgangsforanstaltningen vil medføre, at selskaberne, der nu anvender markedskonsistent værdiansættelse, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i seksten år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Det fremgår af *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende en justeret rentekurve opgjort efter *stk. 3* i en sekstenårig periode, der starter den 1. januar 2016 og slutter den 1. januar 2032. Justeringen foretages i forhold til den risikofrie rentekurve i § 126 e, *stk. 1*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, eventuelt justeret med en volatilitetsjustering efter § 126 e, *stk. 3*.

Ønsker et gruppe 1-forsikringsselskab at gøre brug af den justerede rentekurve, jf. *stk. 3*, skal selskabet have tilladelse hertil inden den 1. januar 2016. Tilladelsen gælder for hele den sekstenårige periode og et selskab, der anvender denne overgangsforanstaltning, kan derfor ikke vælge at overgå til den risikofrie rentekurve i § 126 e, *stk. 1*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, før den 1. januar 2032.

Der vil blive lagt vægt på en række faktorer, når Finanstilsynet skal vurdere om et forsikringsselskab kan få godkendt anvendelsen af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet vil blandt andet lægge vægt på baggrunden for de kapitalmæssige udfordringer, og hvordan udfordringerne er relateret til overgangen til solvens II, samt hvorvidt anvendelse af overgangsforanstaltningen kan bidrage til at afhjælpe de kapitalmæssige udfordringer. Desuden skal forsikringsselskabet dokumentere, at det kan foretage effektiv risikomåling og risikostyring ved anvendelse af overgangsforanstaltningen, og at forsikringsselskabet kan opnå bedst muligt afkast til gavn for forsikringstagerne, når der tages højde for omkostningerne ved at afdække den yderligere risiko ved at anvende overgangsforanstaltningen.

Forsikringsselskaber, der anvender overgangsforanstaltningen, vil være underlagt Finanstilsynets skærpede tilsyn.

Det følger endvidere af stk. 1, at gruppe 1-forsikringselskaber, der anvender en matchtilpasning efter § 126 e, stk. 2, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, og gruppe 1-forsikringselskaber, der anvender fradraget efter § 417 b ikke samtidig kan anvende den justerede rentekurve opgjort efter stk. 3. Desuden fremgår, at den justerede rentekurve kun kan anvendes for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016. Dette forhindrer dog ikke gruppe 1-forsikringselskaber i at anvende den justerede rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes på eller efter denne dato.

Stk. 2 fastsætter, hvordan justeringen skal opgøres. For hver valuta, som et selskab har forpligtelser i, opgøres tilpasningen som en andel af forskellen mellem den effektive rente baseret på den gældende diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015, og den årlige effektive rente, som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 26. Hvor et selskab anvender en volatilitetsjustering vil denne indgå i den risikofrie rentekurve. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 pct. den 1. januar 2032. Den opgjorte tilpasning tillægges den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, for alle løbetider.

Stk. 3 fastslår, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for et forsikringselskab, der anvender justeringen efter stk. 2, såfremt Finanstilsynet vurderer, at selskabet har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra antagelserne der ligger til grund for anvendelsen heraf. Kapitaltillægget vil blive opgjort i overensstemmelse med § 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 60.

Der henvises til §§ 126 e og 350 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29 og 60, samt bemærkningerne hertil for nærmere information om den risikofrie rentekurve og kapitaltillægget.

Stk. 4 fastsætter, at gruppe 1-forsikringselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, som en del af deres rapport om solvens og finansiell situation, jf. § 143, stk. 1, nr. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 37, skal oplyse om, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt den beløbsmæssige effekt heraf på de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Til § 417 b

Den foreslåede bestemmelse vedrører overgangsforanstaltninger for de forsikringsmæssige hensættelser og gennemfører artikel 308 b, stk. 17 og artikel 308 d i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markeds-konsistent værdiansættelse i forsikringselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markeds-konsistent værdiansættelse og som ellers ville have udfordringer med at skifte over til solvens II-reguleringen.

Finanstilsynet gennemførte i 2014 en række ændringer i bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser, hvormed de nationale værdiansættelsesprincipper blev bragt i overensstemmelse med værdiansættelsesprincipperne i solvens II-direktivet. De danske værdiansættelsesregler er dermed i overensstemmelse med solvens II-værdiansættelsesreglerne inden den 1. januar 2016, hvor denne lov træder ikraft.

Lettelsen består i en justering af de forsikringsmæssige hensættelser, der opgøres i overensstemmelse med reglerne fastsat i bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Selskaberne får mulighed for at ansøge om justering af de forsikringsmæssige hensættelser over en 16-årig periode. I Danmark beregnes den årlige justering af hensættelserne ved at måle forskellen mellem de forsikringsmæssige hensættelser pr. den 31. december 2015 og den 1. januar 2016. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et årligt lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Anvendelse af overgangsforanstaltningen vil medføre, at selskaberne, der nu anvender markedskonsistent værdiansættelse, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i seksten år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Det fremgår af *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende et fradrag opgjort efter *stk. 3* i de forsikringsmæssige hensættelser i en sekstenårig periode, der starter den 1. januar 2016 og slutter den 1. januar 2032.

Fradraget kan anvendes særskilt ned på enkelte homogene risikogrupper. Finanstilsynet vil i vurderingen af, om risikogruppen er homogen lægge vægt på reglerne fastsat i medfør af § 20, *stk. 3*, og § 21, *stk. 6*, der findes i den gældende bekendtgørelse om kontributionsprincippet.

Ønsker et gruppe 1-forsikringsselskab, at gøre brug af fradraget, jf. *stk. 3*, skal selskabet have tilladelse hertil inden den 1. januar 2016. Tilladelsen gælder for hele den sekstenårige periode og et selskab, der anvender fradraget, kan derfor ikke vælge at overgå til at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser uden at anvende fradraget før den 1. januar 2032.

Gruppe 1-forsikringsselskaber kan ikke anvende den justerede rentekurve efter § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 79, når de anvender fradraget opgjort efter *stk. 3*.

Stk. 2 fastsætter, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der har fået tilladelse efter *stk. 1* til at anvende fradraget og som ikke opfylder solvenskapitalkravet i § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1,

nr. 29, uden at anvende dette fradrag hvert år, skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 3 fastsætter, hvordan fradraget skal opgøres. Fradraget opgøres ved udgangen af hvert år, som en andel af forskellen mellem beløbene angivet i stykkets nr. 1 og nr. 2.

Beløbet i *nr. 1*, er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser pr. 1. januar 2016.

Anvender gruppe 1-forsikringsselskabet en volatilitetsjustering, som omhandlet i § 126 e, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, skal de forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016 opgøres i overensstemmelse med denne tilpasning.

Beløbet i *nr. 2* er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser pr. 31. december 2015.

Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 pct. den 1. januar 2032.

Det fremgår af *stk. 4*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at de forsikringsmæssige hensættelser, herunder volatilitetsjusteringen anvendt til at opgøre fradraget efter *stk. 3*, skal opgøres mindst hver 24. måned.

Ændrer selskabets risikoprofil sig væsentligt kan Finanstilsynet træffe afgørelse om at opgørelsen sker hyppigere. Det indebærer, at selskaber, der har fået godkendelse til at anvende et fradrag opgjort efter *stk. 3* i de forsikringsmæssige hensættelser, kun skal opgøre de forsikringsmæssige hensættelser hvert andet år, medmindre selskabets risikoprofil ændrer sig væsentligt.

Det fremgår af *stk. 5*, at Finanstilsynet har mulighed for, at begrænse fradraget, hvis et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, bliver mindre end det største af de i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af beløbene i nr. 6-10. Beløbet her svarer til det gældende kapitalkrav for forsikringsselskaber. Det betyder, at hvis selskaber, der anvender fradraget herved får et solvenskapitalkrav, der er mindre end det kapitalkrav selskaberne skulle opfylde inden lovens ikrafttræden, har Finanstilsynet mulighed for at begrænse fradraget.

Stk. 7 fastsætter, at gruppe 1-forsikringselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, som en del af deres rapport om solvens og finansiell situation, jf. § 143, stk. 1, nr. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 37, skal oplyse om, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt angive den beløbsmæssige effekt heraf på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet samt på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Til § 417 c

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af solvenskapitalkravet samt udarbejdelsen af en redegørelse og gennemfører artikel 308 b, stk. 17 og artikel 308 e i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Efter *stk. 1* skal forsikringselskaber, der anvender en justeret rentekurve efter § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 79, eller fradraget efter § 417 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 79, straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, uden at anvende den justerede rentekurve eller fradraget.

Det fremgår af *stk. 2*, at forsikringselskabet senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Dette kan for eksempel være foranstaltninger, der reducerer selskabets risikoprofil. Forsikringselskabet kan ændre i de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden, og skal derefter indsende en ny redegørelse til Finanstilsynet.

Efter *stk. 3* skal forsikringselskabet hvert år indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet pr. 1. januar 2032. Rapporten skal indsendes senest ved udgangen af første kvartal.

Det fremgår af *stk. 4*, at forsikringselskabet den 1. januar 2032 skal opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, uden at anvende den justerede rentekurve eller fradraget.

Efter *stk. 5* tilbagekalder Finanstilsynet tilladelsen til anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter *stk. 3* vurderer, at det ikke er realistisk, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Til § 2

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 308 a samt artikel 311 i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, og omhandler ikrafttrædelsen af dette lovforslag.

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2016, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet fra den 1. april 2015 kan afgive forhåndsgodkendelse efter § 126 b, *stk. 1* og *4*, § 126 c, *stk. 2-4*, § 126 e, *stk. 2* og *3*, § 175 b, *stk. 3* og *7*, § 343 ø, *stk. 1*, § 417 a og § 417 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29, 44, 57 og 79. Herved får Finanstilsynet mulighed for at forhåndsgodkende gruppe 1-forsikringsselskabernes anvendelse af supplerende kapitalgrundlag, anden kapital, der kan medregnes i kapitalgrundlaget, selskabsspecifikke parametre, interne modeller, matchtilpasning, volatilitetsjustering, koncerninterne modeller, koncerntilsynets omfang og etableringen af ISPV'er. Derudover får Finanstilsynet med forslaget mulighed for, at forhåndsgodkende anvendelse af en justeret rentekurve og anvendelsen af et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser. Forhåndsgodkendelsen af disse elementer skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Proceduren for forhåndsgodkendelse vil fremgå nærmere af den niveau 2-regulering, som Kommissionen vedtager. For nærmere information om niveau 2-reguleringen se de specielle bemærkninger til de enkelte bestemmelser, samt afsnit 9 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse efter § 175 b, *stk. 4*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 44, og afgørelse efter dette lovforslags § 4 om forsikringsselskaber under afvikling, fra den 1. juli 2015. Herved får Finanstilsynet mulighed for at træffe afgørelse om, at solvenskapitalkravet for koncernen ikke skal opgøres på baggrund af de konsoliderede regnskaber. Endvidere får Finanstilsynet mulighed for at træffe afgørelse om anvendelsen af overgangsbestemmelserne for forsikringsselskaber under afvikling. Muligheden for at træffe afgørelse om ovenstående forud for ikrafttrædelsen af dette lovforslag skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at Finanstilsynets beslutninger om forhåndsgodkendelse efter *stk. 2* og afgørelser efter *stk. 3* har virkning fra den 1. januar 2016.

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse vedrører forsikringsselskaber under afvikling og gennemfører artikel 308 b, *stk. 1-3*, i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 1*, at forsikringsselskaber, der efter den 31. december 2015 ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler, vil være omfattet af de regler i lov om finansiel virksomhed, der efter dette lovforslag gælder for gruppe 2-forsikringsselskaber, hvis selskabet har erklæret over for Finanstilsynet, at forsikringsvirksomheden vil være afsluttet inden den 1. januar 2019 eller, at selskabet er omfattet af regler fastsat i overensstemmelse med § 242 i den gældende lov om finansiel virksomhed og en administrator er udpeget.

Bestemmelsen sikrer, at forsikringsselskaber under afvikling ikke skal opfylde de strengere krav for gruppe 1-forsikringsselskaber, der indføres med dette lovforslag. Der tages på denne måde hensyn

til, at forsikringsselskabet er under afvikling, hvorfor det ikke vil give mening at stille de samme krav til et sådant selskab, som der stilles til gruppe 1-forsikringsselskaber.

Det fremgår af *stk. 2*, at forsikringsselskaber kun omfattes af *stk. 1*, såfremt en række nærmere betingelser er opfyldt. Bestemmelsen sikrer, at et forsikringsselskab, der er en del af en koncern, der som helhed ikke er i gang med at afvikle sine aktiviteter, ikke er omfattet af *stk. 1*, selvom forsikringsselskabet er under afvikling.

Der stilles desuden krav om, at forsikringsselskabet skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der beskriver de fremskridt, der er gjort i forbindelse med afviklingen af selskabets aktiviteter. Hvis selskabet anser sig selv som omfattet af *stk. 1* skal Finanstilsynet meddeles herom.

Det fremgår af *stk. 3*, at et forsikringsselskab, der ikke har afviklet sin forsikringsvirksomhed den 1. januar 2019 vil være et gruppe 1-forsikringsselskab fra denne dato. Det fremgår desuden, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at selskabet, fra en dato fastsat af Finanstilsynet, er et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at afviklingen af selskabet ikke er realistisk inden den 1. januar 2019. Dermed skal selskabet efterleve de regler, der gælder herfor. Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet kan foretage en vurdering af, om afviklingen inden for den givne tidsramme er realistisk og reagere, såfremt dette ikke er tilfældet.

Af *stk. 4* fremgår endvidere, at et forsikringsselskab, der er omfattet af regler fastsat i overensstemmelse med § 242 i den gældende lov om finansiel virksomhed, og hvor en administrator er udpeget, vil være et gruppe 1-forsikringsselskab fra den 1. januar 2021, hvis selskabets aktiviteter ikke er afviklet inden denne dato. Det fremgår desuden, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at selskabet, fra en dato fastsat af Finanstilsynet, er et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis Finanstilsynet vurderer, at en afvikling af selskabet ikke er realistisk inden den 1. januar 2021. Dermed skal selskabet efterleve de regler, der gælder herfor. Bestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet kan foretage en vurdering af, om afviklingen inden for den givne tidsramme er realistisk og reagere, såfremt dette ikke er tilfældet.

Til § 4

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af solvenskapitalkravet i en overgangsperiode og gennemfører solvens II-direktivets artikel 308 b, *stk. 14*, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 1*, at et forsikringsselskab, der den 31. december 2015 opfylder solvenskravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, senest den 31. december 2017 skal være i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter den foreslåede § 126 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29.

Overgangsbestemmelsen sikrer, at forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttræden ikke opfylder solvenskapitalkravet i den foreslåede § 126 b, men som opfylder solvenskravet i den nugældende §

126, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, har en overgangsperiode på to år til at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet.

Det fremgår af *stk. 2*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan forlænge fristen i *stk. 1* i overensstemmelse med § 248 a, *stk. 3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 49. Det medfører, at Finanstilsynet kan meddele en fristforlængelse ad flere omgange, men at den samlede fristforlængelse ikke må overstige 7 år. Der henvises til bemærkningene til § 248 a, *stk. 3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 49.

Af *stk. 3* fremgår, at et forsikringsselskab, der ikke opfylder solvenskapitalkravet i § 126 b i perioden fra den 1. januar 2016 indtil den 31. december 2017, hver tredje måned skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet i overensstemmelse med § 248 a, *stk. 4*. Forsikringsselskabet skal altså indsende en redegørelse hver tredje måned, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket fremskridt i retning af at opfylde solvenskapitalkravet, inddrager Finanstilsynet selskabets tilladelse.

Overgangsbestemmelsen sikrer blandt andet, at Finanstilsynet løbende kan følge udviklingen i forsikringsselskabets kapitalisering. Desuden sikrer bestemmelsen, at Finanstilsynet ved udløbet af overgangsperioden den 31. december 2017, har mulighed for at inddrage forsikringsselskabets tilladelse, hvis selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet i medfør af § 126 b.

Til § 5

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af solvenskapitalkravet i en koncern omfattet af lovforslagets § 175 b, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 44, i en overgangsperiode og gennemfører solvens II-direktivets artikel 308 b, *stk. 14*, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 1*, at når den øverste modervirksomhed den 31. december 2015 opfylder det for den øverste modervirksomhed gældende solvenskrav, som beskrevet i lov om finansiel virksomhed, men som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af det af den øverste modervirksomhed opgjorte solvenskapitalkrav efter § 175 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 44, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet efter § 175 b, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 42. Bestemmelsen gælder for koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark og den øverste modervirksomhed er et gruppe 1-forsikringsselskab, en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed omfattet af § 5, *stk. 1*, nr. 10, litra a, hvor mindst én af dattervirksomhederne er et gruppe 1-forsikringsselskab, og den øverste modervirksomhed.

Overgangsbestemmelsen giver en overgangsperiode på to år til at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet, i de tilfælde, hvor den øverste modervirksomhed i koncernen, ved lovens ikrafttræden ikke opfylder solvenskapitalkravet for koncernen i den foreslåede § 175 b, men som opfylder solvenskravet for koncernen i den gældende § 170, *stk. 1* eller § 170 a, i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af *stk. 2*, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan forlænge fristen i *stk. 1* i overensstemmelse med § 248 a, *stk. 3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 49. Det medfører, at Finanstilsynet kan meddele en fristforlængelse ad flere omgange, men at den samlede fristforlængelse ikke må overstige 7 år. Der henvises til bemærkningene til § 248 a, *stk. 3*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 49.

Af *stk. 3* fremgår, at den øverste modervirksomhed i koncernen, der er omfattet af *stk. 1*, hver tredje måned skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet i overensstemmelse med § 248 a, *stk. 4*, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 50. Den øverste modervirksomhed i koncernen skal altså indsende en redegørelse hver tredje måned, der beskriver de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af at opfylde solvenskapitalkravet. Viser redegørelsen, at der ikke er sket fremskridt i retning af at opfylde solvenskapitalkravet, inddrager Finanstilsynet selskabets tilladelse i medfør af § 224, *stk. 7*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 48.

Overgangsbestemmelsen sikrer blandt andet, at Finanstilsynet løbende kan følge udviklingen i forsikringsselskabets kapitalisering. Desuden sikrer bestemmelsen, at Finanstilsynet ved udløbet af overgangsperioden den 31. december 2017, har mulighed for at inddrage tilladelsen, hvis den øverste modervirksomhed i koncernen ikke opfylder solvenskapitalkravet for koncernen i medfør af § 175 b.

Til § 6

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af minimumskapitalkravet i en overgangsperiode og gennemfører solvens II-direktivets artikel 131, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 1*, at et forsikringsselskab, der den 31. december 2015 opfylder minimumskapitalkravet i den nugældende § 126 i lov om finansiel virksomhed, senest den 31. december 2016 skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet efter den foreslåede § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29.

Overgangsbestemmelsen sikrer, at forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttræden ikke opfylder minimumskapitalkravet i den foreslåede § 126 c, men som opfylder minimumskapitalkravet i den gældende § 126 i lov om finansiel virksomhed, har en overgangsperiode på et år til at sikre opfyldelsen af minimumskapitalkravet i den foreslåede § 126 c. I denne overgangsperiode vil Finanstilsynet ikke gøre § 224, *stk. 7*, og § 248 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 47 og 49, gældende. Selskabet vil i den pågældende periode således ikke skulle udarbejde finansieringsplaner, ligesom Finanstilsynet ikke vil kunne inddrage selskabets tilladelse med henvisning til manglende udarbejdelse og gennemførelse heraf.

Det fremgår af *stk. 2*, at såfremt et forsikringsselskab ikke opfylder *stk. 1* inden for den fastsatte frist, vil selskabets tilladelse blive tilbagekaldt i overensstemmelse med kapitel 15 i lov om finansiel virksomhed, som ændret ved § 224, *stk. 6* og *7*, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 47 og 48.

Overgangsbestemmelsen sikrer, at Finanstilsynet ved udløbet af overgangsperioden den 31. december 2016, har en forpligtelse til at inddrage forsikringsselskabets tilladelse, hvis selskabet ikke opfylder minimumskapitalkravet i medfør af § 126 c.

Til § 7

Den foreslåede bestemmelse vedrører anvendelsen af standardformlen i en overgangsperiode og implementerer artikel 129, stk. 3, 2. pkt., i solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet.

Det fremgår af *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en af Finanstilsynet godkendt model ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, stk. 2, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 26, indtil den 31. december 2017 udelukkende skal anvende standardformlen, når de opgør de procentsatser, der følger af § 126 d, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 29.

Overgangsbestemmelsen medfører, at Finanstilsynet i en toårig periode efter ikrafttrædelsen af § 126 c skal se bort fra et gruppe 1-forsikringsselskabs solvenskapitalkrav opgjort ved anvendelse af en intern model i forhold til afgrænsningen af det opgjorte minimumskapitalkrav. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet opnår en større forståelse for selskabets interne model, når denne bliver sammenholdt med standardformlen, hvorfor kravet stilles.

Til § 8

Den foreslåede bestemmelse vedrører lovforslagets territoriale gyldighedsområde. Det foreslås, at loven som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger. Loven kan ikke sættes i kraft ved kongelig anordning for Færøerne, da forsikringsområdet er et færøsk særanliggende.